

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ, ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σ. Ι. ΒΟΥΤΥΡΑΣ.

ΑΡΙΘΜΟΣ 35.

ΤΟΜΟΣ Β'.

20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1893.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΟΜΗΡΟΝ ΗΘΙΚΗΣ.

Αὐτὸν ἀρεστεύειν καὶ ἐπιχορὸν ἔμμεναι ἄλλον.
 Ἰλ. Ζ, 208.

Ἐάν ἐκ πρώτης ὄψεως παραβάλωμεν τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἐν γένει πρὸς τὴν σημερινήν· ἐάν συγκρίνωμεν τὸν ἐν αὐτῇ ἀναφερόμενον βίον τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ αὐτῶν τῶν Ῥωμαίων, πρὸς τὸν βίον τῶν νεωτέρων λαῶν, παρατηροῦμεν βεβαίως διαφορὰν. Ἐν πρώτοις βλέπομεν θρησκείαν διάφορον τῆς νῦν, πολιτεύματα καὶ καθεστῶτα διάφορα καὶ βίον ἐν γένει ὅπως ὅποτε διάφορον. Μεθ' ὅλην ὅμως τὴν διαφορὰν ταύτην, ἀποτέλεσμα οὐδὲν τῆς τρισχιλιετοῦς περιῶου ἱστορικῆς ἀναπτύξεως, αἱ καθόλου ἰδέαι, αἱ γενικαὶ ἀρχαὶ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων εἶναι αἱ αὐταί, ἀμετάβλητοι, διότι καὶ αἱ γενικαὶ ἰδέαι τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ εἶναι αἰώνια καὶ ἀμετάβλητοι, ὑπὸ τοῦ δημιουργοῦ τῇ ἀνθρωπίνῃ ψυχῇ πεφυτευμένα καὶ ἀναπόσπαστοι εἰς τὸ διηνεκές.

Ἐὰν ἀδιάφορον εἰς τὸν φιλόσοφον, ἂν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλλήνες καὶ Ῥωμαῖοι ἐλάτρευον κατὰ τὰ αὐτοῖς παραδεδομένα καὶ πάτρια τὸν Δία, τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν Ἥραν καὶ τὴν Ἀθηνᾶν καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς των, ἡμεῖς δὲ λατρεύομεν τὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ λατρευόμενον ἓνα καὶ μόνον ἀληθῆ Θεόν, παντοδύναμον, πανάγαθον καὶ πάνσοφον δημιουργὸν τοῦ συμπαντος κόσμου ἐν τῷ χριστιανισμῷ. Ἐὰν οἱ ἀρχαῖοι ἐδημοκρατοῦντο, ἡμεῖς δὲ ζῶμεν ὡς νεώτεροι ἐν μοναρχίαις. Ἡ ἰδέα τῆς θεοκρατίας μένει πάντοτε ἡ αὐτή, βάσις τῆς καθόλου θρησκείας ἀρχαίας· ἡ ἰδέα τῶν πολιτευμάτων τῶν λαῶν μένει καὶ θὰ μένη πάντοτε ἡ αὐτή, ἡ ἐξασφάλισις τῆς εὐημερίας καὶ εὐδαιμονίας αὐτῶν ὑπὸ οἰονδήποτε τύπον πολιτεύματος. Ἐὰν οἱ βίος τῶν ἀρχαίων περιεῖχεν ἔθιμά τινα ἀπάρδοντα τοῖς ἡμετέροις

ἢ διάφορα αὐτῶν· ἡ χρηστότης τῶν ἠθῶν, ἡ εὐποιία, ἡ πίστις, ἡ ἀρετὴ ἐν γένει, ἡ οὐσία ἐνὶ λόγῳ μένει πάντοτε ἡ αὐτή, ὁ ἄνθρωπος μένει κατ' οὐσίαν ὁ αὐτός, αἱ γενικαὶ ἰδέαι τῆς θρησκείας, τοῦ πολιτεύματος, τοῦ ἀνθρωπισμοῦ εἶναι κατ' οὐσίαν αἱ αὐταί, ἀμετάβλητοι καὶ αἰώνια, ὡς αἱ μεγάλαι ἰδέαι εἶναι αἰώνια.

Καὶ τὰς γενικὰς ταύτας ἰδέας τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, ὁμολογουμένως εἰ ἀρχαῖοι Ἑλλήνες κατενόησαν καὶ προσεπάθησαν νὰ πραγματοποιήσωσιν ἐν τῷ βίῳ. Εἶναι πανθομολογούμενον, ὅτι οἱ Ἑλλήνες ἐν τῇ ὑπ' αὐτῶν δημιουργηθείσῃ φιλοσοφίᾳ, πρώτιστα καὶ μάλιστα ἐζήτησαν τὸ ἀληθές· ἐζήτησαν τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ φύσει πρώτον προσπαθήσαντες νὰ εὗρωσι τὴν γένεσιν τοῦ παντός, τὴν ἀλήθειαν ἐν τῷ θεῷ καὶ τῷ ἀνθρώπῳ, τὴν ἀλήθειαν ἐν πᾶσι· καὶ αὕτη εἶναι ἡ μέγιστη ὑπηρεσία εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ὁποίαν ἡ ἑλληνικὴ διάνοια διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς ἐπιστήμης ἀνέλαβε νὰ ἀνυψώσῃ· κατὰ τὸν παρόντα μάλιστα αἰῶνα ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ἐπιστήμη ἀξιοῦσι νὰ ἄγωσι πᾶσαν τὴν ὑψ' ἥλιον. Ὁ δὲ μέγας Πλάτων διὰ τῆς διαλεκτικῆς αὐτοῦ καὶ ὁ μέγιστος μαθητὴς αὐτοῦ Ἀριστοτέλης τὴν ἀλήθειαν ἐν πᾶσιν ἐζήτησαν καὶ διὰ τοῦ συλλογισμοῦ ἐδυστήματοποίησαν διὰ παντός. Ἐν τῇ Καλλιτεχνίᾳ οἱ Ἑλλήνες ὥρισαν κατὰ τὸν ἀρίστον τεχνικῆν Winkelmann διὰ παντός τοὺς νόμους τοῦ καλοῦ, διὸ καὶ μέχρι τῆς σήμερον τὰ ἔργα τῆς σμίλης τοῦ Φειδίου καὶ τῆς λοιπῆς χορείας τῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν θεωροῦνται πρότυπα καὶ ἔργα ἀπαράμιλλα. Τὴν δὲ ἰδέαν ταῦ ἀγαθοῦ, ἢν ὁ δαιμόνιος νοῦς τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀρίστωνος ἐταύτισε τῷ Θεῷ, τὸ ἀγαθόν, λέγω, οἱ φιλόσοφοι τῆς Ἑλλάδος, ὁ Σοκράτης, ἰδία δὲ ὁ Πλάτων καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς συγγράμμασιν αὐτῶν ὥρισαν σκοπὸν τοῦ ἐπι γῆς βίου, βάσιν τῶν κοινωνιῶν. Τὴν τριάδα ταύτην τῶν ἰδεῶν, τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ ἀγαθοῦ, οἱ ἀρχαῖοι ἐθεράπευσαν κατὰ τὸ δυνατόν ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, προσεπάθη-

σαν νὰ πραγματοποιήσωσιν ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ἔργα τῆς φιλοσοφίας, τῆς καλλιτεχνίας καὶ τὰ ἠθικὰ αὐτῶν συγγράμματα.

Ἐκτοτε ἢ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι συστηματικὴ αὕτη θεραπεία τῶν ιδεῶν ὠρίσθη ἢ μόνη ὀρθῆ καὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἐμπρέπουσα, καὶ ἐκ τῆς θεραπείας ταύτης προέκυψεν ἡ σημερινὴ καλλιέργεια τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, ἡ τῆς φιλοσοφίας ἐν ταῖς διαφόροις αὐτῆς αἰρέσεσι καὶ σχολαῖς, ἡ πρόοδος τῶν ὠραίων τεχνῶν καὶ ἡ ἠθικὴ ἀνάπτυξις, ἧς τὰς βάσεις ἔθετο μὲν οἱ ἠθικολόγοι τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων, ἐτελειοποίησε δὲ ὁ χριστιανισμὸς. Θαρρούντως λοιπὸν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὰς βάσεις τοῦ πολιτισμοῦ ἔθεσαν οἱ ἀρχαῖοι Ἑλληνες καὶ ἐπὶ τῶν βάσεων ἐκείνων οἰκοδομεῖται καὶ ἀνεγείρεται ἀπ' αἰῶνων τὸ περικαλλὲς μέγαρον τοῦ νεωτέρου χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς. Μεθ' ὑπερηφανείας δὲ δυνάμεθα ἡμεῖς οἱ ἐπόμενοι ἐκείνων νὰ εἰπώμεν, ὅτι τὰς ὑψηλὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἀνθρωπιστικὰς ιδέας ἀπαντῶμεν κατὰ πᾶν βῆμα ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἀρχαίων. Ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ ἀρχίζομεν, ὁ τῆς ποιήσεως καὶ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων σημασιόφορος, ὁ Ὅμηρος, οὐ μόνον τούτων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἠθικῆς εἶναι ὁ πρῶτος μύσθης καὶ διδάσκαλος.

Ἄλλ' ὁ Ὅμηρος, δύναται τις εἰπεῖν, ἀπέχει ἀφ' ἡμῶν τρισχίλια περίπου ἔτη· πῶς δύναται νὰ διδάξῃ ἡμᾶς τὴν ἠθικὴν μετὰ παρέλευσιν τοσούτων αἰῶνων; Πῶς δὲ πρέπει ἡμεῖς σήμερον μετὰ παρέλευσιν τοσούτου χρονικοῦ διαστήματος νὰ μελετῶμεν μετὰ καρποφορίας καὶ ὠφελείας τὰ ποιήματα αὐτοῦ καὶ τὰ τῶν ἄλλων ἐξόχων ἀνδρῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος; Τὸν καλλίτερον πρὸς τοῦτο τρόπον παρέχει ἡμῖν ὁ Μέγας Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας, μέγας διδάσκαλος καὶ παιδαγωγός, ὁ οὐρανοφάντωρ Βασιλεῖος. Ἐν τῷ γνωστῷ αὐτοῦ συγγράμματι, τῇ Παραίνεσει πρὸς τοὺς νέους, ὅπως ἂν ἐκ τῶν ἑλληνικῶν ὠφελοῖντο λόγων, ὁ φαστήρ τῆς Καππαδοκίας καὶ τῆς Ἐκκλησίας συμπάσης συμβουλεύει τοὺς νέους χριστιανούς μαθητὰς πῶς νὰ σπουδάζωσι τὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· ὅπερ ἦν ἀναγκαῖον εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ πολυθεία, καίτοι καταβεβλημένη ὑπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Σταυροῦ, ἵσπαιρεν ἀκόμην ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διὰ τῶν Ἰουλιανῶν καὶ Λιβανίων· ἦτο ἀναγκαῖον, ἵνα προφυλάξῃ τοὺς νέους ἀπὸ τῶν ἐν τούτῳ ἀρχαίσι συγγράμμασι μύθων τῆς εἰδωλολατρίας.

Ὁ Μέγας Βασιλεῖος δεῖξας πρῶτον, ὅτι εἶναι ὠφέλιμα τὰ μαθήματα τῆς ἔξω σοφίας, ὡς ἀποκαλεῖ τὴν ἑλληνικὴν καὶ μὴ ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν, λέγει ἀκολούθως πῶς πρέπει νὰ μεταλαμβάνωσιν αὐτῶν οἱ νέοι. «Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἀχρηστόν ψυχαῖς μαθήματα τὰ ἔξω δὴ ταῦτα, ἱκανῶς εἰρηται, ὅπως γε μὴν αὐτῶν μεθεκτέον ὑμῖν, ἐξῆς ἂν εἶναι λέγειν. Πρῶτον μὲν οὖν τῆς παρὰ τῶν ποιητῶν (ἴν' ἐντεῦθεν ἄρξωμαι, ἐπεὶ παντοδαποὶ τινες εἶσι) μὴ πᾶσιν ἐφεξῆς προσέχειν τὸν νοῦν· ἀλλ' ὅταν μὲν τὰς τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν πράξεις ἢ λόγους ἡμῖν διεξίωσιν, ἀγαπᾶν τε καὶ ζηλοῦν καὶ ὅτι μάλιστα πειρᾶσθαι τοιούτους εἶναι· ὅταν δὲ ἐπὶ μοχθηροῦς ἀνδρας ἔλθωσι, τὴν μίμῃσιν ταύτην δεῖ φεύγειν, ἐπιφρασσομένους τὰ ὅσα

οὐχ ἦπτον ἢ τὸν Ὀδυσσεά, φασὶν ἐκεῖνος, τὰ τῶν Σειρήνων μέλη· ἡ γὰρ πρὸς τοὺς φάουλους τῶν λόγων συνήθεια ὁδὸς τις ἐστὶν ἐπὶ τὰ πράγματα. Διὸ δὴ πάσῃ φυλακῇ τὴν ψυχὴν τηρετέον μὴ διὰ τῆς τῶν λόγων ἡδονῆς παραδεξάμενοι τε λάθωμεν τῶν χειρόνων, ὡσπερ οἱ τὰ δηλητήρια μετὰ τοῦ μέλιτος προσιέμενοι. Οὐ τοίνυν ἐπαινεσόμεθα τοὺς ποιητὰς οὐ λοιδορομένους, οὐ σκόπτοντας, οὐκ ἐρῶντας ἢ μεθύνοντας μιμουμένους, οὐχ ὅταν τραπέξῃ πληθούσῃ καὶ φδοαῖς ἀνειμέναις τὴν εὐδαιμονίαν ὀρίζονται· πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τε διαλεγόμενοις προσέξομεν καὶ μάλιστα ὅταν περὶ πολλῶν αὐτῶν διεξίωδι καὶ τούτων οὐδ' ὁμονοούντων¹ Ἰδοὺ σοφωτάτου παιδαγωγοῦ διδασκαλία. Ἰδοὺ νοθεσία ἀρίστου διδασκάλου περὶ τῆς μεθόδου τῆς διδασκαλίας. Καὶ τίς ἄλλη εἶναι σήμερον ἡ παιδαγωγικὴ ἐπιστήμη, εἰ μὴ ἡ τοιαύτη παιδευτικὴ μέθοδος, καθ' ἣν ὀφείλομεν οἱ διδάσκαλοι νὰ μεταδιδόμεν τοῖς μαθηταῖς μόνον τὰ σοφὰ παραδείγματα, νὰ ἀποφεύγωμεν δὲ τὰ κακὰ ὡς δηλητηριώδη; Περὶ δὲ τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀμήρου ἰδίᾳ ὁ Μέγας Βασιλεῖος λέγει· «Ὡς δ' ἐγὼ τινος ἤκουσα δεινοῦ καταμαθεῖν ἀνδρὸς ποιητοῦ διάνοιαν, πᾶσα μὲν ἡ ποίησις τῷ Ὀμήρῳ ἀρετῆς ἐστὶν ἔπαινος καὶ πάντα αὐτῷ πρὸς τοῦτο φέρει, ὅ,τι μὴ παρέργον».² Τὴν ποίησιν λοιπὸν τοῦ Ὀμήρου, ἥτις πᾶσα ἀρετῆς ἐστὶν ἔπαινος καὶ πάντα τῷ Ὀμήρῳ πρὸς τοῦτο φέρει, πρὸς τὸν ἔπαινον δηλονότι τῆς ἀρετῆς, κατὰ τὸν μέγαν διδάσκαλον, τὴν ποίησιν ταύτην καὶ ἡμεῖς ἐναυθθα συντόμως θέλωμεν ἀναλύσει, ἵνα δεῖξωμεν, ὅτι πράγματι πᾶσα εἶναι ὁ ἔπαινος τῆς ἀρετῆς καὶ ὅλα τὰ λεγόμενα τοῦ ποιητοῦ, πλὴν τῶν παρέργων, φέρουσιν εἰς τὸν ἔπαινον αὐτῆς.

Ἐπόμενοι τῷ ἱερῷ λογίῳ «ἀπὸ Θεοῦ ἄρχεσθαι δεῖ» ἀρχόμεθα καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἡ θρησκεία τοῦ Ὀμήρου καὶ τῶν ἡρώων αὐτοῦ εἶναι πολυθεϊκὴ καὶ παράλογος. Ἐὰν ὅμως ἀφαιρέσωμεν ἀπὸ τῶν ἐκείνων καὶ λάθωμεν μόνον τὴν περὶ Θεοῦ ἰδέαν, εὐρίσκωμεν τοὺς ἥρωας εὐσεβεῖς. Οἱ ἥρωες ἦσαν πρὸς τοὺς θεοὺς αὐτῶν λίαν εὐσεβεῖς θεωροῦντες αὐτοὺς ἡγεμόνας τῶν πάντων, ἑαυτοὺς δὲ ὑποχείριους αὐτῶν, πάντα παρὰ τῶν θεῶν προσδοκῶντες. Πάντα κατ' αὐτοὺς ἐν γούνασι θεῶν κείνται, διὸ ἐπειρῶντο διὰ θυσιῶν καὶ τῶν τοιούτων νὰ ἐξιλεώσωσιν αὐτούς. Εἰς τοὺς θεοὺς ὠφείλον νὰ θαρροῦσι καὶ πείθονται καὶ τὰ προστεταγμένα νὰ τελέωσιν· ὁ Ἀχιλλεὺς λέγει τῇ Ἀθηνᾷ καταδασῃ, ἵνα λύσῃ τὴν ἔριν αὐτοῦ καὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

*«γρη μὲν σφωίτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσασθαι,
καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον· ὡς γὰρ ἄμεινον
ὅς κε θεοῖς ἐπιπέθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.»*

Ἰλ. Α, 216—218.

διὰ τοῦτο πολὺ ἐφοβοῦντο μὴ ἐπισπάσωνται τὴν ὀργὴν αὐτῶν· διότι οἱ θεοὶ ὀργιζόμενοι ἐπεμπον τοῖς ἀνθρώποις κακά, ὡς καὶ τοῖς ὀλιγοφροσὶ τῶν θυσιῶν καὶ τῶν ὁμοίων. Ὁ Βελλεροφόντης, ἀπεχθεὶς τοῖς

1) Βασιλείου τοῦ Μεγάλου παραίνεσις κτλ. κεφ. Ζ'.
2) Αὐτόθι κεφ. Ι.

θεοῖς γενόμενος, ἐπλανᾶτο μόνος τρυχόμενος εἰς πεδῖον τὸ Ἀλκίον·

ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κείνος ἀπύχθετο πᾶσι θεοῖσιν,
ἦ τοι ὁ κάπ. πεδῖον τὸ Ἀλκίον οἷός ἀλάτο,
ὄν θημὸν κατέδωκ, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.
Ἰλ. Ζ, 200—2.

Εἰς τοὺς τολμῶντας νὰ ἀντισταθῶσιν εἰς αὐτοὺς καὶ νὰ θρασύνωνται βαρείας τὰς ποινὰς ἐπέφερον. Αἱ Μοῦσαι ἐτύβλωσαν τὸν Θάμυρον, διότι ἐτόλμησεν αὐθαδέστερον ἢ κατ' ἀνθρώπον νὰ ἀγωνισθῆι πρὸς αὐτάς, καὶ τὸν ἐστέρησαν τῆς μουσικῆς. Ἰλ. Β, 594—600.

Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλ' ἐπίστευον, ὅτι οἱ θεοὶ αὐτοὶ κατέβαινον εἰς τὴν γῆν καὶ ἐπλανῶντο. ἵνα βλέπωσι τὴν δικαιοσύνην καὶ ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων, τὴν ὕβριν, τὴν ἀνομίαν καὶ τὰς πράξεις αὐτῶν, τὴν ξενίαν καὶ τῶν ἄλλων ἀρετῶν.

Οἱ ἥρωες ὤμνουν εἰς τοὺς θεοὺς αὐτῶν, θυσίας προσέφερον, βωμοὺς ἴδρουν ἐν τε ταῖς πόλεσι καὶ τοῖς οἴκοις. Καὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτῶν ἐτίμων καὶ ἐσέβοντο, τὴν δὲ πρὸς αὐτοὺς ἀτιμίαν ἐνόμιζον πολλῶν δεινῶν παραίτιον. Χρῆσθην τὸν ἱερέα τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἀγαμέμνων ἠτίμασε καὶ πολλὰ ἠπειλῆσε δεινὰ μὴ δεξάμενος τὰ λύτρα καὶ μὴ δεδασθεὶς τὰ στέμματα τοῦ θεοῦ. Ὁ Ἀπόλλων τῶν ἄρῶν τοῦ ἱερέως ἀκούσας ἐπεμψε λοιμὸν τοῖς Ἕλλησι, νόσον βροτολοιγόν, ἐξ ἧς πολλοὶ ἐθνήσκον. Ἰλ. Α, 26—53.

Ἐκ τούτων καὶ ἄλλων πολλῶν ἀποδεικνύται, ὅτι κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους οἱ Ἕλληνες ζῆαν εὐσεβεῖς πρὸς τοὺς θεοὺς αὐτῶν ἦσαν. Ἐπίσης καὶ περὶ τῆς ἀρχῆς ἐφρόνουσι, ὅτι ἡ μοναρχία εἶναι τὸ καλλίτερον καὶ ὅτι εἰς μονάρχῃς, εἰς κοίρανος καὶ βασιλεὺς πρέπει νὰ ἀρχῆ· ὁ Ὀδυσσεὺς λέγει πρὸς τοὺς Ἕλληνας·

οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
εἷς βασιλεὺς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτησιν
[σκήπτρον τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βασιλεύῃ].
Ἰλ. Β, 204—6.

Μετὰ τὴν πρὸς τὸ θεῖον καὶ τοὺς ἀρχοντας εὐσεβειαν τῶν ἠρώων ἐρχόμεθα εἰς τὴν πρὸς τοὺς γονεῖς. Τοὺς γονεῖς μεγάλως ἐτίμων οἱ ἥρωες ὑπεικοντες αὐτοῖς ἐν πᾶσι καὶ καυχόμενοι μάλιστα ἐπὶ ἐνδόξοις πατράσιν. Ὁ Ἀχιλλεὺς ἐδεμνύνετο ἐπ' ἀγαθῷ πατρὶ, τῷ Πηλεΐ, καὶ μητρὶ θεᾷ τῇ Θέτιδι. Ἰλ. Φ, 109. Πάντες δὲ προσεπάθουν, ἵνα μὴ κατασχύνωσι τὸ γένος τῶν πατέρων, ἀλλὰ νὰ γείνωσι ταῖς ἀρεταῖς ἐφάμιλλοι ἐκείνων. Ὁ Ἰππόλοχος αὐτὰ διέτασσε τὸν υἱὸν του Γλαῦκον εἰς Τροίαν ἀπερχόμενον «αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων, μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν». Ἰλ. Ζ, 206—211. Ἐκ δὲ τῆς στοργῆς πρὸς αὐτοὺς ὠρκίζοντο εἰς τὸ ὄνομα αὐτῶν, ὡς καὶ εἰς τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα τῶν ἔτι. Ὁ Πρίαμος ἐπὶ τῷ νεκρῷ τοῦ Ἐκτορος ὠρκίσει τὸν Ἀχιλλεῖα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Πηλέως. Ἰλ. Ω, 486—504.

Καὶ οἱ γονεῖς ἀφ' ἐτέρου σφύδρα φιλοστόργως εἶχον πρὸς τὰ τέκνα αὐτῶν, μεγάλως δ' ἐλυποῦντο, ὅταν οἱ υἱοὶ αὐτῶν φονευόμενοι εἰς τὸν πόλεμον δὲν ἐπανήρχοντο εἰς τὴν πατρίδα. Ὁ γέρον Λαέρτης, πατὴρ

τοῦ Ὀδυσσεως, ὅτε ἤκουσε παρ' αὐτοῦ ὑποκρινόμενου, ὅτι δὲν γνωρίζει ποῦ εὐρίσκειτο, στενάδων καὶ κόνιν ρίψας εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐκλαίει λέγων·

ὧς φάτο, τὴν δ' ἄγχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα,
ἀμφοτέρησι δὲ χερσὶν ἔλων κόνιν αἰθαλόεσσαν
γεύατο κακὰ κεφαλῆς πολίτης ἀδινὰ στεναχίζων.
Ὀδ. Ω, 315—7.

Εὐτυχῆ ὑπελάμβανον τὸν ἔχοντα ἀγαθοὺς υἱοὺς, ὡς τὸν Νέστορα, ὅστις εἶχεν υἱοὺς συνετοὺς καὶ μαχημοὺς·

ὡς νῦν Νέστορι δῶκε διαμπερὲς ἤματα πάντα
αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν,
υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγγεσιν εἶναι ἀρίστους.»
Ὀδ. Δ, 209—211.

Οἱ παῖδες ὤφειλον νὰ σέβωνται τοὺς γονεῖς καὶ νὰ ἀποδίδωσι τὰ τροφεῖα τοῖς γονεῦσι γηράσκουσι· τοὺς δ' ἀσεβοῦντας πρὸς τοὺς γονεῖς ἐτιμῶρουν αἱ τοῦ Ἄδου θεαὶ Ἐριννῦες, συνήθως τοὺς πατραλοίας καὶ μητραλοίας καταδιώκουσαι. Ὁ Ἰππόθοος πληγωθεὶς ὑπὸ τοῦ Αἴαντος καὶ ἀποθνήσκων ἐλυπεῖτο, διότι δὲν ἀπέδωκε τὰ θρέπτρα τοῖς τοκεῦσι·

... ὁ δ' ἄγγ' αὐτοῖο πέσει πρηγῆς ἐπὶ νεκρῷ,
τῆλ' ἀπ' Ἀχρίσης ἐριβόλακος, οὐδὲ τοκεῦσιν
θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε,
Ἰλ. Ρ, 300—2.

Ὅτε ὁ Φοῖνιξ ἠσέβησε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἀμύντορα, οὗτος κατηράσθη αὐτοῦ επικαλούμενος τὰς στυγεράς Ἐριννῦς, οἱ δὲ θεοί, ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Περσεφὼνη ἐξετέλεσαν τὴν κατάραν·

«... πατήρ δ' ἐμὲς αὐτίκ' οἰσθεῖς
πολλὰ κατηράτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλετ' ἐριννῦς,
μὴ ποτε γούνασιν οἷσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν
ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς,
Ζεὺς τε καταγθῆνός καὶ ἐπαινῆ Περσεφόνεια.
Ἰλ. Ι, 453—7.

Καὶ τὰς συζύγους αὐτῶν οἱ ἥρωες ἠγάπων κατὰ τὸ πρέπον. Μίαν γυναῖκα, κουριδίην ἄλοχον, εἶχον κατ' ἐπαινετὸν ἔθιμον παρὰ τοῖς ἀρχαίοις λαοῖς μόνου σχεδὸν οἱ Ἕλληνες, κακὸν δ' ἐθεώρουν τὸ παλλακίσι συνευνάξεσθαι. Ἰλ. Ι, 449—453, Ὀδ. Α, 428—433. Αἱ γυναῖκες παρ' Ὀμήρῳ κατώτεροι μὲν τῶν ἀνδρῶν φαίνονται ἐπ' εὐψυχίᾳ καὶ βῶμῃ, ἀλλ' ὅμως αἰδήμονες καὶ κόσμιοι τὰ μάλιστα ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐπιμελούμεναι τῶν κατ' οἶκον πραγμάτων καὶ προσέχουσαι τοῖς εἰς τὸ θῦλον αὐτῶν προσιδιάζουσιν. Ὁ Πηλέμαχος λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ Πηνελόπῃ·

ἀλλ' εἰς οἶκον ἰδοῦσα τὰ σ' αὐτῆς ἔργα κόμμιζε,
ἰστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφολόισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· μῦθος δ' ἀνδρῶσαι μελήσει
πᾶσι, μάλιστα δ' ἐμοί· τοῦ γὰρ κράτος ἔστ' ἐνὶ οἴκῳ.
Ὀδ. Α, 356—9.

Μέγα εὐτύχημα ἐθεώρουν τῆς γυναικὸς καὶ πύχοντο μάλιστα τῇ μήπω τοῦ γάμου γευσαμένη νεάνιδι ὁμοφροσύνην καὶ οἶκον. Ὁ Ὀδυσσεὺς πύξατο τῇ

Ναυσικάα, θυγατρί τοῦ Ἀλκινόου, βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἄνδρα, ὁμοφροσύνην καὶ οἶκον, τὴν τῶν συζύγων δηλονότι ὁμόνοιαν·

σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν, ὅσα φρεσὶ σῆσι μενοιναῖς,
ἄνδρα τε καὶ οἶκον, καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν
ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖττον καὶ ἄρειον,
ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νόημασιν οἶκον ἔχητον
ἄνθρ' ἰδέε γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
χάρματ' αὖ εὐμενέτησι, μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.»

Ὀδ. Ζ, 180—5.

Πολλοὶ δὲ περιόδοι γυναῖκες ἐγένοντο, ἢ Ἀνδρομάχη τοῦ Ἑκτορος σύζυγος, ἢ Πηνελόπη τοῦ Ὀδυσσεύος καὶ ἕτεραι. Τῆς σφόδρα μάλιστα Πηνελόπης περιμενούσης τὸν Ὀδυσσεύα, ἐνῶ ἐξήτουν αὐτὴν οἱ μνηστέρες καὶ τὴν περιουσίαν αὐτοῦ κατήσθιον, καὶ ἀκάμπτου μενούσης, τὸ κλέος φθάσει εἰς οὐρανόν, καθὼς τοῦ δικαίου βασιλέως, ἐφ' οὗ ἢ γῆ πάντα τ' ἀγαθὰ φέρει καὶ ἡ θάλασσα, οἱ δὲ ἄνθρωποι εὐδαίμονες γίνονται. Ὀδ. Ι, 107—114.

Ἐν γένει δὲ πλὴν τῶν μυθικώτερον περὶ Καλυψούς καὶ Κίρκης εἰρημένων, αἱ θνηταὶ ἠρώναι φοβούμεναι τὴν ἐπιδήμιον φήμην τὴν σφροσύνην ἵσθικουν καὶ εἰργάζοντο ὅτι μάλιστα.

Μ. ΗΑΡΑΝΙΚΑΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο ΠΕΡΟΝΟΣΠΟΡΟΣ.

Ἐρχόμενοι λοιπὸν εἰς τὴν θεραπείαν τῆς νόσου ἐξετάζομεν αὐτὴν ἐν ἰδίοις κεφαλαίοις καὶ ἐκτιθέμεθα τὰ διάφορα μέσα δι' ὧν ἡ θεραπεία τελεῖται, διὰ τῶν

Θεικῶν ἀλάτων.

Παρατήρησάν τινες ὅτι οἱ διὰ τοῦ μίγματος τῆς ἀσθέντου μετὰ τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ θεραπεύομενοι ἀμπέλωνες διετήρουν τὰ φύλλα τῶν, ἐνῶ αἱ ἄλλαι ἀπ' ἐναντίας ἔχανον ταῦτα· ἐκ τούτου λοιπὸν εὐκόλως τὴν ἐνέργειαν τοῦ θεικοῦ τούτου χαλκοῦ διείδον, ὅστις, διαλυόμενος ἐντὸς τῆς ἐπὶ τῶν φύλλων εὐρισκομένης σταγόνης ὕδατος πρὸ τῆς βλαστήσεως τῶν γονιδίων μεγάλως τὴν ἀμπέλον προφυλάττει, τὴν τῶν γονιδίων, τούτων βλάστησιν ἐμποδίζων· ὥστε ἢ χρῆσις τούτου προφυλακτικὴ μᾶλλον τυγχάνει, καθ' ὅτι ἐφαρμοζόμενου τούτου μετὰ τὴν βλάστησιν καὶ τὴν τοῦ μυκηλίου ἀνάπτυξιν ὠφέλεια πολὺ ἴστων προσδίνεται. Μεταχειρίζονται δὲ τὸν θεικὸν τοῦτον χαλκὸν ἐφαρμοζόντες ἢ τὴν ἐν τῷ ὕδατι αὐτοῦ διάλυσιν, ἢ τὴν μετὰ τῆς ἀσθέντου αὐτοῦ ἀνάμειξιν.¹

1) Οἱ μὲν π. χ. μετεχειρίσθησαν τὸ θεῖον ἐφαρμοζόντες τούτο διὰ πολυαριθμὸν θειώσεων, ἀλλ' ἄνευ οὐδενὸς σχεδὸν ἀποτελέσματος, οἱ δὲ μίγμα θέου καὶ ἀσθέντου κτλ. ἄνευ ἐπίσης ἀποτελέσματος. Τὰ μᾶλλον ἀποτελεσματικὰ θεωρήθησαν τὰ μετὰ τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ μίγματα, ἀσθέντου, ἀμμωνίας κτλ.

α'. Ἀπλῆ διάλυσις.

ὑπὸ τὴν μορφήν ταύτην ὁ θεικὸς οὗτος χαλκὸς εἶναι λίαν δραστήριος, προσβάλλει μάλιστα ἐνίοτε καὶ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου· τούτου ἕνεκα μεταχειρίζονται τοῦτον εἰς ελαχίστας δόσεις π. χ. $\frac{1}{2}$ χγρ. ἐντὸς 1000 χγρ. ὕδατος διὰ τῆς διαλύσεως τοῦ ὁποιοῦ ραντίζουσι τὰς ἀμπέλους. Ἐπειδὴ ὅμως ἢ ἐπὶ τῶν φύλλων ἐναποτιθεμένη ελαχίστη ποσότης, ὡς ἐκ τῆς μικρᾶς δόσεως τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ προερχομένη, πλυννομένη ὑπὸ τῶν βροχῶν καὶ δρόσων οὐδὲν ἴχνος αὐτῆς ἀφίνει, ὡς ἐκ τούτου ἐνόμισαν καλὸν τὴν χρῆσιν τοῦ ἐν λόγῳ ἄλατος εἰς μεγαλειτέρας ποσοτήτας π. χ. 1—3 ἐπὶ τοῖς $\frac{0}{100}$.

Ὁ πρὸς διάλυσιν θεικὸς χαλκὸς δέον νὰ ἦ καθαρὸς, καθ' ὅτι δραστηριώτερος τῶν μετὰ τοῦ διδύρου καὶ ψευδαργύρου αὐτοῦ μίγμάτων θεωρεῖται, ὧν τινῶν ἢ ὑπαρξίς διὰ τοῦ ἐξῆς προχείρου μέσου καταδεικνύται· ἂν εἰς τὴν ἐντὸς τοῦ ὕδατος διάλυσιν τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ χύσωμεν μικρὰν τινα ποσότητα ἀσθέντου γάλακτος βλέπομεν σχηματιζόμενον ὠραῖον κυανοῦν χρῶμα, ὅπερ μεταβάλλεται εἰς κυανοῦν σκωριώδη δεκνύον τὴν ὑπαρξίν τοῦ θεικοῦ διδύρου, καὶ εἰς λευκὸν ἀκάθαρτον τὴν τοῦ θεικοῦ ψευδαργύρου.

Πλὴν τῆς ἀπλῆς ταύτης τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ διαλύσεως μεταχειρίζονται καὶ τὴν μετὰ τῆς ἀσθέντου ἀνάμειξιν ἐκ τῆς ἐνώσεως τῶν ὁποίων προκύπτει ὁ

β'. Βορδιγάλλιος πολτός.

(Boullie bordelaise).

Ὁ πολτός οὗτος εἶναι ὁ μόνος κατὰ τοῦ περονοσπόρου τῆς ἀμπέλου καὶ τῶν λοιπῶν ὑπὸ τῶν περονοσπορίων προξενουμένων ἀσθενειῶν μεταχειριζόμενος. Οὗτος μίγμα τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ καὶ ἀσθέντου γάλακτος ὡς, μεταβάλλει τὸν χαλκὸν εἰς ὑδροξειδιον τούτου, ἐνεργὸν κατὰ τῆς τῶν γονιδίων βλαστήσεως.

Ἐκ τῶν προταθειῶν δὲ ποσοτήτων πρὸς σχηματισμὸν τοῦ πολτοῦ τούτου ὡς μᾶλλον ἀποτελεσματικαὶ θεωροῦνται αἱ ἐξῆς, ἃς καὶ ἡμεῖς θερμῶς συνιστοῦμεν

θεικοῦ χαλκοῦ	2	} μέρη
ἀσθέντου (μὴ σβεσθείσης)	1	
ὕδατος	100	

Τούτων δοθέντων ἴδωμεν τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς τοῦ πολτοῦ τούτου, ὅστις γίνεται ὡς ἐξῆς :

Διαλύομεν ἀφ' ἐνὸς τὸν θεικὸν χαλκὸν ἐντὸς 95 ὀκ. ὕδατος, σθένοντες ἀφ' ἑτέρου τὰ τεμάχια τῆς ἀσθέντου ἐντὸς τῶν ὑπολειπομένων 5 ὀκ. τοῦ ὕδατος· εἶτα τὴν διάλυσιν ταύτην χέομεν εἰς τὴν τοῦ θεικοῦ χαλκοῦ κατὰ μικρὸν, ἀναμειγνύοντες διαρκῶς τὸ μίγμα, ὅπερ ἔχει λαμπρὸν κυανοῦν χρῶμα· δέον δὲ ἢ

1) Ὁ θεικὸς χαλκὸς ἢ κυανοῦν βιτριόλιον ἐστὶ σῶμα κρυσταλλοῦμενον εἰς πρίσματα ἑτεροκλινῆ βάσεως παραλληλογράμμου, ἔχοντα ὠραῖον κυανοῦν χρῶμα· διαλυτὸς ἐν τῷ ὕδατι εἰς ὁ μεταδίδει τὸ ἐκαστοῦ χρῶμα καὶ γέσιν στυπτικὴν καὶ δυσάρεστον.

2) Ἀσθέντου 1 μέρος ἐννοοῦμεν τὴν καθαρὰν καὶ ἀμειγῆ. Πλὴν τῆς μὴ σβεσθείσης μεταχειρίζονται καὶ τὴν ἐσβεσμένην ὅτε ἢ ποσότης τῆς λίαν διαφέρει· κατὰ τὴν κ. Μιλαρδὲ δέον νὰ μεταχειρίζομεθα ἀσθέντου ἐσβεσμένης καὶ ἐν ζωμώδει καταστάσει εὐρισκομένης ποσότητος πενταπλάσιον τῆς μὴ τοιαύτης.

διάλυσις τοῦ θειικοῦ χαλκοῦ νὰ γίνηται ἐντὸς δοχείων μὴ ὑπὸ τούτου προσδιδιπῶν, ἐντὸς βυτίων¹ π. χ. πρὸς ταχύτεραν δὲ τούτου διάλυσιν προτείνομεν τὸ ἐξῆς μέσον· ποσότητά τινα τοῦ ὕδατος θερμαίνομεν (π. χ. 2 ὀκ.) ἐντὸς τῆς ὁποίας χέομεν τὸν θεικὸν χαλκὸν καὶ εἶτα τὴν λοιπὴν τοῦ ὕδατος ποσότητα, ἀναμειγνύοντες διαρκῶς τὸ μίγμα, μεθ' ὃ τὴν διάλυσιν τῆς ἀσθέντου.

Δεὸν δὲ πάντοτε τὴν ἀσθέντον ἐντὸς τοῦ θειικοῦ χαλκοῦ νὰ χέομεν, οὐδέποτε τὸ ἐναντίον πράττοντες, καθ' ὅτι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, κατὰ τὸν κ. Gayon, συννεπεία θερμότητος ἐκ τῆς ἀποσθένσεως τῆς ἀσθέντου προερχομένης, τὸ κυανοῦν καθίζημα τοῦ ὑδροξειδίου τοῦ χαλκοῦ μεταβάλλεται εἰς ὀξειδίου μέλαν, ἀδιάλυτον ἐν τε τῇ σταγόνι τῆς βροχῆς καὶ τῇ τῆς δρόσου, καὶ ἐπομένως ἀχρηστον.

Χρῆσις τοῦ Βορδιγαλλίου πολτοῦ.

Ἡ ἐφαρμογὴ τούτου δεῖν νὰ γίνηται ἐν καλῷ καὶ ἡρέμῳ καιρῷ· δεῖν ἐπίσης κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τὸ μίγμα νὰ ἦ ὁμοειδές· πλὴν τούτων προσεῖται τὸ μίγμα δεῖν νὰ ἐξέσχηται ὡς λεπτοτάτη καὶ πυκνὴ βροχὴν καὶ τέλος δεῖν τὰς ἄνω μόνον τοῦ φύλλου ἐπιφανείας νὰ ραντίζωμεν. Ἡ ποσότης τοῦ πολτοῦ τούτου κατὰ μυριόμετρον, εἰ καὶ ποικίλλει κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς ἀσθενείας καὶ τῆς ἐποχῆς τῆς ἐφαρμογῆς, ἀνέρχεται μέχρι 300 ὀκ.

Ἐποχὴ καὶ ἀριθμὸς ραντίσεων.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν διὰ τοῦ Βορδιγαλλίου πολτοῦ ραντίσεων τῆς ἀμπέλου ἀνέρχεται εἰς τρεῖς, ὡς ἐξῆς :

Τὸ πρῶτον τὸ καὶ προφυλακτικὸν δεῖν νὰ γίνηται καὶ ὅταν ἀκόμη δυσμενῆ εἶσι τὰ μετεωρολογικὰ φαινόμενα πρὸς ἀνάπτυξιν τούτου· λήγει δὲ τοῦτο κατὰ τὴν 10 Μαΐου ἢ ἀργότερον 1 Ἰουνίου.

Τὸ δευτέρον τὸ καὶ σπουδαιότερον δεῖν νὰ ἐφαρμόζηται μετὰ μεγαλειτέρας ἐπιμελείας ὅτε καὶ ἡ ποσότης τοῦ πολτοῦ δεῖν νὰ ἦ ἀθρονωτέρα· ὡς ἐποχὴ δὲ κατάλληλος θεωρεῖται ἐκείνη, καθ' ἣν οἱ καρποὶ εἶσι δεμένοι, μικρὸν δηλ. μετὰ τὴν ἀνθησιν, ὥστε ἐνὶ λόγῳ τοῦτο λαμβάνει χώραν μετὰ παρέλευσιν τριῶν ἑβδομάδων ἢ τὸ πολὺ μῆνος, ἀπὸ τοῦ πρώτου.

Πλὴν τούτων ἐνίοτε ἀναγκαῖον θεωρεῖται καὶ τρίτον ὅπερ λαμβάνει χώραν μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς ἢ ἐνὸς καὶ ἡμίσεως μῆνος ἀπὸ τῆς τοῦ ἀμέσως προηγουμένου (15—20 Ἰουλίου εἰς τὰ μεσημβρινά, 10—20 Αὐγούστου εἰς τὰ βόρεια τῆς Γαλλίας).

Ἐθεώρησάν τινες, πλὴν τῶν τακτικῶν τούτων, ὡς ἀναγκαῖαν καὶ τὴν χρῆσιν συμπληρωματικῶν τινων, ὅπερ γίνονται μεταξύ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου ἢ καὶ μετὰ τὸ τρίτον· ἀλλ' ὅπως κἂν ἢ τὸ τελευταῖον δεῖν νὰ ἐφαρμόζηται 20 ἡμέρας πρὸ τοῦ τρυγητοῦ

Πλὴν τοῦ Βορδιγαλλίου τούτου πολτοῦ ἐπρότεινάν τινες καὶ τὴν χρῆσιν διαφόρων ἄλλων ἐνώσεων τοῦ θ. χαλκοῦ· π. χ. τὸν ἀμμωνιοῦχον χαλκὸν κτλ. καὶ τὰ ὁποῖα, καίτοι κατὰ τοῦ περονοσπόρου ὡς

1) Πλὴν τοῦ τῆς διαλύσεως τούτου μέσου συνιστᾶται καὶ τὸ ἐξῆς· θέτομεν τὸν θεικὸν χαλκὸν ἐντὸς πανίνου σακχίου ὅπερ βυθίζουσι κατὰ τὸ ἥμισυ ἐντὸς βυτίου πλήρους ὕδατος, ὅπερ λίαν ταχέως διαλύει τὸν θ. χαλκόν.

ποιᾶν τινα ἐπίδρασιν ἔχοντα ἀπεδείχθησαν, ἀλλ' ἔνεκα διαφόρων αἰτίων εἰς ἀχρηστίαν περιέπεσαν.

Πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν ραντίσεων τούτων ἐννοεῖται, ὅτι ἀπαιτοῦνται διάφορα ἐργαλεῖα οἷα π. χ. αἱ ραντιστικαὶ ἀντλῖαι ἢ σύριγγες οἱ ψηκαστῆρες κτλ. ἃ ἐπὶ τούτῳ πωλοῦνται ἐν διαφόροις τῆς Εὐρώπης οἴκοις. Πλὴν τῶν ὑγρῶν τούτων οὐσιῶν, ὧν τὴν περιγραφὴν ἥδη ἐποιεσάμεθα, χρῆσιν ποιοῦνται καὶ μίγμάτων διαφόρων οὐσιῶν ἐν κόνει. ὡς π. χ. μίγμα θειικοῦ χαλκοῦ καὶ θείου εἰς ποσότητας τὰς ἐξῆς :

Θεικὸς χαλκός	5	—	10	}	μέρη
Θείου	100				

ἢ τῆς κόνεως τοῦ Skawinski, ἢ περ μίγμα θειικοῦ Χαλκοῦ μεταθείου οὐσα περιέχει καὶ κόνιν γαιάνθρακος¹.

Τὰ διάφορα ταῦτα μίγματα, εἰ καὶ, κατὰ τὰς πρώτας τοῦ περονοσπόρου ἀναπτύξεις, μεγάλως ἐπιδρῶσι, οὐκ ἦντον ὅμως καὶ μειονεκτημάτων οὐκ ὀλίγων δὲν στεροῦνται διότι μὴ καλῶς ἐπὶ τῶν φύλλων προσκολλούμενα λίαν εὐκόλως ὑπὸ τε τῶν ἀνέμων καὶ τῶν βροχῶν παρασύρονται.

Ἀνεξαρτήτως τούτων τῶν μειονεκτημάτων ἡ κόνις τοῦ Skawinski εἶναι λίαν ἐν χρῆσει σήμερον κατὰ τὸ ἐπίθιον καὶ τοῦ περονοσπόρου, πωλουμένη ἐντὸς σάκκων 100 kg. φέροντων τὸ ὄνομα τοῦ κατασκευαστοῦ.

Τοιαῦτα λοιπὸν τυγχάνουσι τὰ πρὸς καταπολέμωσιν τῆς ἀσθενείας ταύτης μέσα περὶ ἧς κάπως ἐπεκτάθημεν, καθότι γνωστὴ παντοῦ σχεδὸν τυγχάνει.

Montpellier, τῆ 24 Μαΐου. 1893.

N. H. ΑΡΑΒΑΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΡΕΙΣ ΑΣΤΕΡΕΣ.

Καταδύεται ὁ ἀδαμαντόχρυσος Φοῖβος εἰς βάθη θαλάσσης εὐρείας, ἧτις τοὺς ἀχαιεῖς κόλπους ἐκτείνει, ἀνοπομόνως παλλομένους, ὅπως στοργικῶς αὐτὸν περιπτύσσεται· ἐν ᾧ δ' ἐκεῖνος βραδαῖ καὶ μεγαλοπρεπεῖ βήματι πρὸς αὐτὴν χωρεῖ, ὁ σιγηλὸς γέλως, ὁ σπινθηρίζουσαν ἐπὶ τὴν φύσιν προχέων φαιδρότητα, κατὰ τὴν θαλπερὰν ἐκείνην τῆς ἡμέρας ὥρην, καθ' ἣν, ὡς ὁ Θεὸς ἀπὸ τῶν ἀθεάτων Αὐτοῦ κρηπίδων, ἀπὸ τοῦ κέντρου τοῦ διαχυοῦς κρυσταλλίνου θόλου, ὁ ζεῖδωρος ἐκεῖνος γέλως, ἐπὶ τῆς ἀστραπηθόλου πλὴν κεκηχυίας ἤδη τοῦ φωστήρος μορφῆς, πρὸς γλυκὺν ὕπνον κλινούσης, ἀποβαίνει ὡχρὸν μόνον γαλήνης μειδίωμα.

Καὶ τὰ ὑπερθεῖν ἐπιπλέοντα ἄχρα κύματα τῶν δροσερῶν ἀνέμων, ἅπερ ἡ στοργικὴ Παντοδυναμία διὰ τοῦ λόγου Αὐτῆς, τοῦ δημιουργοῦ καὶ νομοθέτου λόγου, τοῦ εἰς τὰ ὄτα τοῦ ἀναισθήτου μηδενὸς ἐν τῇ κοσμογονίᾳ ἠχῆσαντος, ὥρισεν ἕνα, ἀέννα καὶ ἀπέ-

1) (Cours complet de Viticulture, par M. Foëa σελ. 545.

ρχντα, παλιρροῦντα ἔστιν ὅτε, ἀλλὰ μηδέποτε τῶν ὀρίων, ἃ μόνος ὁ Ὀροθέτης οἶδε, ἐκχειρίζοντα, μεσολαβῶσι μεταξὺ ἡμῶν καὶ τοῦ πυροχρύσου ἡλίου καὶ διὰ τῆς δρόσου αὐτῶν, ἐλκτῶσι τὸ κύμα τῶν λαμπρῶν αὐτοῦ ἀκτῶν, μηδὲλως κρύπτοντα ἀπ' ἡμῶν τὴν θεοειδῆ τοῦ κάλλους αὐτοῦ αἴγλην, τὰ κύματα ταῦτα τὰ ἀόρατα βικιότερόν πως κυλιόμενα νῦν ὅτε ὁ θεοειδῆς τῆς ἡμέρας πκτήρ, τὴν κρυπύλην τοῦ θόλου ἄκραν περὶ κλύμας, ἐπαύτατο φέγγων, διωθοῦσιν εἰκῆ τὰς ἐπ' αὐτῶν δίκην, χιονωδῶν νησυδρίων, πλανωμένας σωρείας νεφῶν.

Νῦν ἀσθενὲς μειδίαμα τοῦ Φοῖβου ὅστις δῦει,
ἀπὸ τὰ βλάμποντα νερά,
αὐγάσματά του πορφυρᾷ
ἐπάνω τῶν κυλῖει.

Κ' ἐνῶ τοῦ Φοῖβου τρέμουσαι τὰ θίγουσιν αἱ λάμψεις,
αὐτὰ χρουσοῦνται μαγικῶς
ποικίλλοντα διηνεκῶς
ὑπὸ μυρίας κάμψεις.

Ἐδῶ ὁ κύκνος τὰ πτερά ὀλόαγγυρα ἀπλόνει
ἐν μέσῳ λίμνης μαγικῆς·
ἐκεῖ δρυὸς φανταστικῆς
χρυσοὶ προσνεύουν κλώνοι,

Γίγας ὀρθοῦται παρεκεῖ μαρμαροχαίτης λέων·
κορῶν γελόεσσαι μορφαὶ
κ' ἐγγύς τῶν γαῦροι κορυφαὶ
χιονωδῶν ὀρέων.

Κ' εἰς λευκὸν θρόνον ἐπ' αὐτῶν χιονοπέγων γέρων
ὑψόνεται ὡς κορωνίς
τῆς μειδιώσης καλλονῆς,
ὡς ἀναξ τῶν αἰθέρων.

Ἄκτινες φθάνουν ἐπ' αὐτοῦ, σωρεῖαι ἀδαμάντων·
τὸν στέφουσι διὰ φωτός. . .
νομίζεις ὅτι εἶν' αὐτὸς
ὁ Βασιλεὺς τῶν πάντων! . . .

Καὶ πρὸ τοῦ μεγαλείου Του μετὰ λατρείας κλίνον,
τὸ ὑψικόρουφον βουνὸν
ἠρέμα κύπτει ταπεινὸν
καὶ προσκυνε Ἐκεῖνον!

Νομίζεις τὸν ἐλεύκαναν ἀθανασίας ἔτη,
στιγμαῖον ἄγαλμα λευκόν! . . .
ὦ! χαῖρε γραφομέν' Εἰκῶν
κ' ἐπὶ συνέφων ἔτι!

Ἔ! εἶθε νὰ ἠδύνασο αἰώνιος νὰ ζήσης,
Θεοῦ μορφή ἦν πρὸς στιγμήν
ὑπὸ αὐτόματον ὀρμὴν
ἐνθεος γράφῃ ἢ φύσις! . .

Ἄλλ' ὡς αὐτόματος σκιά, ἐκλείπ' εἰς βραχὺν χρόνον·
τοῦ κόσμου τοῦ φθαρτοῦ ἐντὸς
μακρὸν δὲν βλέπει ὁ θνητὸς
τὸν Ζῶντα δι' αἰῶνων. . .

Καὶ ἔπειτα συγχέονται, καὶ ὄγκος φευγαλέων
ἀμόρφων γίνονται νεφῶν
κύκνος καὶ δρυς, πληθὺς μορφῶν,
ὁ γέρων καὶ ὁ λέων,

. . . Ἄς ἦμιον λίβανος ναοῦ ἅγιον μύρον φέρον,
καὶ πνέων αἰθεροπλανῆς
νὰ ὑπερῶ τοὺς ἀχανεῖς
ἐκτάσεις τῶν ἀέρων!

Κ' ἐνῶ τὴν τελευταίαν του ἐπάνω τῶν ἀκτῖνα
ὁ Φοῖβος μειδιᾷ πλανῶν,
εὐχῆς κ' ἐγὼ νέφος ἄγνόν,
ν' ἀναμιχθῶ μ' ἐκεῖνα. . .

Ναί! . . νέφος προσευχῆς ἐγώ, ἐνῶ εἰς ὕψη πλέω,
τὸ σύννεφον τὸ ἄραιον
ὡπερ παρίστα τὸν Θεὸν
εὐῶδες νὰ προσπνέω!

Ἐτι μικρὸν, καὶ ὁ Φοῖβος ὕπνωσε τέλει· καὶ τὰ νέφη ἀποδυστάμενα τὴν εὐχαρῆ ἐκείνην αἴγλην, συθροπύσαντα δὲ οἰνοῖ ἐκ ρεμβώδους πύθου πρὸς τὸ σβεσθῆν τοῦ ἡλίου μειδίαμα, ὑπόφαια ἐγένοντο· ἀντ' αὐτῶν δὲ ἡ θάλασσα, ἡ ἀχανεῖς ἐκείνου κλίση, ἐν ἧ χρυσώδης πέπλος ἐπεκταθεῖς ἐσήμαινε τὸν τόπον ἐνθα ὁ πατήρ τῆς ἡμέρας ἀνεπαύσατο, ἔλαμπεν ἤδη φαιδρῶς. Καὶ ἡ ἡμέρα, ἡ φωτεινὴ ἐκείνου κόρη, ἀοράτως ἀποπηδήσασα ἐκρύβη ὑπισθεν τῶν περιβαλλόντων τὸν εὐρὺν ὀρίζοντα ὑψικρήμων ὀρέων, ἄπερ πρὸ μικροῦ ἔτι ἐπεστεφάνου ὁ φανταστός ἐκείνος τῶν νεφῶν μικρόκοσμος.

Τότε εἰσέδυν εἰς δάσος, οὗ τὰς ζοφώδεις σκιὰς αἱ ἀμυδραὶ τῶν ἀστρῶν ἀναλαμπαὶ ἐρατεινῶς ἐπηργύρου. Εἶναι ὠραῖοι οἱ ἀστέρες ὅτε ὡς ἀπειροὶ τῆς ιδέας φάροι, ἀπὸ ἀνεφέλου χάους, εἰς τὸ ἀπ' εὐρέος χλοανθοῦς πεδίου σιγγιλῶς ἀποθαυμάζον αὐτοὺς ὄμμα, ἠδέα φῶτα ἀρρήτου τινὸς μυστηρίου ἀπαυγάζωσιν· εἶναι ἀνεκφράστως ἐρατεινὸς ὅτε, ἐπὶ τὸ ἡρεμον τοῦ ρύκκος κύμα φωτογραφῶνται, μυρίας ἐπ' αὐτοῦ οὐρανίους σφραγίδας ἐνθέτοντα· ἀλλ' ἀπίεως συμπαθέστεροι, ἀπίεως μυστηριωδέστεροί εἰσι ἀπὸ τῶν σιγγιλῶν βαθῶν ὑψιδένδρου ἄλλοις ὀρώμενοι διακυλαμπεῖς ἀνὰ μέσον τῶν φύλλων.

Ἐκεῖ ὁ νυκτοπλανῆς κωιδὸς ἐπὶ θαλερᾶς δάφνης τὴν λύραν αὐτοῦ ἀνκροτῶν, ἐν ἡρέμῳ ἐκστάσει προσατενίζει αὐτοὺς, μεθύων ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς ἰδέας συμπαθείας ἣν ἔσχει εἰς τὸ ἄγνόν κάλλος ἐπιζητῶν ἀνευρίσκει· καὶ οἰνοῖ δι' ἀκαταμαχῆτου θείας ἰσχύος ὑπ' αὐτοῦ ἀπορροφώμενος. Ὡ τῆς ἐνθέου εὐδαιμονίας τῆς περιβαλλούσης τότε τὴν ἀδελφουμένην μετὰ τοῦ ὠραίου ψυχῆν, ἰδανικῶς πρὸς τὴν γενέτειραν ἐκείνου πηγὴν περρυγίζουσιν! . . .

Ναί, εἰσι συμπαθεῖς οἱ ἀστέρες· ἀλλὰ διατί;

. . . Εἶδον τὰ ἄστρα· ὠχρὰ ὄσθαι δάκρυα ἐλαμπον ἄνω· ἄπερ σταλάζει ἡ Νύξ, μελανόπεπλον φάντασμα κλαῖον. Ὅτε ὁ Φοῖβος λαμπρὸς τοῦ Θεοῦ κατοπτρίζῃ τὰ φέγγη, καὶ τὰ πυκνὰ διασχίζων φυλλώματα δάσους εὐσκίου, μίαν ἀκτῖνα χαρῆς εἰς ἐκάστην ρωγμὴν κατασπείρη, τότε ἡ Νύξ ἢ ὠχρὰ εἰς δασῶν παραμένουσα κρύπτειν, ὅλη σιγῆς θαυμασμὸς καὶ λατρεία ἀγνῆ πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ἀτενίζει ρεμβώδης, κ' εἰς αἰσθημα συγκετρομένη, ἀναισθητοῦσα εἰς πᾶν, μακαρία πρὸ Θεῆς εἰκόμος, αἴλος μένει σκιά, ψυχὴ μένει τοῦ Θεοῦ ἐρῶσα.

Ὅτε πρὶν δύση ὁ Φοῖβος εἰς κόλπους θαλάσσης εὐ-
[ρείας,

τῆς Νυκτός τότε τὸ φάσμα, τὸ ἰνδαλμ' αὐτοῦ ἀπολέσαν
μέλανα πέπλον ἐνδύεται, μέλαιναν πτέρυγ' ἀπλώνει
εἰς τῶν ἀέρων τὰ ἄχρσα ὕψη, σκοτιζει τὴν φύσιν·

Καὶ στόνον χέον γλυκὺν μὲ τῆς αὔρας τὸ ἤρεμον
[πνεῦμα,

ὅστις δροσίζει τὰ στῆθη παρῖγορος τοῦ ἀγρυσποῦντος
δάκρυα χρυσολαμπῆ εἰς τὰ ὕψη, τὰ ἄστρα σκορπίζει.
Κλαῦσον, ὦ Νῦξ, συμπαθῶς ἂν τὰ σκότη τὸ δάκρυ

[σου λύει!...
Ἔως οὐ λάμπη καὶ πάλιν ὁ Φοῖβος χρυσοῦς, κ' ἢ

[ἀκτίς του,
χύνουσα ἅγιον φῶς, ὡς μεϊδιάμα τῆς εὐσπλαγχνίας,
σδέση τῆς χήρας αὐτοῦ κάθε δάκρυ' εἰς φαιδρότης

[φῆγην!

Ἦ! εἶθε κάθε δάκρυ μας ὡς φῆγος τῶν ἀστέρων,
να διαλύη εὐσπλαγχνον τοῦ πόνου τὰς σκοτίας!

ὦ! εἶθε κάθε στόνος μας ὡς πνεῦμα τῶν ἀέρων
να δῶνῃ μὲ τὴν δρόσον του φλόγα πτωχῆς καρδιάς!..

... Ἦ! εἶθε, εἶθε πάντοτε εὐδίας Φοῖβος χαίρων
να σελαγίζῃ, τῆς ζωῆς τὴν ἄνοιξιν χρυσοῶνων,

κ' ἐλπίδος Θείας ἥλιος, ἰδανικῶς μαρμαίρων,
να δῶνῃ μὲ μεϊδιάμα τὰ δάκρυα τῶν πόνων!...

Ἦ, χαίρετε, ὠραίοι ἀστέρες! χαίρετε, μαρμαίρου-
σοντα ἡρέμα, κρυσταλλώδη δάκρυα τῆς τοῦ Θεοῦ
ἐρώσης Νυκτός!

Ἄλλ' ἐκεῖ ἔνθα ἐπυκνοῦντό πως τὸ ὑπόγλυκον τοῦ
αἰθρίου ὕψους σκότος, ἐκεῖ ἔνθα λευκάζοντά τινα νε-
φελώματα, ὡς ὕψωροι μαργαρίται σκιερῶς πως ὑπέ-
λκμπον τρεῖς ἀστέρες, τρεῖς σπινθηροβόλοι ἀδελφοὶ
ἀδελφάντες, φκεινῶς ἐν αὐτοῖς διαπρέποντες, ἐφαί-
νοντο ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν μόνον σπιλδόντων γειτόνων
αὐτῶν.

Ἦ! ἦτο θεῖον τὸ φῶς των ἐκεῖνο· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ
προσηλωθέντες ἠδυνάτουν ν' ἀποσπασθῶσιν ἀπ' αὐ-
τῶν.

Ἦ φῶς τῆς ψυχῆς δεσπόζον, ὦ γλυκὺ σιωπηλὸν
ἄσμα ὑπὸ φέγγους μορφῆν! πρὸς τί συνέχεις ἀμαχῆ-
τως τὴν ψυχὴν πρὸς τὸν Οὐρανόν ὡς ποτε ἡ μάγος
τῶν Σειρήνων ὠδῆ τὸν νοσταλγοῦντα ποντοπόρον παρὰ
τὴν ὀλεθρίαν ρηγμῖνα;

— Ἦ Νῦξ μελανεῖμων! ἐκ τῶν σῶν ἄρα καλλι-
βλεφῶρων ὀμμάτων ἀπεσταλάχθη ἡ τῶν ἀδαμάντων
ἐκεῖνων φλογεβόλος τριάς; Ἄλλὰ πῶς, τότε, δὲν
σοὶ κατέκαυσε τὰ βλέφαρα διὰ τοῦ μαρμαίροντος
πυρός της; ...

Οὐχί! δὲν εἶναι ἐκεῖνα, ὡς πάντα, δάκρυα τῆς
Νυκτός· ἀπεστάχθησαν ἴσως ἀπ' ἐτέρων ὀμμάτων,
ὑπερφῶων ὀμμάτων, ἄπερ τὸ ἱερὸν αὐτῶν πῦρ, ὁμοει-
δοῦς, ἴσως, πρὸς αὐτὸ ὄντα ὕψης, ἐσεβάσατο ...

Ἦ Νῦξ μελανεῖμων, εἶπέ μοι! ...

Ἄλλ' ἐκεῖνη σιγᾶ.

— Ἦ γλυκύδακρυ τῆς Νυκτός φάσμα!

... Σ' ἐξορκίζω εἰς τὰ αἰθέρια δάκρυά σου,
εἰς τὸ πᾶμφωτον ἰνδαλμ' οὐ ἢ βορραία στέρσης
ἀποστάζει αὐτὰ ἐκ τῶν ὠχρῶν σου βλεφῶρων! λᾶ-
λησόν μοι ...

Τὸτ' ἐκεῖνη συγκεκινημένη ὑπὸ τοῦ βαθέος ὄρκου
τοῦ τὸ ὄνομα τοῦ προσφιλοῦς ἰνδαλματος ἀπηχῆσαν-
τος. ἐστάλαξε δύο ἔτι χρυσοῦς ψεκάδας ἀνὰ τὰ ὕψη,
καὶ ἔτι τὸν μέλανα πέπλον, ὡς τοῦ πένθους αὐτῆς
σημαίαν ἐκείσε ἀπλοῦσα, ἐτάνυσε θροοῦσας τὰς πτέ-
ρυγας καὶ κατῆλθε μέχρις ἐμοῦ ἐν τῷ εὐσκήφῳ δάσει.

Ἦν ὠχρὸν γιγάντιον ἄγαλμα μεγалоπρεπῶς ὠ-
ρχιον ἐν τῇ ὠχρότητι αὐτοῦ. στάν δὲ πρὸ ἐμοῦ, τῆς
εὐρύτατα κυματιζούσης ἐβενώδους κόμης, τὸν ἀραι-
ρεθέντον πέπλον ἐπὶ τοῦ πλαστικοῦ σώματος ἀντικα-
θιστώσης, διήνοιξε τὰ τῶς ἐσφραγισμένα χεῖλη.

(Ἀκολουθεῖ).

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ.

ΖΩΙΑ ΜΙΚΡΑ ΜΕΤΑ ΜΕΓΑΛΩΝ

Ἐπιζοφῶτια.

Θυμιάζομεν, ὁσάκις λόγος γίνεται περὶ τῆς νοση-
σύνης καὶ συντηρήσεως τῶν ἐν Εὐρώπῃ ζῶων, πλείστοι
δὲ τῶν ἐντεῦθεν τῆς Βουδαπέστης δυσπιστοῦσι περὶ
τῶν πλεονεκτημάτων αὐτῶν, καίτοι πρὸ τῶν ὀφθαλ-
μῶν μας ἀποκαλύπτονται. Ἦ πρὸς τὰ κτήνη σκλη-
ρότης, ἀπόρροια ἀλγεινῆς ἀμαθείας, διέρχεται ὡς
πύρινον ἄρα τὰς τᾶξεις τοῦ λαοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ μετώ-
που αὐτοῦ ἐναποθέτει τὸ σῆμα τῆς κατασχύνης· «ψυ-
» χαὶ δικαίων οἰκτεῖρων τὰ ζῶα», κράζει ὁ Ἡσαίας.
Ἄλλ' ἡ βίβλος τῶν προφητῶν ἀψόφως ἀποτεροῦται
ὑπὸ τῶν σκολιῶν καὶ οὐκί, οὐκί! εἰς τὸν ἐκζητοῦντα
τὴν ἀναψηλάφωσιν τῶν ἀρχαίων σελίδων. Ἦ Ραχὴλ
ἄπαξ ἐνθρήνησε ...

Δυσανασχετοῦμεν διὰ τὴν ἐπιδημίαν τῶν ζῶων καὶ
σπεύδομεν πρὸς τοὺς ἐξορκισμοὺς τῶν Ἀθιγγανίδων,
ἀγνοοῦντες τὴν ὑπαρξίν τοῦ κτινιάτρου, καθ' ὃν χρό-
νον τὰ ἀτυχῆ κτήνη γονατίζουσι, καὶ ἐκ τῶν κρωγμῶν
τῶν ὀνείων ὀδηγοῦμεθα ὅτι διατελοῦμεν εἰς τοὺς σκο-
τεινοὺς αἰῶνας, ὅποτε αἱ πεδιᾶδες καὶ τὰ παραπο-
τάμια ἀντὶ δεινυλλίων ἐφιλοζέουσι τοὺς σκελετοὺς
τῶν ζῶων. Ἀλγεινὸν θέαμα ἡ νόσος τῶν τετραπό-
δων. Πίπτουν ἐν ἀραιώσει καὶ διὰ τῶν μυκηθμῶν
ὑποδεικνύουν τὸ μέγεθος τῆς φλογώσεως τῶν ἐντέρων
καὶ τὴν ὀδύνην, ἣν αἱ βόες πρὸς πάντων ἐν τῇ ἐγκα-
ταλείψει των αἰσθάνονται καὶ μάλιστα ὅταν ἐξ ἀπο-
στάσεως ἀκούουν τὴν φωνὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἀνθρώπου,
ὦ ἄνθρωπε! φεῦ, ὀλίγιστοι συγκινοῦνται.

Εἰς τοιαύτας περιστάσεις δὲν ἀρκεῖ τὸ ρῆμφος καὶ
οἱ κυνόδοντες πρὸς κληπαστικὴν ἐξαφάνισιν τῶν πτω-
μάτων. Αἱ στρατιαὶ τῶν σκολιῶν εἰς τὰ βόρεια κλί-
ματα ἐγκαίρως ἀποθεοῦνται εἰς τὴν ὑστάτην μετα-
μόρφωσιν καὶ ἐναπόκειται εἰς τὴν ἀτμοσφαιρικὴν
θερμοκρασίαν νὰ προπέμψῃ ἀμειλίχτως εἰς τὸν ὄρμον
τῶν κεκοιμημένων τοὺς Λευίτας καὶ κοσμικοῦς, οἵτι-

νες ἀρελῶς σημειοῦσιν τὸ ὕστατον ἐνύπνιον τῆς διακρίσεως καὶ τῶν μεγάλων ἀρετῶν των;

Δὲν πρόκειται περὶ ἀνδρῶσεως φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ, περὶ τῶν ζώων, ἀπὸ στεροῦμεθα ἐνός Βρεφοκομείου εἰς ὁλόκληρον Ἐπαρχίαν, ἔνθα οὐδεὶς ἀσκητὴς ὑπάρχει. Τί γίνονται τόσα νόθα βρέφη; Δὲν εἶνε ἐγκλημα τόσαι ὑπάρξεις καὶ μειδιῶντα καὶ ἐκσπενδονίζονται ὡς οἱ φλοιοὶ τῶν καρῶν εἰς τὰς θήκας τοῦ μαγειρείου; Ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἡ γῆ δὲν ὀμιλεῖ, ἀλλ' ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν κατοικεῖ ὁ ἅγιος θεός, ὅστις ἀθροίζει τὰ δάκρυα τῶν νόθων, τὴν ὑστάτην ἀναλαμπὴν τοῦ βλέμματός των καὶ χάριν αὐτῶν ὁ θεός γινώσκει ὅποια δεῖνὰ καὶ δωρήσῃ εἰς τὸν περιούσιον τοῦτον λαόν, οὗ ἡ μέλλουσα γενεὰ οὔτε θὰ καταδεχθῆ καὶ χαιρετήσῃ τὴν πόαν τῶν μνημείων ἔστωσαν ταῦτα πομπῶδη καὶ μεγαλοπρεπῆ.

Τὸ σήμερον κτυπᾷ καθημερινὴ ἡμέρα· τόσον τὸ καλλίτερον, διότι οἱ πρесеυχόμενοι μένουσι μόνον ἐν τῷ Ναῶ. Ἀνάπτουν μικρὸν κηρίον καὶ πρὸ τῆς εἰκόνης κινοῦν τὰ χεῖλη. Ἐξέρχονται γαλήνιοι καὶ βαδίζουν πρὸς νέαν ἄγραν. Ἐν τούτοις εἰσὶν ἔνοχοι καὶ ἀλλοτρίων ἢ θεσίων των. Τὸ βρέφος ἐκεῖνο, τὸ ὅποῖον ἡ ὕμνα Μητὴρ ἐξεσπενδόνθη ἐν γνώσει τοῦ ἀνδρὸς εἰς τὴν συντέλειαν, δὲν εἶναι φέγγος, ἀλλὰ σὰρξ ἐκ τῆς σαρκὸς, ἢ εἰκὼν τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' εἶνε νόθος καὶ ὁ ἄμβων σιγᾶ, ἢ θρησκευτικὴ διδασκαλία καταλύγει ἄλλους λαούς, ὁ δὲ ἡμέτερος γινώσκει ἓνα καὶ μόνον κανόνα, τὸν προβληματικὸν γάμον, δι' οὗ σφυρηλατεῖ τὰς νευρικές συγκινήσεις, ἃς ἐπέβαλλεν ὁ εἰς τῷ ἄλλω. Ἦσυχεῖτε· ὁ συριγμὸς τῆς ἀτυχεύσεως θὰ φέρῃ ὡς πρῶτους ἐπιπτώτας τὰς ἀδελφὰς τοῦ Ἑλλένου καὶ τὴν ἀνεγερσὶν τοῦ Βρεφοκομείου, ἐντὸς τοῦ ὁποῦ θὰ τύχωσι περιθάλψεως ἀντὶ φρικώδους θανάτου, τόσα ἀτυχεῖα πλάσματα καὶ ὧν ἡ δέησις θὰ προσθήσῃ νέον κρίνον τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης εἰς τὸ σωματεῖον τῆς φιλανθρωπίας καὶ τὴν μεγάλην τιμὴν πρὸς τοὺς πονοῦντας τὰ ἔκθετα βρέφη. Ὑπάρχει παράδοσις παρὰ τοὺς χωρικοὺς, καθ' ἣν πιστεύεται ὅτι ὁσάκις ἐνοσῆπτε δυστύχημα τι εἰς τὸ χωρίον ἢ θύελλα, νόθον ἐτέθη καὶ εἰς τὸ δάσος διεμελίσθη. Ἐξέρχονται πρὸς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ προσκίνουσι δὲ καὶ εἰς ἄλλας ἐνεργείας καὶ ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἐγκληματίσταντες τιμωροῦνται κατὰ τὸν ἀμερικανὸν νόμον, μετὰ τὴν διαφορὴν ὅτι ἐνταῦθα μετέρχονται τοὺς βραδισμούς· ὁ χωρικός ὁρᾷ τὴν στοργὴν τῶν ζώων καὶ τῶν πτηνῶν καὶ σοβαρῶς ἀγανακτεῖ καὶ ἀπορεῖ πῶς ὁ ἄνθρωπος ἐγκληματεῖ πρὸς νήπιον. Εἶπατε εἰς τοὺς χωρικοὺς χάριν ἀπείσεμῳ ὅτι εἰς τὸ χωρίον των ἀπωλέσθη βρέφος καὶ ἀμέσως ἔντρομοι ἀθροίζονται εἰς τὸν Νάρθηκα τοῦ Ναοῦ καὶ συζητοῦν περὶ τῆς ἐξιλεώσεως. Καὶ ἰδοὺ αὐτῶν οἱ ἀρχαῖοι τρέμουσι ἀναπολοῦντες τὴν ἀμαρτίαν ὅταν καλλιεργηθῶσιν καὶ αἱ καρδίαι τῶν χωρικῶν, οἱ κάτοικοι τῶν πόλεων θὰ βεβαιωθῶσιν ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν ὀκλάζει ἀκατατέργαστος ἀδάμας. Πόσα νόθα βρέφη ὑποθετοῦσιν

οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ χωρίων τῆς Θεσσαλονίκης ἐκτὸς ἐκεῖνων, ἅτινα τὸ βρεφοκομεῖον τῶν Δυτικῶν διασώζει ἐκ τοῦ αἰκτροῦ θανάτου.

Τέλη Δεκεμβρίου 1880 μετέβαινον ἐξ Οὐγγαρίας εἰς Τεργέστην. Ἡ ἐταιρία τοῦ σιδηροδρόμου αὐτῆς τῆς γραμμῆς εἶχε πτωχεύσει καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἐστὶ βαζε τοὺς ἐπιπτώτας εἰς θερινὰ βαγόνια. Νῦν τῶν βορείων κλιμάτων, ἧτις ἤθελε κλονίσει καὶ τὸν Ἡρακλῆ Ἥμην μόνος εἰς ὁλόκληρον βαγόνιον. Ἀγρία ἢ νῦν τῶν ἀπερῶντων πεδιῶδων—Poust—τῆς Οὐγγαρίας. Οἱ δὲ σταθμοὶ εἶχον τὴν ὄψιν τῶν ἐρημωθέντων κοιμητηρίων. Περὶ τὸ λυκαυγὲς ἐξέφρασα τοὺς γογγυσμούς μου πρὸς γέροντα ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον τοῦ σταθμοῦ, ὅστις ἠρέσθη ἀπλῶς καὶ λάβῃ ὑπὸ σημείωσιν τὸ ὄνομά μου καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ βαγονίου. Καὶ ὅσον ὠμίλουν, αὐτὸς ἐσιώπα· ἐνόμισα δὲ ὅτι κατὰ δίκνοικαν μετ' οἰκτείρει· τόση ἀγαθότης καὶ ὑπομονὴ ἐκ μέρους ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου! Πρὶν προσεγγίσωμεν εἰς τὸν ἄλλον σταθμὸν, παρατηρῶ ὅτι ἡ ἀτυχεύσα βαδίζει βραδέως καὶ ἐκ τινος σταθμοῦ τῶν ἐργατῶν παραλαμβάνει πελώριον ἄνδρα, ὅστις κατ' εὐθείαν γραμμὴν διευθύνεται πρὸς τὸ βαγόνιον μου. Ἡ γλυκεῖα καὶ ἀρρονοπὴ φυσιογνωμία του, ὁ στρατιωτικὸς μανδύας μετὰ τὰ ἄφθονα σήματα τῶν παρασῆμων, ἐπέφαινον ὅτι ἦτο ὁ ἀνὴρ τοῦ καθήκοντος· πρὶν ἐκπνεύσῃ ὁ χαιρετισμὸς του, συνιστᾶται ὡς ἰατρός τῆς γραμμῆς καὶ σπεύδει μετὰ προσοχῆς καὶ στοργῆς εἰς τὰς παρατηρήσεις του· ὁ μικρὸς του σάκκος ἐμπεριείχε τὰ ἀναγκαῖα φάρμακα καὶ διὰ τοῦ βλέμματός του ἐνεφύσα ἡρωϊκὴν δύναμιν εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ πάσχοντος. «Σεῖς οἱ μεσημβρινοὶ λαοὶ εἴθε ὅλο νεῦρα καὶ καταβάλλεσθε ἀμέσως· ἡ ἀνατολικὴ δίκαια εἰς τὰ μέρη μας δὲν περνεῖ· ὁ Δευκαλίων εἰς τὰς πεδιῶδας τῆς Οὐγγαρίας θὰ διεσκορπίζε τεμάχια Sounca (χοίρου) ἀντὶ λίθων καὶ θωπεύων μετὰ ἐπίσφιζε τὸ πικρότερον φάρμακον. Καὶ ἐνῶ ἐνόμιζον ὅτι θὰ μετ' ἐγκαταλείψῃ, μετὰ τοσοῦτοις εἰς τὸν παρακείμενον σταθμὸν, ἔνθα σφραγίσαντα γυνὴ μετέδιδε τὰ τηλεγραφήματα τῆς ὑπηρεσίας, καὶ ὀλίγον περαιτέρω δωδεκαετίας νεῖμα κατέγραφεν εἰς τὸ μητρώον τὰς σιτοπομπούρας καὶ τὰ δέματα τῆς καυσίμου ξυλικῆς ὕλης· ὁ δὲ εὐτράπελος σταθμαρχὴς μέλων διέσχισε τὴν χιόνα πανταχοῦ παρών. Ἐκτὸς τῶν περιποιήσεων ἔσχον καὶ ἐμπιστευτικὰ τεκμήρια τῆς φιλίας παρὰ τοῦ ἱατροῦ, παρ' ὃν ἔμαθον ὅτι εἶνε νόθος. Ἀποχαιρετῶν με, —ἀγίνωσκε, με εἶπε, ὅτι δὲν ἀνήκω εἰς οἰκογένειαν. Εἶμαι νόθος καὶ ἰδοὺ ὁ ἀριθμὸς τοῦ φιλανθρωπικοῦ καταστήματος τῆς Βιέννης· ἡδυνάμην καὶ ἀνεύρω τοὺς δημιουργοὺς τῆς ὑπάρξεώς μου, ἀλλὰ τοὺς περιφρονῶ. Τὸ φιλανθρ. κατῆμα ἐμπνέει ἀρκοῦσαν ὑπομονὴν καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, οὐχὶ ὅμως καὶ τὴν λήθην τῆς βαθυτάτης ὀδύνης, ἣν ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται, ὁσάκις ἀναπολεῖ ὅτι μητρικὸν φέγγος δὲν ἐτέθη εἰς τὰς δροσερὰς παρειὰς τῆς βρεφικῆς του ἡλικίας. Οἱ Νόθοι δὲν ἠσμοῦσιν τὸ στίγμα. Τὸ μέλλον ἀνήκει

αὐτοῖς, οἵτινες ἐξ ἄπαντος καὶ ὑπὸ ἄλλους ὄρους ἐν καιρῷ τῷ δέοντι θὰ ἀνασκάψουν τοὺς νόμους τοῦ Δράκοντος».

Ὁ «Νέος Ἐλεύθερος. Τύπος» τῆς Βιέννης ἀρχομένου τοῦ 1891 ἐξήρμωσε τὴν λαμπροτέραν ἐπιφυλλίδα περὶ τῆς ἐν Οὐγγαρία οἰκτρᾶς καταστάσεως τῶν κτηνῶν. Ἄλλ' ἔκτοτε ἡ κτηνοτροφία τῆς Οὐγγαρίας ἀνυψώθη εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον καὶ ὁ χωρικός ἤδη σκιρτᾷ καὶ μετακινεῖ ἀκαταπαύστως ἀντὶ ἀδρῶν χρημάτων τὰς ἀγέλας τῶν ἵππων καὶ τῶν βοῶν εἰς τὰ γειτονικά κράτη. Καὶ ἡ Μακεδονία κέκτηται μαγευτικὰς κοιλάδας πρὸς γονιμοποίησιν τῶν ζώων καὶ αὐξήσιν τῶν ποιμνίων ὑπὸ τὰ φυλάγματα τῶν δασῶν, ἔνθα κατὰ τὸ θέρος σιγῇ θανάτου ἐπικρατεῖ. Ἐὰν οἱ γαιωκτῆμονες ἐγίνωσκον τὴν ἀξίαν τοῦ χρόνου, θὰ εἶχον ἤδη προσεγγίσει καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν κτηνοτρόφων τῆς Εὐρώπης. Τὸ κέρδος τῆς τοκογλυφίας δὲν εἶνε μόνιμον κληροδοτεῖ λυπηροτάτας ἀνεκμήσεις, ἐξευτελίζει καὶ ὠθεῖ πρὸς τὴν κατάραν τὸν ἄνθρωπον ἡ κτηνοτροφία θὰ ἀναζωογονήσῃ καὶ τὴν γεωργίαν καὶ οὕτω θὰ διαχυθῇ ἡ φαιδρότης καὶ ἡ ἀφθονία τοῦ ἀρτοῦ εἰς ὅλας τὰς τάξεις.

Πᾶσα ἐπαρχία ὀφείλῃ νὰ ἔχῃ πολιτικὸν κτηνίατρον ὡς ἡ Σμύρνη καὶ οὐχὶ νὰ συμβουλευώνται οἱ χωρικοὶ τοὺς πεταλωτάς (Ναλπίνιδες). Ἐσχάτως ἡ κωμόπολις Μ. ἐν διαστήματι 10 ἡμερῶν ἀπώλεσε 15 ἀγελάδας, ἔντρομοι δὲ οἱ κάτοικοι ἔσπευσαν εἰς τὸν ἀγίασμόν. Εὐτυχῶς ἀποσοδήθη ἡ ἐξάπλωσις. Ἐν τούτοις εἰς τὰ μεμακρυσμένα χωρία πολλάκις δεκατίζονται τὰ ζῶα καὶ ἐξ ἄλλων αἰτίων καὶ ὁ βουλόμενος νὰ μάθῃ αὐτὸς δύναται νὰ πλησιάσῃ τοὺς εἰς τὴν ἀγορὰν χωρικούς, οἵτινες μελαγχολικῶς θεῶνται τὴν συναλλαγὴν τῶν κτηνῶν. Ἐὰν πᾶς ὅστις τρέφει ζῶον ὑποχρεωτοὺς νὰ δηλώσῃ τὸν θάνατον τοῦ ζώου πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ προστίμου, ἡ στατιστικὴ στήλη τῶν ζώων θὰ εἶχεν ἀνηρητημένην τὴν πένθιμον σελίδα καὶ τοὺς λόγους, δι' ὧν ἐλαττοῦνται καὶ τὰ κτήνη. Ἀπαιτεῖται ἐξ ἄπαντος νὰ ἐφαρμοσθῇ αὐστηρότατα ὁ νόμος κατ' ἐκείνων, οἵτινες φορτῶνουν βαρέως τὰ ὑποζύγια τῶν συγχρόνων καὶ τὰ κτυπῶσιν ἀνηλεῶς. Αἰσθάνονται καὶ τὰ ζῶα καὶ ἀποδείξις ἡ νοημοσύνη καὶ ἡ στοργή, ἣν αἰσθάνονται πρὸς τοὺς κυρίους τῶν καὶ ἦτις κινεῖ τὸν θαυμασμόν. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ φθινοπώρου οἰνόφυλξ χωρικός ἐκεῖτο ὡς πτώμα ὀλίγον μακρὰν τοῦ μεγάλου δρόμου· ὁ ἵππος ἵστατο πλησίον αὐτοῦ ὡς φύλαξ χωρὶς νὰ θίξῃ τὴν περίξ χλόην. Ἐκ περιεργείας οἱ διαβάται τὸν ἐπλησίασαν, ἀλλ' ὁ ἵππος στρέφεται κυκλοειδῶς καὶ χρεματίζει μὴ τυχὸν πάθῃ κακόν τι ὁ κύριός του. Χάριν τῆς νοημοσύνης τοῦ ἵππου οἱ θεαταὶ ἔλαβον πρόνοιαν περὶ τοῦ οἰνόφυλγος χωρικοῦ βυθίσαντες αὐτὸν εἰς τὸν ποταμόν, ἐξ οὗ πᾶραυτα συνῆλθεν.

Ἄλλο περιεργότερον. Εἰς τὴν κωμόπολιν Μ. ἡ ἀγελάς τῆς οἰκογενείας Τ. Α. συγκινεῖ εἰσέτι ὀλόκληρον τὴν συνοικίαν. Ὁ οἰκοδεσπότης μετὰ παρέλευσιν

τεσσαράκοντα ἡμερῶν χάριν τοῦ γάλακτος ἐθυσίασε τὸν μόσχον. Βραδύνει ἡ λήθη τῆς μητρὸς καὶ τὸ τραῦμα τῆς στοργῆς ὑφίσταται. Ἄνωφελὴς ἡ μεταμέλεια τοῦ οἰκοδεσπότη. Τὸ ζῶον ἀπέλεσε τὸ γάλα. Κατ' ἀρχὰς οὕτως ἐξηγήθη τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ πρῶταν τινὰ ἡ οἰκοδέσποινα παρατηρεῖ ὅτι ὁ κύων θηλάζει τὴν ἀγελάδα. Ἐγνώσθη τότε ὅτι ὁ κύων μετέδιδε τὰς θωπείας αὐτοῦ πρὸς τὸ ζῶον καὶ ὡς ἀντάλλαγμα ἔρροφα τὸ γάλα τῆς. Διὰ τὸν κύων οὐδὲν ἀπεισκευαῖον συνέβη, ἐκτὸς τοῦ καγχασμοῦ τῶν πέριξ. Ὁ Ἰούλιος Βέρν διηγεῖται ὅτι εἰς τὴν Ἀμερικὴν τὰ ἄγρια ποιμνία παρακολοθοῦνται ὑπὸ τῶν κυνῶν ὡς φυλάκων καὶ πρὸς ἀμοιβὴν ἐπιτρέπουσιν αὐτοῖς νὰ θηλάξωσι.

Γεωργὸς τις ἐκ τοῦ χωρίου Α. διότι ὁ κύων αὐτοῦ ἐπετίθετο ἄνευ ὑλακῶν ὑπούλως καὶ ἤκουε διὰ τοῦτο παράπονα, ἀνήρτησεν ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ αὐτοῦ μικρὸν κώδωνα, δι' ὃν οἱ διαβάται συνέχαιρον αὐτῷ διὰ τῶν ῥοπλῶν· ὁ κύων ἐσωφρονίσθη. Τίς οἶδε ἡμέραν τινα ἔαν τὸ μέτρον τοῦτο δὲν ἐφαρμοσθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ περιλαιμίου τοῦ συκοφάντου. Οἱ ἀρχαῖοι Πέρσαι τοὺς συκοφάντας ἐθεώρουν ὡς ὀλοτήρας τῆς κοινωνίας καὶ σοφῶς ἔπραττον ἀπαγχονίζοντες αὐτούς.

Ἐν Μοναστηρίῳ.

(Ἀκολουθεῖ)

A. TSIMIS.

ΦΑΣΜΑΤΟΣ ΑΡΑ.

Ἦν Ἀπριλίου νύξ ἑαρινή, γλυκεία, ἀστερόεσσα ἡ ζεφυρίτις ἔπνει πως ψυχρά· ἐμάρμαιρεν ὁ γαλαξίας ἐπὶ τοῦ εὐρέος στερεώματος, ὅπερ τὸν ὀρίζοντα περιέβαλλεν ὡς χλαίνα μέλαινα χρυσόστικτος. Ἡ Φοῖβη ἦν που κεκρυμμένη, οὐδύλως τὴν ὠχρὰν αὐτῆς μορφήν ἔβλεπέ τις ἐπὶ τοῦ στερεώματος ὡς ἄλλοτε.

Ἡ ὠρα ἦτο ἤδη μεσονύκτιος, καιρός, καθ' ὃνπερ οἱ νεκροὶ ἐῶντες τὸ νεότερον αὐτῶν κατοικητήριον ἐξέρχονται ἀπὸ τῶν τάφων καὶ περιπλανῶνται ὡς σκιὰ ἀνὰ τὰς πεδιάδας ταχύτερον ἐλάφων ἄχρως ἀλεκτροφωνίας.

Τὸ κοιμητήριον τοῦ χωρίου ἦν πανέρημον καὶ ἀπὸ τῆς γῆς ἀνέδιδε φωσφορισμούς ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, ὅτε μὲν ζωρότερον, ὅτε δὲ ἀβληχρότερον πως λαμπυρίζοντας. Ἦσαν οὗτοι ἴσως τῶν σκιῶν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐν τῷ σκότει σκαρδαμύσσοντες, τὰ δ' ἀερώδη αὐτῶν σώματα ἀφανῆ ἦσαν ὅλως.

Καὶ ὅμως ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν φήμη διεδίδετο ἀνὰ τὸ χωρίον, ὅτι ὤφθη παρθένος λευχείμων ὑψηλὴ γοργῷ τῷ βήματι περὶ τὸ κοιμητήριον πολλάκις περιτρέχουσα καὶ στεναγμούς ἀφιεῖσα βαθεῖς. Πολλοὶ τῶν χωρικῶν δισχυρίζοντο ὅτι ἰδίους ὄμμασιν εἶδον τὸ φᾶσμα τὸ πλανώμενον. Ἦν δὲ αὐτό, ὡς ἔλεγον, τῆς πρό τινας αὐτόχειρος θανούσης κόρης χωρικῆς,

ἦτι, ἐτάφη μὴ κτερισθεῖσα, ἄκλαυτος, ἀφίλος, ἀνευλόγητος.

Ἐπάρχουσι φαντάσματα; — ὅτε ἤμην νήπιον ἐπίστευον αὐτοῖς, ὅτε ἐγενόμην μείραξ ἐδιδάχθην ὑπὸ τῶν διδασκάλων μου ὅτι ταῦτά εἰσι προλήψεων ἀποκηρύματα καὶ διὰ διαφόρων ππραδειγμάτων — εἰς διδασκάλους καὶ εἰς διδασκαλικὰ βιβλία ἀρμοζόντων — ἀπεταξάμην τῇ πίστει, χάρις ἐκείνοις οἷς ὀφείλω τὸ εὖ ζῆν (!) Ἦδη δὲ νεανίας ὢν καὶ ἐλευθέρως νὰ σκεφθῶ δυνάμενος ἔταμον ἐμαυτῷ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου μέσσην τινὰ ὁδὸν πίστεως. Καὶ εἰ μὴ ὑπάρχουσι φαντάσματα, ὡς ἡ μάχη μου μὲ ἐδίδαξε ταῦτα, αἱ περὶ τούτων φῆμαι δὲν εἶνε ὅλως ἀνυπόστατοι, ὡς οἱ διδασκαλοὶ μου ἰσχυρίζοντο. Ἐπάρχουσιν ἐν τῇ φύσει, ἐν τῷ κόσμῳ ἐν γένει, μυστήριά τινα, μυστηριώδη τινὰ συμβαίνοντα, ἀπερ ἡ ἐπιστήμη ἀπολύτως ἀδυνατεῖ νὰ λύσῃ διὰ μόνου τοῦ ὀρθολογισμοῦ· διὸ μὴ δυνάμενη νὰ περιλάβῃ αὐτὰ εἰς τὸν κύκλον τῆς ἀρεῖται ἀπολύτως τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν. — Ἄλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον.

* *

Πρὸ δέκα ἀκριβῶς ἐτῶν οἱ τοῦ αὐτοῦ χωρίου κἀτοικοὶ ἐτέλουν πνήγυριν ἐν τινὶ ὠραίᾳ ἐξοχῇ· ἐν τῇ κοινῇ ἐκείνῃ εὐτυχίᾳ καὶ πολλοὶ πῆδες μετὰ κορασίδων ἀναμῖξ ἐπαιζόν ἀνά τὸ γλοερὸν πεδίον, ὅπερ εὐβαθὲς ποτάμιον διέσχίζεν. Ἐν ᾧ λοιπὸν παρὰ τὸν ρύακα τὰ ἀφελῆ παιδιὰ ἔτρεχον, ὠλισθήσαντος ἐννεατοῦς κορασίου καὶ πεσόντος ἐντὸς τοῦ ποταμίου ρεύματος, τὰ λοιπὰ παιδιὰ φοβηθέντα ἐμακρύνθησαν.

Ἄλλὰ μικρὸς τις ἦρως, ὁ δωδεκαέτης Ἀνδρέας σπεύδει πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ἐν ἀκαρεῖ τὸν ἐπενδύτην ἐκβαλὼν ἀστραπηδὸν βαθίζεται ἐν τῷ ρεύματι. μετὰ τινὰ δὲ λεπτὰ ἀνέρχεται κρατῶν εἰς τὰς ἀγκυλάς του τὴν Εὐτυχίαν (οὕτως ὠνομάζετο ἡ κορασίς).

Ἐν τῷ μεταξύ πολλοὶ τῶν εὐθυμούντων εἰδοποιήθησθε ὑπὸ τῶν λοιπῶν παιδιῶν ἐσπευσαν ἐκεῖ καὶ εἶδον τὸ θελξίθυμον καὶ συγκινητικὸν ἐκεῖνο σύμπλεγμα, εἶδον τὸν Ἀνδρέαν ἐξερχόμενον ἀπὸ τοῦ ποταμίου ὡς ἐνάλιον θεὸν καὶ τὴν ὠραίαν κορασίδα φέροντα εἰς τὰς ἀγκυλάς, συνελθοῦσαν ἤδη. Ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη βραχίσεια ἐν τῷ ὕδατι αὐτομάτως ἐκτενίσθη πρὸς τὰ ὀπισθεν, ἡ δὲ ἀνάκλασις τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων ἐπ' αὐτῆς ἐκόσμηε τὴν στρογγύλην κεφαλὴν τῆς Εὐτυχίας διὰ φωτεινοῦ στεφάνου ἐπίσης δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βεβρεγμένου Ἀνδρέου ἀντανεκλῶντο αἱ ἀκτίνες, περιβάλλουσαι οὕτω αὐτὸν δι' αἴγλης λαμπρᾶς ὥστε ἐνόμιζε τις ὅτι ἔβλεπε τὸν Ἀρχάγγελον ἀγκυλιζόμενον ψυχὴν ἀθῶν, καὶ ἄγοντα αὐτὴν εἰς τὸν παρὰ χεῖρον. Καὶ μὴ οὐκ ἦν ὁ μικρὸς ἦρως σωτὴρ ἄγγελος διὰ τὴν κορασίδα! καὶ μὴ οὐκ ἦν αὐτὴ ψυχὴ ἀθῶν εἰς τὴν ζωὴν ἐπαναφερομένη ὑπ' ἐκείνου! Μόλις ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ σωθεῖσα καὶ εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ σωτῆρος αὐτῆς λαμπρὸν καὶ ὠραῖον ὑπὲρ ποτε· ὁ δὲ κύψας κατεφίλησεν αὐτὴν καὶ εἶτα τὴν ἀφῆκεν, ἐν ᾧ οἱ πάντες ἐπεφήμου, ὑπὸ τὴν ψαῦσιν τῶν χει-

λέων τοῦ Ἀνδρέου ἐρρίγησεν ἡ μικρὰ κόρη, ἡσθάνθη τι μυστηριώδες. ὑπερφυσικὸν ἐν ἑαυτῇ συμβαῖνον, καὶ ὅμως μόλις ἦ ἐννεαετής. Ἴσως ἦν φυσιολογικὴ ἀντίδρασις τῶν θερμῶν χειλέων ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς παρειᾶς, ἴσως ἦν συναίσθημα εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν σωτῆρα, ἴσως ἦν ἔρωτος ἀγνοῦ ἐπίδρασις ἐπὶ παρθενικῆς καρδίας, καὶ ὅμως μόλις ἦν ἐννεαετής. "Ὅπως ποτ' ἀν ἦ ἀπὸ ἐκείνης τῆς ἡμέρας τὰ παιδιὰ ἀλλήλα ἠγάπησαν· ἠρέσκοντο ἵνα ἐπὶ ὥρας ὅλας συμβιωσῶν ἀπολαύοντα τῆς θέας ἀλλήλων. Ἡ εὐτυχία εὗρισκεν αὐτὴν ἐν πλήρει εὐτυχίᾳ, ὅποτε τῷ Ἀνδρέῳ ἀνεστρέφετο· καὶ ὅμως μόλις ἦν ἐννεαετής.

Τετραετία ὅλη ἔκτοτε διέρρευσε, οἱ παῖδες πρόσηβοι ἐγίνοντο καὶ ὁ ἔρως τῶν ἡδυστοῦ, ἡδὴ ἀμφοτέροι ἐγίνωνσκον πῶς ἠγαπῶντο, ἀλλ' ὅμως οὐδέτερος ἐτόλμα νὰ ἐκδηλώσῃ τοῦτο τῷ ἑτέρῳ· ὠμίλου διὰ τῶν βλεμμάτων μυστικῶς· ἦτο περιττὸν νὰ ἐκφράζωνται διὰ τῶν χειλέων ἐναργῶς, πολλάκις ἐν λόγοις δαπανωμένη διαπνέει καὶ ἐξασθενεῖ ἡ φλόξ τοῦ πάθους.

Τετραετία παρήλθε καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπεδήμει ὅπως σπουδάζῃ, ὅπως ἀποκατασταθῇ, ὅπως εὖρῃ τέλος τύχην κατὰ τὸ λεγόμενον. Καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεχωρίζοντο, ἡ Εὐτυχία ἔθηκεν εἰς χεῖρας τοῦ νεανίου μικρὸν συνεπτυγμένον χάρτην· περιεῖχεν οὗτος ἔρωτος κυμήλιον, ὠρῶν ἡδίστων ἐνθύμιον, χρυσᾶς τρίχας ἐκ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς.

* *

Κατὰ τὴν ἐν τῇ ξένῃ διαμονὴν αὐτοῦ ὁ νεανίας ἐπαιδεύθη πολλὰ, ἀνέγνω πολλὰ, εἶδε πλείονα, ἔμαθε πλείονα, ἀπέμαθε λοιπὸν τὰς τοῦ χωρίου ἐξεις ἐγένετο ὕλιστικώτερος, πρακτικώτερος, πυρρῶνιστής, ἐγωιστής, τὸ συνειδὸς αὐτοῦ ὑπέστη τὰς ἐπιδράσεις, ἧς περ προξενεῖ ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν νέων ἡ παιδείσις τοῦ αἰῶνος ἡμῶν.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ξενιτείας αὐτοῦ μόνον ἀντικείμενον τῶν ὀνείρων του ἦν ἡ γλυκεῖα Εὐτυχία, ἡ παιδικὴ φίλη· αἱ τρίχες ἐκεῖναι ἦσαν δι' αὐτὸν λατρείας ἀγαλμα.

Πλὴν ἀλλ' ὅμως σὺν τῷ χρόνῳ κατ' ὀλίγον ἐξηλείφθη ἀπὸ τῆς καρδίας του ὁ ἔρως καὶ ἀπὸ τῆς διανοίας του ἡ προσφιλὴς ἀνάμνησις ἐξέλιπε. Μειρακιώδους φαντασίας φροῦδα ὄνειρα ἐκάλεσε τὰ παρελθόντα καὶ τινὰ ἡμέραν τέλος ἔρριψεν εἰς τὴν ὁδὸν τὸ πρῶτον προσφιλὲς κειμήλιον ἐκεῖνο, ὅπερ πρό τιτων ἐτῶν προστίμα ὑπὲρ περιουσίαν ὅλην, ἡδὴ οὐδεμίαν σημασίαν εἶχε δι' αὐτὸν, δὲν ἦτο δι' αὐτὸν πολυτίμητον πλῆον, ὡς μὴ συμφωνοῦν ταῖς περὶ πολυτίμου ιδέαις αὐτοῦ, τοσοῦτον ἠλλαξε! τοσοῦτον εἶχε μεταβάλῃ αὐτὸν ἡ παιδείσις!

Τέλος εὐρῶν ἐσχάτως πολυφύερνον ἐν τῇ πόλει κόρην ἐμνηστέυσατο αὐτὴν· εἶτα ἦλθεν εἰς τὸ χωρίον του μετὰ ἐξαετίαν ὅλην, ἵνα ἴδῃ τοὺς οἰκεῖους.

*
* *

Ἡ Εὐτυχία ἡ ὠραία καὶ μικρὰ ἀσχωρηθεῖσα τοῦ φιλάτου ἔχουσε πολλὰ δάκρυα κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεως ἐκείνου, ὦ! πόσον σκληρὸς ἐφαίνετο αὐτῷ ὁ χωρισμός! πῶς ἀνεπόλει τὰς ἡδεῖας ὄρας, καθ' ἃς μετὰ τοῦ Ἀνδρέου συνέπαιζεν!

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι περῆρχοντο, οἱ μῆνες διεδέχοντο ἀλλήλους, τὰ ἔτη συνεπληροῦντο καὶ ἡ Εὐτυχία ἤδη ἔβλεπεν αὐτὴν νεάνιδα τελείαν, ὑπερέχουσαν κατὰ τὴν καλλονὴν τῶν ὀμηλικῶν καὶ προσεδόκα, προσεδόκα, προσεδόκα ἐκείνον, ἵνα ἐπιδείξῃ τὴν νεότητα, τὴν τρυφερότητα, τὰ κάλλη τῆς ἴνα μαγεύσῃ, ἵνα σαγηνεύσῃ, ἵνα ἐλυθῇ τὸν σωτήρα καὶ ἀγαπητὸν Ἀνδρέαν. Ἠγνοεῖ ἡ ταλαίπωρος ὅτι ὁ μικρὸς ἦρως, ὁ μεγάλθυμος Ἀνδρέας ἀναπτύχθεις, παιδευθείς, ἀνδρωθεὶς εἰς σοφιστὴν ψυχρὸν ἐν πᾶσι μετεβλήθη. Ὅτε ἐπέστρεψεν ἐκεῖνος ἡ οἰκτρὰ πραγματικότης ἐν ὄλῃ τῇ εἰδεχθεὶ αὐτῆς μορφῇ ἀπεκαλύφθη πρὸ τῆς κόρης. Ἡ ἀγγελία τῆς μνηστείας τοῦ ἀγαπητοῦ τούτου πρὸς αὐτὴν γενομένη καιρίως ἐπλήξε τὴν ἀγαπῶσαν κόρην. Τί εἶχεν νὰ εἴπῃ ἤδη; τίνα νὰ καταρασθῇ;

Ὅτε συνῆλθεν ἀπὸ τῆς πρώτης συγκινήσεως ἀπεμονώθη ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς καὶ ἐσκέφθη, ἐπὶ πολὺ ἐσκέφθη ἀπεφάσισεν· οἱ ὀρθαλμοὶ τῆς ἔλαμψαν ἀγρίως καὶ τρομωδῶς τὰ χεῖλη συνεσπᾶσθησαν· συνέσφιξε τὰς χεῖρας, ἐρρίγησεν. Ἠγέρθη πλήρως ἀποφάσεως, δεινῆς, ὡς τις ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ἂν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔβλεπεν αὐτήν.

*
* *

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἡ δυστυχὴς Εὐτυχία δὲν ἦτο πλέον εἰ μὴ πτώμα ἀνίσθητον, εἶχεν αὐτοκτονήσῃ. Ἐσκέψατο ὅτι ὁ περικιτῶν βίος ἦτο πλέον εἰς αὐτὴν ἀδύνατος καὶ προσεῖλετο ἠρωικῶς τὸν θάνατον. Προέκειντο αὐτῇ δύο δεινὰ, προσετίμησε τὸ ἦσσαν δεινόν· ἐν τῷ ἀεὶλαπιμαῷ αὐτῆς τὸ μόνον καταφύγιον εἴμεινεν αὐτῇ ἡ αὐτοχειρία. Ἡ αὐτοχειρία, οἷον φερόν μυστήριον! Ἡ ψυχὴ βλέπουσα τὴν ἐν τῷ κόσμῳ πορείαν τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς βίου κωλυομένην νὰ βαδίσῃ σεμφώνως πρὸς τὰς περὶ καλοῦ αὐτῆς ιδέας ὑπὸ αἰτίων, ὅπερ ἀπολύτως ἀδυνατεῖ νὰ ἄρῃ, τίθησι τέρμα εἰς αὐτὴν βιαιῶς, ὅπως ἀποφύγῃ μέλλοντα ἐξευτελισμόν. Καὶ λοιπὸν ὁ φιλόζωφος θνητὸς πρὸς στιγμὴν ἐμφορεῖται ὑπὸ ἠρωϊσμοῦ ὑψίστου, περιφρονεῖ συναίσθημα πανίσχυρον, καταπατεῖ προλήψεις ἐριζωμένους βαθύτατα εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ ἐν ριπτῇ ὀφθαλμοῦ ἀνοίγει τὴν πύλην τοῦ θανάτου καὶ ῥίπτεται ἐκὼν εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἀβεβαιοῦς ἐπ' ἐλπίδι μέλλοντος κρείσσονός πως, ἐπ' ἐλπίδι ἀπαλλαγῆς βλασάνων, ἐπ' ἐλπίδι ἐπιτυχίας αἰωνιότητος. Εἶπετέ μοι δὲν εἶνε θαυμασμοῦ ἄξιος λοιπὸν ὁ τοιοῦτος θνητός! εἶπετέ μοι, ἐστὶν ἔργον τοῦ τυχόντος ἡ αὐτοκτονία! καὶ ὅμως ἡ ἐπιπόλαιος ἀνθρωπότης περιφρονεῖ ὡς ἐναγῆ τὸν ἦρωα. Ὅσον διὰ τὴν θρησκείαν αὐτὴ ὡς συντηρητικὴ νομοθεσία πράτ-

τεῖ τὸ καθῆκόν τῆς, οὐδόλως δι' αὐτὴν λέγω ταῦτα.

Ὅποτε ὁ Ἀνδρέας εἶδε τὸ τέλος τῆς ἄλλοτε ἀγαπητῆς οὕτως οἰκτρὸν καὶ ἐσυλλογίσθη ὅτι αὐτὸς ἦν ὁ αἴτιος τῆς καταστροφῆς ἐκείνης, ἤρξατο βραχέως νὰ αἰσθάνηται τὸ σφάλμα του, μετᾶμελος κατέλαβον αὐτὸν καὶ τύψεις συνειδότης, σύμπας ὁ παιδικὸς αὐτοῦ καὶ νεανικὸς κατόπι, βίος πρὸ τῆς φαντασίας του παπερῆλασε καὶ ἔκλυσε πικρῶς μετανοῶν, ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλέον.

Αἱ περὶ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ λευκοῦ φάσματος φῆμαι τῶν χωρικῶν ἐτάρασσον αὐτόν. Ἄν δὲ καὶ ἡ ἐπιστήμη δὲν ἐπέτρεπεν αὐτῷ νὰ δίδῃ πίστιν εἰς αὐτὰς, αὐτὸς ἀπέστειλεν εἰς κόρακας τὴν ἐπιστήμην καὶ λαθῶν μεθ' ἑαυτοῦ ἀνδρεῖον νεανίαν χωρικὸν κατὰ τὴν ἀπέληνον ἐκείνην νύκτα, ἦν ἐν ἀρχῇ περιεγράψαμεν, ἐξῆλθεν ὅπως συναντήσῃ πού τὸ φάσμα καὶ ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ συγγνώμην· τοσοῦτον ἐπ' αὐτοῦ ἐβάρυνεν ἡ συναίσθησις τῆς ἀμαρτίας.

*
* *

Ἡ ὄρα ἦτο ἤδη μεσοκύκτιος, ὡς ἔφθηνεν εἰπόντες, ὅτε ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ ἐβάδιζον ἐν τόλμῃ πρὸς τὸ κοιμητήριον ἡρέμα προχωροῦντες ἐν σιγῇ, σκυθρωποί, κάτω νενευκότες, μὴ τολμῶντες τὴν ἱερὰν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἡρεμίαν τῆς νυκτὸς διὰ λόγων νὰ ταράξωσι. Βεθυθισμένην εἰς βέμβην ἔχων τὴν δάνοιν αὐτοῦ ὁ δυστυχὴς Ἀνδρέας παρηκολούθει τοῖς ἑαυτοῦ βήμασιν ἀτυανισθῆτως. Ὁ δ' ἀκόλουθος αὐτοῦ ἐσέθετο τὴν θέσιν ταύτην τοῦ Ἀνδρέου καὶ οὐδὲν ἔλεγεν.

Αἶφνης κλαυθμυρισμὸς διάτορος ἐτάραξε τὴν ἡσυχίαν τῆς νυκτὸς καὶ ἐν τῷ σκότει ὄφθη τις σκιὰ λευχείμων, προχωροῦσα πρὸς αὐτούς.

— « Τὸ φάσμα, τὸ φάσμα »! ἐξέφυγε τοῦ ἔρκους τῶν ὀδόντων ἀμφοτέρων καὶ τρίμος κατέλαβεν αὐτούς· τὸ τόλμημα ἦν ἐπικίνδυνον ἀκούοντως.— « Ἰστασο ἐνταῦθα σύ » εἶπεν ὁ Ἀνδρέας πρὸς τὸν σύντροφον αὐτοῦ καὶ ἔσπευσε ἀπονενοημένως ἵνα συναντήσῃ τῇ σκιᾷ. Ὁ χωρικός δὲν ἐτόλμησεν νὰ ἀκολουθήσῃ, ἀλλ' ἔμεινεν ἐκεῖ ἐνεὸς καὶ εἶδε καὶ ἤκουσε φοικτὰ, ἀπίστευτα, μυστηριώδη.

Ὅτε τὸ φάσμα μετὰ τοῦ Ἀνδρέου συναντήθη, ἔστη ἀγερῶως, ὕψωσε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, τὸ πρόσωπον ἐξέφραζε δεινὴν ὀδύνην ἀπεριγράφτων· πράγματι ἦν τὸ φάσμα τῆς δυστυχῆς Εὐτυχίας. Δὲν ἦτο ὅμως πλέον τοῦτο ἡ δειλήμων καὶ σεμνὴ ἐκείνη κόρη, ἦτο ὑπερήφανον ἀγέρωχον συνανθανόμενον τὴν ὑπεροχὴν αὐτοῦ, ὡς πνεύματος, ἀπεναντι τοῦ γαιήρου ἀνθρώπου. Ἠγείρε τὴν χεῖρα μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐπιβλητικῶς ὡς περ ἡ Νέμεσις καὶ οὕτω πρὸς τὸν τρέμοντα νεανίαν ὠμίλησεν.

— « Ἀνδρέα! μὲ γνωρίζεις; Ναι, μὲ γνωρίζεις, διότι μικρὰ ὅτε ἤμην εἰσέτι καὶ ἄκακος κόρη με ἔσωσες ἐκ τοῦ θανάτου! ναι με γνωρίζεις, διότι συνεβιοῦμεν ὁμοῦ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη κατόπι· ναι με γνωρίζεις, ὦ τέλα, διότι αἰσχροῦς καὶ ἀνάνδρος μ' ἠρνή-

* *

θης και ἐμνηστεύσω ἐτέρην ἀσυνειδήτως, κακοῦργε, ἀγνώμων, θηρίον!» Ἀγρίαν φλόγα ἐξετόξευον τὰ ὄμματα τοῦ φάσματος, τὰς λέξεις ταύτας ἐξερευγομένου. Ὁ χωρικός ὄρων και ἀκούων τὰ πάντα ἔτρεμε σύσσωμος και οἱ ὀδόντες του βιαίως συνεκρούοντο, ταῦτά δ' ἔπασχε και ὁ Ἀνδρέας ἐν μείζονι λόγῳ.

— « Συγγνώμην, συγγνώμην, σικιά ἱερὰ!» κατάρθωσεν νὰ ψελλίσῃ.

— « Ὁχι! ὄχι συγγνώμην! ἀργά μοι προφέρεις τὴν λέξιν· ἦτο καιρός νὰ τὴν εἶπης, πλὴν φεῦ ἀντί ταύτης ψυχρότητα ἔδειξας πρὸς με τὴν μόνην σου φίλην, προδοτὰ ἀναίσθητε, Ὁχι συγγνώμην, κατάραν! . . . κατάραν! . . . κατάραν! . . . Κατηραμένη ἡ ὥρα, καθ' ἣν με ἔσωσας ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ σώματος ἵνα με ρίψης εἰς κόλασιν μέλαιναν, βορὰν δαιμόνων! ὦ! ἂν ἐγίνωσκας οἴας βασάνους φοικτάς νῦν ὑφίστάμαι! οἴμοι! διότι αὐτόχειρ ἀπέθανον ἐνεκὰ σου γε ἀνοίκτιρμον τέρας, ἀνευ ψαλμῶν και ἀφέσεως τῆς ἐκκλησίας.

Κατηραμένη ἡ ὥρα ἐκείνη, καθ' ἣν σε ἠγάπησα πρῶτον! Βλέπεις ἐκεῖ; μετ' ὀλίγον αὐγὴ εἰς τὴν γῆν ὑποπόσκει και ὁ ἀλέκτωρ, ἡ σάλπιγξ τοῦ μέλανος δαίμονος, αὐθις ἠχήσει. Τότε ἐγὼ . . . ὦ! φοικτὴ, θυμοβότερα ὥρα βασάνων! τότε ἐγὼ εἰς μελάντατον σκότος ἔρχομαι τοῦ Σατανᾶ ὑποδὸς μετὰ ἄλλων δυστήνων πλασμάτων, καίομαι δὲ ἀενάως ἐν μέσῳ πυρὸς αἰθομένου, ὅπερ αἰώνιον ἄσβεστον εἶναι· γελᾷ δ' ὁ Σατᾶν σεσηρῶς, ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἀναρριπίζων τὸ πῦρ δι' ἐνὸς πνεύματος· και ὑλακτοῦσιν οἱ δαίμονες πνεύματα ἀκάθαρτα, λύκοι, λυσσώδεις, δυσώδεις, πυρίπνοι, ψυχῶν σφαλλομένων δεινοὶ τιμωροὶ! Ναι, εἰς τοιοῦτόν με ἔριψας τάρταρον, ἔχιδνα, ὄφι! διότι με ὠθησας ν' αὐτοκτονήσω. Ἦδη κατάρα εἰς σέ! κατάρα φοικτὴ κεκολασμένης ψυχῆς ἐπὶ τῆς μιαρᾶς κεφαλῆς σου. Ὡσπερ ὁ Κῆν νὰ ζῆς ἐπὶ γῆς! στεναγμοὶ οἱ πνοῆ σου, δάκρυα δὲ ἡ τροφή σου! σκράξ νὰ τρώγῃ τὴν μέλαιναν σου καρδίαν ἀκοίμητος! Πρὸ τῶν ὀμμάτων σου πέντητον τὸ ἵνδαλμά μου νὰ βλέπης δεινῶς ἀπειλοῦν σε!»

— « Παῦσα ὦ! παῦσα, σικιά ὀργισμένη!» ὁ τάλας Ἀνδρέας ἀνεφώνησεν. Ἀλλὰ τὸ φάσμα, ὡσεὶ μηδὲν ἤκουσεν, ἐξήκολούθησεν οὕτως ἐπὶ μᾶλλον τὴν φωνὴν αὐτοῦ ὑψοῦν, ὥστε ἀντήχουν τὰ ὄρη και ἐταράσσεται ἡ ὑπνώττουσα φύσις.

— « Ὑπνος ποτέ σου μὴ κλείσῃ τὰ βλέφαρα, ἢ ἐὰν κλείσῃ αὐτὰ πλήρης ὀνείρων φοικτῶν και αὐτός σου ὁ ὕπνος νὰ εἶναι!» Τὸ φάσμα ἤδη τὸν τόνον τῆς φωνῆς του ἐντείναν εἰς ἄκρον ὠρῶσατο ἀγρίως.

— « Καταραμένος νὰ εἶσαι!» — « νὰ εἶσαι!» ἔπαυέλαθον τὰ ἐνκέρια πνεύματα ὡσπερ ἠχώ. Ὁ τελαίπωρος θνητὸς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀντίσχη ἐπὶ πλέον, ἔπεσεν ὑπτιος στενάζων « Ἀχ!»

— « Κατηραμένος νὰ εἶσαι!» — « νὰ εἶσαι» ἐκ δευτέρου ἐπανελάθε τὸ φάσμα και τὰ ἐναέρια. — « Ἀχ!» ἔστέναζε και πάλιν ὁ Ἀνδρέας.

— « Κατηραμένος . . . ! τὴν φράσιν ν' ἀποτελέσῃ δὲν προέλαθε και τοῦ ἀλέκτορος φωνῆ διάτορος ἡ-

κούσθη τὴν πρωίαν ἀναγγέλλουσα· τὸ φάσμα ἐφημώθη και εὐθέως ἄφαντον ἐγένετο.

Ὁ χωρικός αὐτόπτης πάντων τούτων, δὲν ἐτόλμησε νὰ πλησιάσῃ τῷ Ἀνδρέᾳ· ἀλλ' ἔσπευσεν εἰς τὸ χωρίον και διηγήθη τὰ πάντα πρὸς τοὺς φίλους· ἡ καρδία αὐτοῦ ἔπαλλε βιαίως ἐκ τοῦ τρόμου και λαλῶν συνεχῶς διεκόπτετο. Πανικὸς κατέλαθε πάντας τοὺς ἀκούοντας.

Τὴν πρωίαν, ὅτε ὁ φωστὴρ διεσκέδασε τὸ ζοφερὸν τῆς νυκτὸς σκότος, ὅπερ βοήθει τῇ φαντασίᾳ, ἵνα παριστᾷ τὰ πράγματα ἐξωγκωμένα, ὅτε αἱ ἀηδόνες ἐμελψαν ἠδύ, οἱ ἐπὶ τόπον σπεύσαντες εἶρον νεκρὸν τὸν δύστηνον Ἀνδρέαν.

Ἐκτοτε οὐδεὶς πλέον εἶδεν οὐδέποτε τὸ πλάνον φάσμα.

Ἐν Κεσσάνῃ.

Μ. Η. ΦΙΛΑΝΘΩΙΔΗΣ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 14 Ἰουνίου.

Προεδρεία Δ. Μαλιάδου. Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν και ἐπικύρωσιν τῶν πρακτικῶν τῆς προτέρας συνεδρίας ὁ κ. γεν. γραμματεὺς ἀνακοινοῦται τὴν περίληψιν τῆς ἀλληλογραφίας, δι' ἣς ἐν ἄλλοις γίνονται γνωστοὶν ὅτι ἡ Δ. Ἐξοχότης ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροκορδάτος και ὁ εὐγενέστατος κ. Π. Στεφάνοβιτς προσφέρουσι τῷ Συλλόγῳ διὰ τοῦ κ. Σαμαρτσίδου διακόσια ἀντίτυπα τοῦ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Ὁ ἐν τοῖς Ἡθικοῖς Πλουτάρχου τοῦ Χαιρωνέως θησαυρὸς παιδαγωγικῶν γνώσεων» πονήματος, ὅπερ δημοσιεῦθὲν ἐν τῇ Ἐβδομαδιαίᾳ Ἐπιθεωρησίᾳ ὑπὸ τοῦ κ. Χρ. Σαμαρτσίδου ἀνατυποῦται εἰς ἰδιαίτερα τεύχη. Ἀγγελθειῶν δ' εἶτα τῶν προσφωρῶν, ὁ κ. πρόεδρος ποιεῖται τὰς δεούσας παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς ἀλληλογραφίας, εὐχαριστεῖ τοῖς δωρηταῖς και δίδωσι τὸν λόγον τῷ αἰδ. πατρὶ Caisar Tontini de Quarenghi Barnabite, ἀντιπροσώπῳ τῆς ἐν Βολωνίᾳ Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν, ὅπως ποιῆσθαι τὴν συνέχειαν τοῦ ἀναγνώσματος αὐτοῦ «περὶ ἐνιαίου μεσημβρινοῦ».

Ὁ αἰδ. πατὴρ Tontini ἀρχεται ὁμιλῶν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἐνιαίας ὥρας, ζητήματος ἀνακινηθέντος αὐθις ἐν τῇ ἐν Παρισίοις Ἐταιρείᾳ τῆς Γεωγραφίας δι' ἀνακοινώσεως περὶ τῆς ἐνότητος τῶν ὠρῶν (Unification des heures) ὑπὸ W. de Nordling, ἀνακοινώσεως γενομένης ἐν τῇ συνεδρίᾳ τῆς 7 ἀπριλίου και δι' ἣς ἐκτίθεται τὸ ἱστορικὸν τοῦ ζητήματος ἰδίᾳ ἐν Γαλλίᾳ και προτείνεται ἡ παραδοχὴ τῆς ὥρας τῆς δυτικῆς Εὐρώπης. Ἀπὸ τοῦ ζητήματος δὲ τούτου ὁ τῆς παρελθούσης δευτέρας ἀγορῆς μεταβαίνει εἰς τὸ κυρίως θέμα αὐτοῦ, ἦτοι τὴν ὑπόδειξιν πρώτου μεσημβρινοῦ κοινοῦ και τὴν ὑποστήριξιν τῆς γνώμης αὐτοῦ. Ὡς κοινὸν δὲ μεσημβρινὸν προῦ-

ταίνας τὸν διὰ τῆς Ἱερουσαλὴμ διερχόμενον, προσάγαγον ἄλλα τε καὶ ἀστρονομικὰ ἐπιχειρήματα πρὸς ἐμπέδωσιν τῆς θεωρίας αὐτοῦ. Τάποτελέσματα δὲ τῆς παραδοχῆς κοινοῦ μεσημβρινοῦ εἰσι βεβαίως εὐνόητα, ἐφ' ᾧ καὶ προὔτεινεν ἐν τέλει τὴν συγκρότησιν ἐν Κωνσταντινουπόλει συνδιασκεψέως περὶ τοῦ ζητήματος ἐξ ἀντιπροσώπων τῶν ἐνδιαφερομένων μερῶν. Τοιαύτη ἐν ὀλίγοις καὶ ἡ δευτέρα διάλεξις τοῦ αἰδ. Τοντίνη.

Μετὰ τὸ πέρας αὐτῆς ὁ κ. πρόεδρος, ἕνεκα τῆς προκεχωρηκυίας ὥρας, ἀναβάλλει τὴν συζήτησιν ἐπ' αὐτοῦ, δίδωσι δὲ τὸν λόγον τῷ Μ. πατριάρχῃ τῶν Καθολικῶν Ἀρμενίων κ. Ἀζαριάν, παρακαθημένῳ, ὅστις διὰ προσφώνησεως ἰταλιστὶ γεγραμμένης συγχαίρει τῷ ἀγορητῇ ἐπὶ τῷ σπουδαίῳ καὶ ἐνδιαφέροντι ἀναγνώσματι αὐτοῦ, γενομένῳ, ὡς εἶπεν, «ἐν διαπρεπεῖ ἰδρύματι τοῦ εὐγενοῦς ἑλληνικοῦ ἔθνους».

Ὁ κ. πρόεδρος εὐχαριστεῖ καταλλήλως γαλλιστὶ τῷ ἀγορητῇ καὶ ἀντιπροσώπῳ τῆς ἐν Βολωνίᾳ Ἀκαδημίας τῶν ἐπιστημῶν. Ἀκολουθῶς στρεφόμενος πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν πατριάρχῃ τῶν Ἀρμενοκαθολικῶν κ. Ἀζαριάν ὁμολογεῖ αὐτῷ χάριτας ἐν ὀνόματι τοῦ Συλλόγου τιμῆσαντι αὐτὸν διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ. Ἐπίσης δὲ ὁ κ. πρόεδρος ἐκφράζει θερμὰς εὐχαριστίας τῷ Ἐξ. πρεσβευτῇ τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροκορδάτῳ, τιμῆσαντι ὡσαύτως τὴν συνεδρίαν, ἐπὶ τῇ ἀρωγῇ ἣν ἀείποτε παρέχει τῷ καθόλου ἐπιστημονικῷ ὀκοπῷ τοῦ Συλλόγου καὶ διαλύει τὴν συνεδρίαν.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν ταύτην παρῆσαν ὡσαύτως ὁ κ. Ι. Τανταλίδης, ἐκπροσώπων τὴν Α. Θ. Π. τὸν οἰκουμενικὸν πατριάρχῃν, ὁ πρωτοσύγκελος καὶ ὁ ἀρχιγραμματεὺς τοῦ Σεβ. ἀντιπροσώπου τῆς Ρωμάνης Ἐκκλησίας κ. Βοννέτι, ὁ πρῶτος γραμματεὺς τῆς Β. ἑλλ. πρεσβείας κ. Ε. Ζαλοκώστας, πλείεστα μέλη, ἀντιπρόσωποι τοῦ ὡραίου φύλου καὶ ἄλλο πολὺ ἀκροατήριον, πληροῦν τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΑ. — Ἀνακοίνωσις τῆς ἀστρονομίου Μ^ς Α. Clarke περὶ τῆς ἀποστάσεως τῶν Πλειάδων. — Ἀνακοίνωσις τοῦ κ. Ν. Combes περὶ τῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως τῆς 4/16 ἀπριλίου. — ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ὑπόμνημα τοῦ κ. Sumner ἐπὶ τῆς διαχύσεως τοῦ φωτός. — Μετεωρολογικὸν δελτίον τοῦ μηνὸς μαΐου (ν. ἡμ.).

Ἐσχάτως ἀνεκοινώθη ὑπὸ τῆς διακεκριμένης ἀμερικανίδος ἀστρονόμου Miss A. M. Clerke μελέτη σχετικὴ πρὸς τὴν ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν τοῦ γνωστοτάτου τούτου ἀστερισμοῦ, ἧς τὰ θεμελιώδη πορίσματα ἔχουσιν ᾧδε :

Ὁ ἀστρονόμος Bessel, τῷ 1839, ἐμέτρησε πρῶτος τὰς σχετικὰς ἀποστάσεις τῶν συνιστῶντων τὸν ὡραῖον ἀστερισμὸν τῶν Πλειάδων ἀστέρων ὡς καὶ τὴν ἀκριβῆ θέσιν αὐτῶν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου. Τὴν ἐργασίαν ταύτην ἐπανέλαβε, τῷ 1884—85, ὁ δόκιμος Elkin. Διὰ συγκρίσεως τῶν ἐξαγομένων τῶν δύο τούτων ἐργασιῶν, χωρίζομένων διὰ χρονικοῦ διαστήματος 45 ἐτῶν, ἐβεβαιώθη ὅτι οἱ λαμπρότεροι τῶν ἀστέ-

ρων τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου ἔχουσιν ἐνδεδειγμένην κίνησιν πρὸς τὸ μεσημβρινοανατολικὸν καὶ ὅτι αἱ μεταξὺ αὐτῶν ὁρῶμεναι νεφελοτῆτες μετέχουσι πιθανῶς τῆς κινήσεως ταύτης. Συγχρόνως ἐβεβαιώθη ὅτι μικρὸν τι σύμπλεγμα ἀστέρων τοῦ ὀγδοῦ μέρους ἐννάτου μεγέθους, ὅπερ εἶνε ὁρατὸν συγχρόνως μετὰ τῶν Πλειάδων ἐν ταῖς ἀστρονομικαῖς διόπτραις, μένει ἀκίνητον, οἱ δὲ ἀστέρες τοῦ κυρίου συμπλέγματος ἀντιπαρέρχονται πρὸ αὐτῶν. Οἱ μικροὶ ὄθεν οὗτοι ἀστέρες κείνται ἀναγκαίως ἀπότερον τῶν Πλειάδων καὶ ἐπομένως δύνανται νὰ χρησιμοποιηθῶσι ὡς σημεῖα συγκρίσεως πρὸς μέτρησιν τῆς μετακινήσεως τῶν πρώτων. Τό γε νῦν, τὸ πιθανώτερον εἶνε ὅτι ἡ μετακίνησις τοῦ κυριωτέρου ἀστέρος τῶν Πλειάδων, τῆς Ἀλκυόνης, μετὰ τῶν παρακειμένων τοῦ συμπλέγματος, οἵτινες παρακολουθοῦσι αὐτὴν κατὰ τὴν τοιαύτην μετακίνησιν, εἶνε φαινόμενη, δέον δὲ ν' ἀποδοθῆ εἰς τὴν ἐν τῷ διαστήματι μετάστασιν ὀλοκλήρου τοῦ ἡμετέρου ἡλιακοῦ συστήματος καὶ ἐπομένως οὐδὲν ἕτερον εἶνε ἢ ἡ ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου προδοχὴ τῆς ἰδίας τοῦ ἡμετέρου συστήματος κινήσεως. Τούτων οὕτως ἐχόντων, ἐὰν δεχθῶμεν, ὡς τοῦτο προὔταθη, ὅτι ὁ ἡμέτερος Ἥλιος, καὶ ἐπομένως ὀλοκλήρον τὸ ἡμέτερον πλανητικὸν σύστημα, κινεῖται μετὰ ταχύτητος 25 χιλιομέτρων ἐν 1", συμπεραίνομεν ὅτι ἡ παράλλαξις τῆς Ἀλκυόνης ἰσοῦται πρὸς 0",013, ἥτοι ὅτι αὕτη κεῖται εἰς τοιαύτην ἀφ' ἡμῶν ἀπόστασιν ὥστε τὸ φῶς, ὅπερ διατρέχει τὸ διάστημα μετὰ ταχύτητος 300000 χμ. ἐν 1", δαπανᾷ περὶ τὰ 250 ἔτη διὰ νὰ φθάσῃ μετὰ ἡμῶν.

Τὸ ἐξαγόμενον τοῦτο ἔχει σημασίαν σπουδαιότατην, διότι κατὰ πρῶτον πληροφθεῖ ἡμᾶς περὶ τῆς κατὰ τινα προσέγγισιν ἀποστάσεως νεφελοτήτων τινῶν συνοδευουσῶν τὰς Πλειάδας, ἔτι δὲ διότι τὸ πρῶτον ἐγένετο μέτρησις τῆς ἀποστάσεως τῶν νεφελοτήτων, οὐδεμία δὲ μέχρι τοῦδε παρετηρήθη μετακίνησις τῶν συμπλεγμάτων τούτων, ἅτινα ἐθεωροῦντο ἕνεκα τῆς ἀπειρου ἀφ' ἡμῶν ἀποστάσεως αὐτῶν ὡς μὴ μεταβάλλοντα τὴν φαινομένην ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου θέσιν αὐτῶν. Εἰς ταῦτα δὲ δέον νὰ προστεθῆ ὅτι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, αἱ Πλειάδες συνδέονται καὶ ἀποτελοῦσι μέρος τῆς μεγάλης νεφελοτῆτος, ἧτις εἶνε γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Γαλαξίου. Τὰ ἀνωτέρω ὄθεν σημειωθέντα ἐξαγόμενα δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἄγοντα εἰς τὴν κατὰ τινα προσέγγισιν μέτρησιν τῆς ἀποστάσεως, εἰς ἣν δύνατον νὰ εὐρίσκωνται τὰ λοιπὰ μέρη τῆς ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν σπουδαιότητος ταύτης οὐρανιας ζώνης. Ἐν τέλει δὲ μαθάνομεν ἐκ τῶν πορισμάτων τῆς ἐργασίας ταύτης τῆς ἀμερικανίδος ἀστρονόμου ὅτι αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ ὡραῖον τῶν Πλειάδων σύμπλεγμα νεφελοτῆτες εὐρίσκονται ἀσυγκρίτως πλησιέστερον ἡμῶν ἢ αἱ λοιπαί, εἰς ἃς οὐδεμία τό γε νῦν ἐσημειώθη φαινόμενη ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου μετακίνησις, προερχομένη, ὡς ἀνωτέρω ἐσημειώθη, ἐκ τῆς ἐν τῷ διαστήματι μετατοπίσεως τοῦ ἡμετέρου πλανητικοῦ συστήματος.

Ἐτέρα ἀξία λόγου ἀνακοίνωσις, γενομένη τῇ ἐν Ἐπισημῶν Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν¹, εἶνε ἡ ὑπὸ

1) Συνεδρία τῆς 5 ἰουνίου 1893 (ν. ἡμ.).

τοῦ κ. N. Coculesco, ἐπιφορτισθέντος ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῶν Μικῶν (Bureau des Longitudes) ἵνα συνενωθῆ μετὰ τῆς εἰς Σενεγάλην ἀποσταλείσης πρὸς μελέτην τῆς γνωστῆς ἡλιακῆς ἐκλείψεως τῆς 4]16 ἀπριλίου ἐπιτροπῆς, νὰ συνοδεύσῃ δὲ τὸν κ. Deslandes κατὰ τὴν εἰς Foundiougue ἐκδρομὴν αὐτοῦ.

Ὁ κ. Coculesco ἀνακοινῶσθαί τῃ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν ὅτι διὰ κοινῆς φωτογραφικῆς συσκευῆς, ἐχούσης ἄνοιγμα 0,03 μ. καὶ ἐστιακὴν ἀπόστασιν 0,24 μ., ἔλαβε πέντε ὥραθα φωτογραφήματα τοῦ ἡλιακοῦ στεφάνου, οὗτινος αἱ εἰκόνες εἶναι καθαρῶταται.

Οἱ μόνον διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως ὁρατοὶ ἀστέρες, Ζεὺς καὶ Ἀφροδίτη, φαίνονται καθαρῶς ἐπὶ τῶν πέντε τούτων φωτογραφήματων. Τὸ θερμομέτρον, ὅπερ καθ' ἅπαναν τὴν ἐν Foundiougue διαμονὴν τῆς Ἐπιτροπῆς, οὐδέποτε κατῆλθεν ὑπὸ τοὺς +38⁰ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, κυμαινόμενον μεταξύ +38⁰ καὶ +40⁰, καὶ μέχρι +4²⁰, κατῆλθεν αἰθῆνης τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλείψεως εἰς +28⁰, συμειῶσαν 26⁰6, κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ὀλικῆς φάσεως, 24⁰ κατὰ τὸ μέσον αὐτῆς καὶ 26⁰,5 κατὰ τὸ τέλος τῆς ἐκλείψεως. Οὕτω δὲ ἐδείχθη ὅτι ἐγένετο αὐξομειῶσις 3⁰,5 μέχρι 4⁰ περίπου μεταξύ τῆς ἐνάροξεως τῆς ὀλικῆς ἐκλείψεως καὶ τῆς κεντρικῆς φάσεως, ἀφ' ἑνός, τῆς κεντρικῆς δὲ φάσεως καὶ τοῦτέλους τῆς ἐκλείψεως, ἀφ' ἑτέρου.

ΧΡΟΝΙΚΑ. — Ὁ κ. Sumpner διὰ τινος ὑπομνήματος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς διαχύσεως τοῦ φωτὸς δεικνύει τὴν σημαντικὴν ἐπιρροὴν τῆς φύσεως τοῦ καλύπτοντος τοὺς τοίχους στρώματος ἐπὶ τοῦ φωτισμοῦ αἰθούσης τινός. Οἱ ἐπομένον ἀριθμοὶ ἐκφράζουσι τὸν ἀριθμὸν τῶν κηρίων, ἅτινα ἀπαιτοῦνται πρὸς τὴν αὐτὴν φωτισμὴν αἰθούσης, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι οἱ τοίχοι αὐτοῦ εἶνε ἐπιστρωμένοι διὰ τινος τῶν ἐπομένων οὐσιῶν :

Μέλαν ἐρισθῶρον	100
Χάρτης βαθύφακτος	87
Χάρτης κυανοῦς	72
Καθαρὸς κίτρινος χρωματισμὸς	60
Καθαρὸν ξύλινον ἐπίστρωμα	50
Ἀκάθαρτον ξύλινον ἐπίστρωμα	80
Κονίαμα (μπαζανῆς)	15.

Ἡ ἀξία τῆς μελέτης ταύτης τοῦ κ. Sumpner, ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέσον δι' οὗ κατὰ προτίμησιν θὰ γίνῃ ἡ ἐπίστρωσις τῶν τοίχων αἰθούσης τινός, εἶνε προφανῆς καὶ ἀπαλλάσσει ἡμᾶς περιττῶν σχολίων.

Συνεχίζοντες, δημοσιεύομεν σήμερον τὸ μετεωρολογικὸν δελτίον τῶν ἄκρων θερμοκρασιῶν τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς βορειοδυτικῆς Ἀφρικῆς τοῦ μηνὸς μαΐου (ν. ἡμ.), ἔχρον ὧδε :

Ἄκραι θερμοκρασίαι.

Ἡμερ.	Ταπεινωτάτη.	Υψίστη.
Μαΐου 1	—6 ⁰ , ἐν Haparanda. —5 ⁰ , ἐν Pic du Midi. —4 ⁰ , ἐν Hernosand.	34 ⁰ , ἐν Biskra· 28 ⁰ , ἐν Laghouat· 27 ⁰ , ἐν Cap Béarn.
» 2	—7 ⁰ , ἐν Haparanda. —6 ⁰ , ἐν Ἀρχιγγέλω. —2 ⁰ , ἐν Pic du Midi.	32 ⁰ , ἐν Biskra καὶ ἐν Laghouat· 29 ⁰ , ἐν Cap Béarn καὶ ἐν Aumale.
» 3	—8 ⁰ , ἐν Ἀρχιγγέλω. —6 ⁰ , ἐν Haparanda. —2 ⁰ , ἐν Pic du Midi.	35 ⁰ , ἐν Biskra· 30 ⁰ , ἐν Cap Béarn· 28 ⁰ , Σφάζ, Cette καὶ Laghouat.
» 4	—12 ⁰ , ἐν Haparanda. —6 ⁰ , ἐν Ἀρχιγγέλω. —4 ⁰ , ἐν Pic du Midi.	32 ⁰ , ἐν ile d'Aix 30 ⁰ , ἐν Cap Béarn· 29 ⁰ , ἐν Croisette καὶ ἐν Laghouat.
» 5	—12 ⁰ , ἐν Haparanda. —11 ⁰ , ἐν Ἀρχιγγέλω. —10 ⁰ , ἐν Pic du Midi.	33 ⁰ , ἐν ile d'Aix καὶ ἐν Cap Béarn· 30 ⁰ , ἐν La Coubre καὶ Croisette.
» 6	—6 ⁰ , ἐν Ἀρχιγγέλω καὶ ἐν Haparanda.	36 ⁰ , ἐν Biskra· 30 ⁰ , ἐν Cap Béarn, Μαρτίτη καὶ Laghouat.
» 7	—6 ⁰ , ἐν Haparanda. —4 ⁰ , ἐν Στοκχόλμῃ. —3 ⁰ , ἐν mont Ventoux.	35 ⁰ , ἐν Biskra· 30 ⁰ , ἐν Μαρτίτη· 29 ⁰ , ἐν Cap Béarn· 28 ⁰ , ἐν Aumale.
» 8	—7 ⁰ , ἐν Haparanda. —4 ⁰ , ἐν Servance καὶ ἐν Puy de Dôme.	42 ⁰ , ἐν Biskra· 34 ⁰ , ἐν Laghouat· 25 ⁰ , ἐν Croisette.
» 9	—7 ⁰ , ἐν Haparanda. —4 ⁰ , ἐν mont Ventoux. —3 ⁰ , ἐν Pic du Midi.	36 ⁰ , ἐν Biskra· 34 ⁰ , ἐν Laghouat· 32 ⁰ , ἐν Τύνιδι· 29 ⁰ , ἐν ile d'Aix.
» 10	—5 ⁰ , ἐν Pic du Midi. —1 ⁰ , ἐν mont Ventoux καὶ ἐν Ἀρχιγγέλω.	36 ⁰ , ἐν Biskra· 34 ⁰ , ἐν Laghouat· 30 ⁰ , ἐν Σφάζ.
» 11	—4 ⁰ , ἐν Pic du Midi. —1 ⁰ , ἐν Haparanda καὶ ἐν Hernosand.	34 ⁰ , ἐν Biskra· 30 ⁰ , ἐν Τύνιδι καὶ ἐν Σφάζ· 25 ⁰ , ἐν ile d'Aix.
» 12	—7 ⁰ , ἐν Pic du Midi. —3 ⁰ , ἐν Haparanda. —1 ⁰ , ἐν Hernosand.	35 ⁰ , ἐν Biskra· 28 ⁰ , ἐν Cette, Lorient, Σφάζ καὶ Aumale.
» 13	—4 ⁰ , ἐν Pic du Midi. —2 ⁰ , ἐν Haparanda. 1 ⁰ , ἐν mont Ventoux.	35 ⁰ , ἐν Biskra· 32 ⁰ , ἐν ile d'Aix καὶ ἐν Cap Béarn.
» 14	1 ⁰ , ἐν Pic du Midi καὶ ἐν mont Ventoux. 0 ⁰ , ἐν Haparanda.	35 ⁰ , ἐν Biskra· 33 ⁰ , ἐν Νικαίᾳ (Nice)· 29 ⁰ , ἐν Laghouat καὶ ἐν Σφάζ.
» 15	—2 ⁰ , ἐν Pic du Midi. 0 ⁰ , ἐν Haparanda. 4 ⁰ , ἐν Hernosand.	36 ⁰ , ἐν Biskra· 32 ⁰ , ἐν Laghouat· 29 ⁰ , ἐν Cap Béarn· 28 ⁰ , ἐν Ἀλγερίᾳ.
» 16	—4 ⁰ , ἐν Haparanda. —2 ⁰ , ἐν Pic du Midi. —1 ⁰ , ἐν Hernosand.	34 ⁰ , ἐν Biskra· 30 ⁰ , ἐν Cap Béarn· 29 ⁰ , ἐν Σφάζ καὶ ἐν Biarritz.

Ἄκραι θερμοκρασίαι.

Ψμο.	Ταπεινότητ.	Υψίστη.
Μαΐου 17	—20, ἐν Hararanda· —10, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν Hernosand.	330, ἐν Biskra· 290, ἐν Δουνιέρκρη, Charlevil- le καὶ Belfort.
» 18	—30, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν Hararanda· —10, ἐν Hernosand.	350, ἐν Biskra· 340, ἐν Laghouat· 310, ἐν Cap Béarn· 290, ἐν Βρινδερσίω.
» 19	—70, ἐν Hararanda· —50, ἐν Pic du Midi —30, ἐν Hernosand.	350, ἐν Biskra· 340, ἐν Laghouat· 330, ἐν Cap Béarn· 290, ἐν Τόνιδι.
» 20	—70, ἐν Hararanda· —50, ἐν Pic du Midi· —20, ἐν Hernosand.	330, ἐν Laghouat· 240, ἐν Περπινιάν καὶ ἐν Croisette.
» 21	—50, ἐν Hararanda· —30, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν Ἀρχαγγέλω.	300, ἐν Laghouat· 280, ἐν Cap Béarn καὶ Oran· 270, ἐν Κωνπόλει.
» 22	—100, ἐν Pic du Midi· —40, ἐν Hararanda· 00, ἐν Puy de Dôme.	340, ἐν Biskra· 280, ἐν Παλέρμω καὶ ἐν Σράξ.
» 23	—20, ἐν Hararanda· 0, ἐν mont Ventoux· 20, ἐν Περτροπόλει.	330, ἐν Oran· 310, ἐν Biskra· 260, ἐν Nancy καὶ ἐν Belfort.
» 24	—60, ἐν Pic du Midi· 40, ἐν Hernosand· 20, ἐν Mont Ventoux.	280, ἐν Σράξ καὶ ἐν San Fernando· 270, ἐν Cap Béarn καὶ ἐν Oran.
» 25	—40, ἐν Pic du Midi· 00, ἐν Hararanda· 10, ἐν mont Ventoux.	310, ἐν Cap Béarn καὶ ἐν Laghouat· 300, ἐν Porto· 280, ἐν San Fernando.
» 26	00, ἐν Pic du Midi· 30, ἐν mont Ventoux· 40, ἐν Heanosand.	370, ἐν Biskra· 320, ἐν Laghouat· 310, ἐν Cap Béarn καὶ ἐν Porto.
» 27	00, ἐν Pic du Midi· 20, ἐν mont Ventoux· 30, ἐν Puy de Dôme.	350, ἐν Biskra· 340, ἐν Laghouat· 320, Cap Béarn καὶ ἐν Μαδρίτη.
» 28	—10, ἐν Pic du Midi· 00, ἐν Hararanda· 10, ἐν Mont Ventoux.	370, ἐν Biskra· 330, ἐν Cap Béarn, Μαδρίτη καὶ Laghouat.
» 29	00, ἐν Pic du Midi καὶ ἐν Hararanda· 20, ἐν Char- leville· 30, ἐν Bodo (Νορθηγίη).	360, ἐν Biskra· 350, ἐν Laghouat· 330, ἐν Cap Béarn· 300, ἐν Aumale.
» 30	00, ἐν Pic du Midi· 10, ἐν Hararanda· 30, ἐν Gap καὶ ἐν Bodo.	360, ἐν Laghouat· 350, ἐν Biskra· 280, ἐν Limoges καὶ ἐν Aix
» 31	—20, ἐν Pic du Midi· 0, ἐν Hararanda· 40, ἐν mont Ventoux.	340, ἐν Τόνιδι· 300, ἐν Oran· 280, ἐν Croiset- te καὶ ἐν ile d'Aix.

Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου συνάγεται ὅτι ἡ μὲν ταπεινότητ θερμοκρασίας (—130) ἐσημειώθη ἐν Hararanda τὴν 4 καὶ 5 Μαΐου, ἡ δὲ ὑψίστη (420) ἐν Biskra τὴν 28. Εἰς ταῦτα δεόν νὰ προστεθῆ ὅτι ἐν γένει καθ' ἅπασαν τὴν Εὐρώπην αἱ βροχαὶ ἦσαν ἀρκούντως σπάνιαι.

ΗΛ. Γ. ΒΑΛΣΑΜΑΚΗΣ.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἡ Ἐπιθεωρησις ἡμετέρας ἀπὸ τοῦ Sarcey — ΧΡΟΝΙΚΑ.

Εἶπομεν ἤδη ἐν τῇ προτέρᾳ ἡμῶν Ἐπιθεωρήσει ὅτι ὁ Sarcey παρικολοῦσθε τὴν Γαλλικὴν-Κωμῶδιαν εἰς Λονδίνον, καὶ ὅτι ἐκ τῆς πόλεως ταύτης ἐπιστέλλει μακρὰς ἐπιστολάς εἰς τὸν Χρόνον τῶν Παρισίων, πραγματευομένας περὶ τῶν παραστάσεων τοῦ Οἴκου τοῦ Μολιέρου καὶ περὶ τῶν θεάτρων τῆς ἀγγλικῆς πρωτεύουσος. Ἐν τῇ προτελευταίᾳ αὐτοῦ ἐπιστολῇ, δημοσιευθεῖσα ἐν ἐπιφυλλίδι, ὁμιλήσας περὶ τῆς Γαλλικῆς-Κωμῶδιᾳ ἐν τῷ Drury-Lane, ἀφιεροῦ τὸ λοιπὸν τῆς ἐπιφυλλίδος τῷ διασῆμῳ ἀγγλῶ τραγοῦ καὶ ἐρμυνεῖ τῶν σακισπηρίων δραμάτων κ. Ἐρρίκῳ Irving. φρονούντες δὲ ὅτι αἱ τοιαῦται κρίσεις περὶ μεγάλων ὑποκριτῶν ὑπὸ ἐξόχων κριτικῶν τὰ μέγιστα συμβάλλονται εἰς τὴν ἀνάπτυξιν παρ' ἡμῖν τῆς δραματικῆς κριτικῆς καὶ τῶν περὶ καλοῦ ἐν γένει ἰδεῶν, αἰτινες πολλὰκις ὑπὸ πολλῶν πάσχουσι τῶν παθῶν τῶν τὸν τάραχον, διότι ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἀπαιτήσεων τῆς τέχνης διατυποῦνται αὐταί, οὐκ ἀσκοπον ἠγοῦμεθα τὰ κυριώτατα τῆς κρίσεως τοῦ κ. Sarcey νὰ ἐκθέσωμεν ἐνταῦθα, ἄλλως τε πρόκειται περὶ ἐπιφανεστάτου ἐρμυνετοῦ τῶν ἔργων τοῦ Σαίκσπηρ.

Ἡ Ἰρβιγγ, ὅτε ἤκουσεν αὐτοῦ ὁ Sarcey, ὑπεδέυτο ἐν τῷ θεάτρῳ Λυκαίῳ τὸ σῆμα τοῦ Thomas Becket, ἥτοι τοῦ πρωταγωνιστοῦντος προσώπου τοῦ δράματος τοῦ οὐ πρό πολλοῦ θανόντος δαφνηφόρου ποιητοῦ Tennyson. ὅπερ ἐπιγράφεται *Becket a tragedy in a prologue and four acts*, καὶ ὅπερ μετεσκέυασε τῆς σκηνῆς χάριν αὐτὸς ὁ διαπρεπὴς τραγοῦδος. Ἡ κριτικὴ τῶν κριτικῶν ἀρχεται τῆς κρίσεως αὐτοῦ διὰ τῶνδε: «Ὁ κ. Henry Irving θεωρεῖται ὡς ὁ πρῶτος κωμῶδος (ὑποκριτῆς) τῆς Ἀγγλίας, εἶνε δ' ὄντως ὁ διασημότερος καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἶνε γνωστόν παρ' ἡμῖν» (ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ Γαλλίᾳ) σχεδὸν ὅσον τὰ τοῦ Mounet-Sully καὶ Coquelin. Μοὶ φαίνεται ὅτι οὗτος ὀφείλει μέγα μέρος τῆς φήμης αὐτοῦ εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, ὅπερ εἶνε τῶν ὠραιωτάτων καὶ ἐκθεραδικωτάτων ἐξ ὧν ποτε εἶδον καὶ εἰς τὸ παράστημα αὐτοῦ, ὅπερ εἶνε εὐγενὲς καὶ κομψόν. Ἡ ὀφθαλμὸς αὐτοῦ προξενεῖ ἐκπληξιν, εἶνε μέγας καὶ πλήρης λάμψεως, προσελκύει στεροῶς τὸ βλέμμα καὶ τὸ συγκρατεῖ. Ἡ τοῦ θεάτρου μύστις γινώσκει τίς ἢ δύναμις τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐν τῷ υποκριτῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀναπληροῖ πάσας τὰς ἐλλείψεις τοῦ προσώπου καὶ συχνάκις καὶ αὐτῆς τῆς ἐρμυνείας. Τίς δὲν ἀναπολεῖ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ Régnier (διασῆμου ὑποκριτοῦ, διαπλάσαντος τὸ πρόσωπον τοῦ Michonnet ἐν τῇ *Adrienne Lecoureur*)! Παρατηροῦσατε τὴν δεσποινίδα Weber ἐπὶ τοῦ προσκηνίου· τὸ κράτιστον τῶν προσόντων αὐτῆς εἶνε τὸ φῶς, ὅπερ ἐκπέμπει ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ αὐτῆς. Ἡ ὀφθαλμὸς τοῦ Irving εἶνε καταπληκτικὸς. Εὐρισκόμην ἐν τῷ θεατρῷ μετὰ τοῦ Νεωτέρου (ὄντ. τοῦ Coquelin Cadet), ὁμῶστεροι δὲ ἐθαυμάζομεν τὴν λάμψιν τοῦ βλέματος τοῦ ὑποκριτοῦ. Ἄν ἐβλέπετε αὐτόν, ἐλεγέ μοι ὁ Coquelin, ἐν τῷ Ἐρρίκῳ H' τοῦ Σαίκσπηρ, ἐν ᾧ ἠρμύνεσε

τὸν καρδινάλιον! Ἦσαν ἐπὶ στιγμὴν ἐξήκοντα πρόσωπα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν τῷ σκότει. Δὲν ἐδλεπέ τις εἰ μὴ τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ διαπερῶντας τὰ σκότη καὶ φωτίζοντας αὐτά».

Ἄγνων ἐν τίνι σκηνῇ τοῦ Thomas Becket, ὁ ἀρχιεπίσκοπος, ὃς προεγίνωσκεν ὅτι δολοφόνος ἐμελλον ἐλθόντες νὰ φονεύσωσιν αὐτόν, ἀναγινώσκει προσευχὰς καὶ βυθίζεται εἰς βαθείας σκέψεις. Θόρουος ἐν τῇ θύρᾳ ἐξάγει αὐτόν ἐκ τοῦ βύθους· ἦσαν οἱ δολοφόνοι. Στρέφει βραδέως τὴν κεφαλὴν καὶ παρατηρεῖ αὐτούς· ῥίγος κατέλαβε τὴν αἰθουσαν τοῦ θεάτρου».

Περὶ δὲ τῆς φωνῆς τοῦ ἐξόχου ὑποκριτοῦ, ἥτις ἐστὶ διαπεραστικὴ καὶ πλήρης χάριτος, ὁ ἐξόχος κριτικὸς λέγει ὅτι αὕτη οὐχὶ ἄκοντος τοῦ ὑποκριτοῦ ἐκωφᾶται, ὁ δὲ ἦχος αὐτῆς ἐστὶ νεφώδης (voilé). Μοι ἐφάνη ὅτι ἡ λέξις αὐτοῦ (diction) ἦν κατὰ τι ῥωματικὴ καὶ ὅτι ὁ καλλιτέχνης περιβάλλει τὴν φράσιν διὰ πάνυ θαψιλοὺς μελωδίας. Αἱ γινώμαι δὲ περὶ τούτου δοκοῦσί μοι διρησθῆναι. Οἱ μὲν ἐνθουσιῶσιν ὑπὲρ αὐτῆς λέγοντες ὅτι αὕτη ἐστὶ, τὸ τέλειον ἐν τῇ τέχνῃ, οἱ δὲ ἐπιθυμοῦσι μᾶλλον φυσικὸν καὶ ζωηρὸν τὸν λόγον. Αὐταὶ εἰσὶν αἱ δύο σχολαί, ὧν ὑπάρχουσιν ὅμοιαι καὶ ἐν Γολζαί. Ἐνθουσιῶσθε τὰς ζωηρὰς ζητήσεις, ἄς διήγειρε καὶ διεγείρει ἔτι παρ' ἡμῖν ὁ τρόπος καθ' ὃν δέον νὰ λέγεται τὸ ἱστορικὸν δράμα, ὅπερ ἐν τῷ ἀρχαίῳ δραματολογίῳ ἐκαλεῖτο τραγωδία. Οἱ μὲν θέλουσιν ὁ λόγος νὰ ἔχηται ὅσον οἶόν τε τῆς φύσεως, αἱ δὲ στροφαὶ τοῦ Κορνελίου, τοῦ Ρακίνα καὶ τοῦ Δουμᾶ πατρὸς νὰ λέγωνται τῷ αὐτῷ τόνῳ δι' οὗ ὁ ἀρχοντοχωριάτης διατάσσει τὸν Νικολῆν νὰ κομίσῃ αὐτῷ τὰς ἐμβάδας ἢ τὸ νυκτερινὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οἱ δὲ προαιροῦνται λόγον πλατύν, πεποικιλμένον, ρυθμικόν, ὅστις ἐντείνει προσέτι τὴν εὐροίαν καὶ τὸ εὐνικὸν τῶν στίχων. Ἀνὴκω εἰς τὴν σχολὴν ταύτην. Οὕτως ἡ μελωδία τοῦ Irving, δι' ἧς ἐκφέρει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μετὰ δυνάμειως τὰς κυρίας σὺλλαβὰς προὔξεν ἡμῖν ζωνρὰν εὐχαριστήσιν».

Ἀκολουθῶς ὁ κ. Sarcey λέγει ὅτι ὁ Irving διάσημὸς ἐστὶν οὐ μόνον ἐπὶ τῇ ποικιλίᾳ τῶν ταλάντων, ἀπερ ἔχει ἐν τῷ θιάσῳ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ τέχνῃ τοῦ σχηματίζειν αὐτόν καὶ τῇ τεραστίᾳ δεξιότητι αὐτοῦ ἐν τῷ ἀναδιβάσειν ἔργα ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Ἐκτίθησι δὲ εἶτα πῶς προδιαθέτει τοὺς συμπληρωματικὸς ὑποκριτὰς (comparses) καὶ προετοιμάζει διδάσκων αὐτοὺς καὶ καταλήγει ἀφηγούμενος ὅτι μετὰ τὴν λήξιν τῆς παραστάσεως ἔδωκε τὴν εὐχαριστήσιν νὰ σφίγγῃ τὴν χεῖρα τοῦ Irving καὶ συγχαρῆ αὐτῷ, ὅστις συνεκάλεσεν εἰς δεῖπνον τινὰς τῶν διασημῶν ὑποκριτῶν τοῦ Λονδίνου καὶ ἄλλους ἀσχολουμένους περὶ τὸ θέατρον. «Τὸ δεῖπνον, λέγει, ἦν εὐθυμότατον, ὁμολογῶ δὲ ὅτι κατελήθησιν ὑπὸ λυπηρᾶς ἀντιζηλίας βλέπων πάντας τοὺς Ἄγγλους ὁμιλοῦντας τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν λίαν καθαρῶς, μετ' εὐχερείας καὶ πνεύματος».

«Ἐν τῷ δεῖπνῳ τούτῳ κατενόησα διὰ τῆς συνδιαλέξεως, ὅτι ὁ Irving θαυμάζεται τε καὶ ἀγαπᾶται ἐν Λονδίῳ οὐ μόνον ἕνεκα τοῦ ταλάντου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἕνεκα τῆς ἀφιλοκερδεῖας αὐτοῦ, εἶνε γενναίωτος καὶ ἱπποτικώτατος. Εἶνε ἐν μιᾷ λέξει ἀνὴρ γενναῖος μᾶλλον ἢ μέγας κωμωδὸς καὶ μοι ἐφάνη,

παρατηροῦντι αὐτόν, ὅτι ἐξεδήλου πάντα ταῦτα διὰ τοῦ ἑαυτοῦ προσώπου, προσώπου ἀποστόλου».

Τοιαῦτα ἡ γνώμη τοῦ Sarcey περὶ τοῦ ἐξόχου συμπατριώτου τοῦ Σαιξπήρου τραγοῦ, περὶ οὗ πολλὰ ἐγράψοντα τε καὶ γράφονται καθ' ἑκάστην. Τούτου σύγκρισις θὰ ἐγίνετο πρὸς τὸν Mounet-Sully νῦν, διότι ὁ ἐπιφανὴς οὗτος γάλλος τραγοῦς παίζει ἐπίσης τὸν Ἀμιέτον, προὔτιθετο δὲ νὰ παίξῃ αὐτόν ἐν Λονδίῳ, ἀλλὰ δυστυχῶς ἔπεσε κλινήσης, ὅπερ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐλάττωσιν τῶν εἰσπράξεων τῆς Γαλλικῆς-Κωμωδίας ἐν Λονδίῳ, διότι τὸν Mounet-Sully πρὸ παντὸς ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸ ἀγγλικὸν δημόσιον. Ὁ Claretie εὐρέθη εἰς δυσχερῆ θέσιν, ἀλλὰ καὶ ὁ Sarcey κλαίει ἐν τῇ τελευταίᾳ αὐτοῦ ἐπιφυλλίδι ἐπὶ τῷ ἀτυχήματι. Κατὰ τοσοῦτο μᾶλλον πράττει τοῦτο, καθόσον ἐν Λονδίῳ διδάσκει ἡ ἰταλὶς τραγοῦς Duse, ὡς εἶπομεν ἥδη, ἥτις προκαλεῖ ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ αὐτῆς, ἀλλ' ἦν ὁ Sarcey διακινεῖται μετρίαν, προτιμῶν ἑκατοντάκις, ὡς εἶπε πρὸς τινα ἄγγλον συνάδελφον αὐτοῦ, τὴν δεσποινίδα Barlet, ἦν οὕτω ἠδυνήθησαν οἱ Ἄγγλοι, καίτοι θριαμβεύσασαν ἐν τῇ Denise, νὰ κρίνωσιν ἐν ὅλῃ τῇ ἀξίᾳ αὐτῆς, διότι αὕτη πάντοτε ἀποφεύγει τὴν οὐκίαν. Οὕτως ἐπιλαυβάνεται αὐτῆς τῆς εὐκαιρίας νὰ ὁμιλήσῃ θερμώτατα ὑπὲρ τῆς Barlet, ἦν δικαιοτάτα, ὡς λέγει, παραβάλλει ὁ κριτικὸς Larroumet, ὃς ἐξέδωκεν ἄρτι σύγγραμμα περὶ τῆς Adrienne Lecouneur, πρὸς αὐτὴν τὴν διάσημον φίλιν τοῦ Βολταίρου, ἀναγορεύων αὐτὴν πρώτης δυνάμειως ὑποκριτρίαν (comédienne).

ΧΡΟΝΙΚΑ. Ἐποιήσατο ἔνερξιν ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐν τῷ ἡμετέρῳ θεάτρῳ τῆς Ὀμοιοῦσας τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ὁ ὑπὸ τὸν κ. Λαμπρόνικον ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θιάσος, τὸ δὲ δημόσιον σπεύδει εἰς τὰς παραστάσεις αὐτοῦ. Οἱ θεατρῶναι ἀπέδειξαν ἀγαθὴν θέλησιν οὕτως εὐπρεπίσαντες τὸ θέατρον, καὶ ὄντως κατέστησαν αὐτὸ εὐπρεπέστερον ἢ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἀνέθηκον τμηματικῶς τὴν ἐργασίαν εἰς διαφόρους ἐργάτας, οὐχὶ εἰς καλλιτέχνην ἀρχιτέκτονα. Τούτου ἕνεκα, μετ' ὅλα τὰ γινόμενα ἔξω, ἄπερ ὡς ἴκωσάμεν ἐγένετο μέγαρα τῶν θεατρῶναι μὴ φεισθέντων χρημάτων χάριν τοῦ δημοσίου, οὐδαμῶς δύναται τις νὰ διακρίνῃ τι ἀρμονικὸν καὶ καλόν. Ἐπὶ τὴν ἔφοδον τῆς διαστάσεως τῶν θέσεων συγχαρητηρίων ἀξιοί εἰσὶ οἱ θεατρῶναι. Περὶ τοῦ θιάσου ὁμιλήσωμεν ἐν τῷ προσεχῆ ἑτεύχει, διότι οὕτω εἶδομεν πάντας τοὺς ὑποκριτὰς.

— Ὁ κ. Ν. Γ. Μακρίδης συνέθετο, τῇ συμπράξει ἐν μὲν τοῖς ἔπει τοῦ κ. Χρήστου Χατζηχρήστου ἐν δὲ τῷ μελεῖ τῆς μουσολήπτου δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Ν. Στελιανίδου καὶ τοῦ κ. Δ. Ροδίου, νέον ἑλληνικὸν μελοδραμάτιον εἰς πράξεις τρεῖς ἐπιγραφόμενον. Οἱ Γάμοι τοῦ Αουλουδᾶ κ. Τὸ μελοδραμάτιον τοῦτο φέρει τοπικὴν ὄλιαν χαρακτῆρα, ἀνῆκον δὲ μᾶλλον εἰς τὴν κωμωδίαν τῶν ἡθῶν, ἐκτίθησιν ἤθη καὶ ἔθιμα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὰ ἄσματα αὐτοῦ ἐποιήθησιν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ παιητοῦ τῆς Κόρης τοῦ Ἀγαθονοῦ καὶ ἄλλων ἔργων κ. Χρ. Χατζηχρήστου, ἅτινα ἐμελοποιήθησιν ὑπὸ τῆς λάτρειδος τῆς μουσικῆς δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Στελιανίδου, τὰ ἄλλα δὲ ἄσματα (χορωδία) ἐμελοποιήθησιν ὑπὸ τοῦ κ. Ροδίου. Τὸ ἔργον ἀναχθῆσεται τὸ πρῶτον ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ παρὸν θέρος ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Τσόχου, ἐν ᾧ διδάσκει ὁ θιάσος τῶν κ.κ. Ἀλεξιάδου, Παντοπούλου

καὶ Καρδοβίλλη. Τὸ ἔργον, εἰς ὃν ἤκούσαμεν, δυνάμεθα νὰ προειπώμεν ὅτι ἔχει πόλλας καλλονάς. Πεποθήκαμεν ὅτι ἔσται εὐφρόσυνον καὶ χάριεν.

— Ἀπὸ τῆς προσεχούσας κυριακῆς ποιεῖται ἑναρξίν τῶν παραστάσεων αὐτοῦ ὁ ἰταλικὸς θιάσος μελοδραματιῶν ἐν τῷ Θεάτρῳ τῶν Μνηματῶν.

— Καὶ αὐθις γίγνεται λόγος περὶ τῆς Σάρρας Bernhardt. Φέρεται ὅτι ἀπώλεσε τὰ κοσμήματα αὐτῆς, ἀξίας περίπου 300,000 φρ. ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐν ᾧ διαμένει ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Βρασιλίας Ριονανέιρω. Ἡ κλοπὴ διεπράχθη καθ' ἣν στιγμήν ἡ δάσχημος τραγωδῆς εὐρίσκατο ἐν τῷ θεάτρῳ. Νὰ μὴ εἶνε καὶ τοῦτο ἰδιότροπος ρεκλάμα ;

— Ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ διδάξαντος θιάσου μελοδραματιῶν ἔκλεισε τὸ θεάτρον καὶ ἀπήγαγε τὴν ὑψίφωνον δεσποινίδα Alt. Ὁ ἀναγράφας τοῦτο Κ α λ λ ι τ ἔ χ ν η ς κ ό σ μ ο ς τῶν Παρισίων λέγει ὅτι αἱ ρομανικαὶ ἐφημερίδες παρηγοροῦνται λέγουσαι ὅτι ἡ μυθιστορία εἶδε νὰ τελειώσῃ οὕτω: *Elle, Alt ! Et lui Marche ! . . .*

— Ἐν τῷ γενομένῳ μελοδραματικῷ διαγωνισμῷ ἐν Cobourg ἔτυγον τοῦ βραβείου δύο μονόπρακτα μελοδράματα ἐπιγραφόμενα τὸ μὲν *Eὐ α ν θ ί α* (Evanthie) καὶ τὸ ἄλλο *Rose de Pohteredra*. Τὰ δύο βραβευθέντα ἔργα θὰ ἐκτελεσθῶσι τῇ 18 καὶ 19 ἰουλίου.

ΟΔ. ΑΝΔΡΕΑΔΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἄτυχῶς αἱ ἐλπίδες, ἃς ἤρειδε πᾶς ἐπὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τοῦ κ. Σωτηροπούλου διομοιοθηθείσης οικονομικῆς συμβάσεως οὐ μόνον δὲν κυροῦνται ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ἀλλὰ καὶ ἡ κατάστασις χωρεῖ δεινομένη πολὺ πλείοτερον ἢ ὅ τι καὶ ἀπαισιοδοξῶν τις ἠδύνατο ν' ἀναμένῃ· διότι ἀναμφιβόλως ἡ θέσις, εἰς ἣν κατέπεσον αἱ ἑλληνικαὶ ἀξίαι κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα, εἶνέ τι ὅλως ἐκτακτον, τοιαύτης ἐκπτώσεως οὐδὲ κατὰ τὸ καταπληκτικὸν ἄκουσμα τῆς τελευταίας παρατίσεως τοῦ κ. Τρικοῦπη ἐπελθούσης, ἀλλ' οὐδὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Δηλιγιάννη ἀποστολῆς τῶν κλειδῶν τῶν ὑπουργείων εἰς τὰ ἀνάκτορα.— Καὶ ὅμως οὐδὲν δικαιολογεῖ ἀποχωρόντως τὴν δυσπιστίαν ταύτην, ἀφοῦ διὰ τῆς συμβάσεως λαμβάνονται τὰ σχετικῶς ἀσφαλῆστα μέτρα πρὸς περιφύρουσιν τῶν συμφερόντων τῶν πιστωτῶν, ἀφοῦ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος σύμβασις καὶ ἐν ταῖς λεπτομερειαῖς καὶ ἐν τῷ συνόλῳ αὐτῆς ἀποτελεῖ τὴν τρανωτάτην ἀπόδειξιν τῆς θελήσεως καὶ ἀποφάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους ν' ἀνταποκριθῇ τιμίως καὶ ἀκεραίως πρὸς πάσας τὰς ὑποχρεώσεις αὐτοῦ.— Μόνη ἄρα πηγὴ τοῦ κακοῦ εἶνε ἡ ἀντικρὺς ἀντεθνικὴ συμπεριφορὰ τῆς συνησπισμένης ἀντιπολιτεύσεως, ἥτις διὰ τοῦ ἀσπόνδου καὶ ἐμπαθοῦς πολέμου αὐτῆς κατὰ τῆς συμβάσεως καὶ τῆς διομολογησάσης αὐτὴν κυβερνήσεως, ἐκείνην μὲν καταγγέλλουσα ὡς παρανόμως διομολογηθεῖσα καὶ ἀπειλουμένην ὑπὸ ἀκυρώσεως, ταύτην δὲ ὡς ἀπελαθσομένην τῆς ἀρχῆς ἅμα τῇ συγκλήσει τῆς Βουλῆς,

ἐμβάλλει δισταγμοὺς καὶ δυσπιστίαν τοῖς ξένοις, οἵτινες βεβαίως δὲν ὀφείλουσι νὰ αἰσιοδοξῶσι πλείοτερον αὐτοῦ τοῦ ἔθνους, ὅπερ ὑπὸ τῶν κατὰ τὰς ἐνεστώσας σχέσεις τῶν κοινοδουλευτικῶν μερίδων ἐκπροσωπούτων ἐπισδήμῳ τὴν πλειονοψηφίαν αὐτοῦ παρίσταται οὐδὲν ἀγαθὸν προσδοκῶν ὑπὲρ τῆς ὀριστικῆς διακανονίσεως τῶν δημοσίων οικονομικῶν αὐτοῦ ἀπὸ τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος συμβάσεως, συμβάσεως ἐν τούτοις, ἧς κρείττον τι οὐδὲν προτείνουσιν οὐδ' αὐτοὶ οἱ πολεμοῦντες αὐτήν.— Τὸ φαινόμενον εἶναι λυπηρότατον, τὰς μελαγχολικωτάτας δὲ σκέψεις ἐμπνέει περὶ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν ἐννοοῦσι νὰ ἐπιτελεσθῶι τὸ καθῆκον αὐτῶν οἱ ὑπὸ τοῦ πολιτεύματος τῆς χώρας τεταγμένοι εἰς ἐπιτήρησιν τῆς κυβερνητικῆς ἐνεργείας.— Κατὰ τὰ ἄλλα τὸ ὑπουργεῖον οὔπω συνεπληρώθη διὰ τῆς προσλήψεως ὑπουργοῦ τῆς δικαιοσύνης, οὐδὲ διώρισε τὰ πρόσωπα, εἰς ἃ θ' ἀναθέσθαι τὰ ἐμπιστευτικὰ θέσεις· ἐκ τῶν ὀνομάτων ὅμως, ἅτινα φέρονται ὡς ἐπίδοξοι ὑπουργοὶ καὶ νομάρχαι καὶ διευθυνταὶ ἀστυνομίας κλπ., φαίνεται ὅτι ἡ κυβέρνησις γινώσκει νὰ ἐκλέγῃ τὰ ὄργανα αὐτῆς.

Ὅριστικῆ, φαίνεται, εἶνε ἡ ἀπόφασις τῶν ἡγετῶν τῆς ἐν Σερβίᾳ κρατούσης ριζοσπαστικῆς μερίδος πρὸς παραπομπὴν τοῦ τέως ὑπουργοῦ Ἀδακοῦμοβιτς εἰς τὸ εἰδικὸν δικαστήριον, ἦδη δὲ καὶ προσεκλήθησαν οἱ βουλευταὶ ὑπὸ τοῦ προεδρείου τῆς Σκουψίνης νὰ μελετήσωσιν ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ τὸν περὶ εὐθύνης ὑπουργῶν νόμον.— Βεβαίως δὲν εἴμεθα ἡμεῖς οἱ συνηγορήσοντες ὑπὲρ τοῦ τερατώδους γεννήματος τῆς πραξικοπηματικῆς γονιμότητος τῆς κακῆς κακῶς ἐκπεσούσης ἀρχῆς τῶν κ.κ. Ρίσιτις καὶ Βελιμάροβιτς, ἀφοῦ πολλάκις διεξετραγωδήσαμεν τὰς αὐθαιρεσίας καὶ παρανομίας, δι' ὧν ἡ βραχύδιος τῶν φιλελευθέρων κυβέρνησις ἐπειράθη νὰ παγίωσῃ ἑαυτὴν ἐν τῇ ἀρχῇ καὶ δι' ὧν ἐδημιούργησε τὴν πλαστὴν αὐτῆς πλειονοψηφίαν κατὰ τὰς βουλευτικὰς καὶ δημοτικὰς ἐκλογάς· δὲν δυνάμεθα ὅμως καὶ νὰ μὴ ὀμολογήσωμεν ὅτι πατριωτικότερον ἔργον θὰ ἔπραττον οἱ γικπαί, ἂν κατέλειπον τοὺς ἀμαρτόντας καὶ πεπωκότας πολιτικοὺς ἀντιπάλους αὐτῶν ἐν τῇ τιμορίᾳ, ἣν ἐπέβαλε καὶ ἐπιβάλλει αὐτοῖς ἡ τοιαύτη αὐτῶν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἀπέλασις καὶ ἡ κατὰ τὰς τελευταίας ἐκλογάς τελεία αὐτῶν ἀπὸ τοῦ μητρώου τοῦ Βουλευτηρίου διαγραφὴ.— Τὴν τοιαύτην διαλλακτικὴν πολιτείαν ἐπέβαλλεν ἡ τῆς χώρας κατάστασις, ἀπαιτοῦσα ἀποφυγὴν μὲν παντὸς νέου παροξυσμοῦ τοῦ δημοσίου πνεύματος, ἀπερίσπαδον δὲ ἀπὸ τῶν ἐπινοῦτων τὴν προσοχὴν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους, οἵτινες ἔχουσι τοσαῦτα ἄλλα σπουδαιότερα ἔργα, εἰς ἃ νὰ δαπανήσωσι τὸν χρόνον αὐτῶν, ἀφοῦ μάλιστα οὗτος δὲν ἐπαρκεῖ οὐδὲ πρὸς συζήτησιν προϋπολογισμοῦ, τοῦ σπουδαιωτάτου δηλαδὴ νομοθετήματος πάσης κυβερνήσεως, ἀλλ' ἐδέσσε νὰ παραταθῇ μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1893 ἡ ἰσχὺς τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ 1892.— Ἐπειτα δὲν νομιζομεν καὶ λίαν ἱσποτικὸν ἀπολύτως αὐτοὶ κρατοῦντες ἐν τῷ κοινοβουλίῳ οἱ ριζοσπαστικοὶ νὰ δικάζωσιν ἀντιπάλους μὴ δυναμένους ν' ἀπολογηθῶσι πρὸ τῆς εἰς τὸ δικαστήριον παραπομπῆς αὐτῶν, τῆς μερίδος τῶν φιλελευθέρων, ὡς γνωστὸν, μὴ ἐκπροσωπούμενης ἐν τῇ παρουσίᾳ Σκουψίνης.— Ἄλλ' ἴσως δευτέραι δοφώτε-

ραι σκέψεις μεταβάλωσι τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἢς ἡ ἐκτέλεσις πρὸς τοῖς ἄλλοις θὰ ἐνέβαλλε τὰ σπέρματα πεισματοδεστέρων μελλόντων κομματικῶν ἀγώνων.

Καὶ ἡ διὰ τῆς διεξαγωγῆς τῶν ἐπαναληπτικῶν ἐκλογῶν συμπλήρωσις τῶν ἐκλογικῶν ἐν Γερμανίᾳ ἀποτελεσμάτων κυροῖ τὴν πρότερον ἐτι ἐδχηματισμένην γνώμην, ὅτι ἡ μὲν τῶν ἄλλων κομμάτων ἐν τῷ κοινοβουλίῳ σχέσις τηρεῖται ἢ αὐτὴ σχεδόν, τινῶν ἐξ αὐτῶν μάλιστα μικρὸν τι ὑπολειπομένων τῆς ἐν τῷ πρώτῳ θέσεως αὐτῶν, μόνον δὲ οἱ σοσιαλισταὶ ἐπανερχονται πολὺ κραταιότεροι, συγκροτοῦντες ἀξιοσέβαστον κοινοβουλευτικὴν δύναμιν, τῆς πρώτης διατηρουμένης πάντοτε ὑπὸ τῶν ὑπεραλπειῶν, καίπερ ἀπολεσάντων δεκάδα ἐδρῶν. Περὶ τῆς σπουδαιότητος τοῦ γεγονότος τούτου εἰπόντες ἡδὴ ἱκανὰ ἐν προηγουμέναις ἐπιθεωρήσεσιν ἡμῶν, ἀρκοῦμεθα σήμερον προστιθέμενοι ὅτι πάντα ἐπιβάλλουσι τῇ γερμανικῇ κυβερνήσει τὴν χαλάρωσιν τῆς προτέρας αὐτῆς πείσμονος ἀντιστάσεως πρὸς πᾶσαν ἐν τῷ στρατιωτικῷ νομοσχεδίῳ ὑποχώρησιν, διότι μόνον οὕτω θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ προσθέσῃ τῇ φάλαγγι τῶν μόνων φίλων αὐτῆς συντηρητικῶν καὶ τινὰς καθολικὰς ψήφους πρὸς περισσῶν ρακῶν τιῶν τοῦλάχιστον τῶν στρατιωτικῶν αὐτῆς μεταρρυθμίσεων, ρακῶν, ἅτινα θὰ ἐπέτρεπον αὐτῇ τὴν ἐξακολουθήσασιν τῆς διαχειρίσεως τῆς ἀρχῆς ἀνευ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ κρατούντος ἐν Γερμανίᾳ παραδόξου συνταγματικοῦ ἔθους, τοῦ νὰ ἠπτόνται ἐν τῷ κοινοβουλίῳ αἱ κυβερνήσεις καί, ὡς μὴ οὐσαν τὴν ἥτταν αὐτῶν ὑπολαμβάνουσαι, νὰ παραμένωσιν ἀπαθῶς ἐν τῇ ἐξουσίᾳ. Διότι ἐπῆλθε μὲν αὖξιν τις τῶν συντηρητικῶν ἐν τῇ δευτέρᾳ τῶν ἐκλογῶν περιόδῳ, οἱ αἰσιοδοξοῦντες δὲ τῶν φίλων τῆς κυβερνήσεως παρέχουσιν ὑπὲρ τοῦ νομοσχεδίου πλειονοψηφίαν πεντεκαίδεκα ψήφων, προβαίνοντες μάλιστα μέχρι τῆς ἐξασφάλισεως τῆς ἐπιψηφίσεως καὶ ἀνευ τοῦ Κέντρου, ἀλλὰ περὶ τούτου οὐδὲν δύναται τις νὰ εἴπῃ μετὰ θετικότητος πρὸς τῆς κρισίμου ὥρας τῆς ψηφοφορίας, διότι οὐδὲν δύναται νὰ γινώσκῃ περὶ τῶν γνῶμῶν, αἵτινες μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης θὰ κρατήσῃ παρὰ τῇ πλειονοψηφίᾳ τοῦ κοινοβουλίου, ἥτις δὲν εἶνε ἀδύνατον κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν νὰ παράσῃ θέαμα ἀντίθετον τοῦ ὑπὸ τῶν θιασῶν τῆς στρατοκρατίας ἀναμενομένου, ὡς τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὸ προηγουμένον κοινοβούλιον. Ἄλλὰ καὶ νικηφόροισι ὀπωδῆποιε ἢ κυβερνήσις, εὐρεθῆσεται πάντοτε πρὸς τῶν μεγάλων δυσχερειῶν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς νίκης αὐτῆς κατὰ τοῦ φρονήματος μεγίστης μοίρας τοῦ γερμανικοῦ ἔθνους, ἀποκροῦντος πᾶσαν τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν στρατιωτικῶν δαπανῶν αὖξιν, πρὸς τῶν δυσχερειῶν τῆς δεινώσεως τοῦ ἀγῶνος τῶν ἀριστοκρατικῶν καὶ δημοκρατικῶν τάξεων, δυσχερειῶν σοβαρωτέρων ἐτι γινομένων διὰ τῆς συντελεσθείσης ἀρτι νέας τῶν ριζοσπαστικῶν στοιχείων ἐνισχύσεως. — Αἱ τῆς «Κοκάρδας» δημοσιεύσεις καὶ αἱ ὑπὸ τῶν βουλαντζερικῶν, νομιζόντων ὅτι οὕτω θὰ ἐκάλυπτον τὰ ἀρχαῖα αἶσχη, ἐν τῷ βουλευτηρίῳ ἐξακοντισθεῖσαι βαρύνονται κατηγορίαι κατὰ διαπρεπῶν ὀπωδῆποισι πρὸς τὸν γαλλικοῦ κοινοβουλίου, κατηγορίαι, ἃς ἡ Βουλὴ ἐσπευσε νὰ κηρύξῃ γελοίας καὶ μυσταρῆς συκοφαντίας, καὶ ὑπὸ τῶν ἀνακρίσεων ἀποδεικνύονται

εὐτυχῶς ἀνυπόστατοι, αὐτοῦ ἄλλως τε τοῦ φερομένου ὡς ὑπεξαιρέσαντος ἀπὸ τῆς ἀγγλικῆς προεδρίας τὰ πολύκροτα ἔγγραφα ὁμολογῶσαντος πρὸς τὸν ἀνακριτὴν ὅτι ἐπλαστογράφησεν αὐτὰ κατ' ἐντολὴν τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὀνομασθείσης ἐφημερίδος· οὕτω δὲ ἐλπίζεται ὅτι δὲν θὰ προστριβῇ ὁ μῶμος οὗτος τῇ Γαλλίᾳ, ὅτι διαπρεπῆ τέκνα αὐτῆς φιλοκερδεῖας χάριν προέδωκαν τοῖς ξένοις μυστικά τοῦ κράτους, οὐδὲ θὰ ἴδωμεν τὸν βουλαντζερισμόν ἀναδιοῦντα παρὰ τῇ γαλλικῇ δημοσίᾳ γνώμῃ δυνάμει δυσωνύμων ὑπηρεσιῶν. — Τὸ ἰρλανδικὸν νομοσχέδιον ἐπομίστατο ἐν ἐτι βῆμα πρὸς τὰ πρόσω, ἐπιψηφισθέντος καὶ τοῦ 4ου ἄρθρου μετὰ τοσαύτην ἀντιπολιτευτικὴν κωλυσιεργίαν. Ἐπῆλθεν εἴτα διακοπὴ τις τῶν ἐργασιῶν, μεθ' ἧς ἐπανελήθη ἡ συζήτησις, ἥτις ὅμως, ὡς ἐβάδιζε, θὰ παρετεινετο ἐπ' ἀπειρον, τῶν συντηρητικῶν μόνον ἀπὸ τῆς παρατάσεως ταύτης καὶ τῶν μεταξὺ δυναμένων νὰ ἐπέλθωσιν ἀπροόπτῳ ἐξαρτώντων τὰς ἐλπίδας αὐτῶν, ἀν μὴ ἐγκαίρως ἐματαιῶν τὴν μέθοδον ταύτην τῶν πολεμίων τῆς ἰρλανδικῆς αὐτονομίας ἢ ἐπιψηφίσις τῆς προτάσεως, ἣν ὑπέβαλεν ὁ κ. Γλάδστον καὶ δι' ἧς ὀρίζεται ἡ χρονολογία, καθ' ἣν δέον νὰ περατωθῇ ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος συζήτησις. Ἄλλὰ τὴν ἀγγλικὴν κυβερνήσασιν καὶ τὸ ἔθνος ὅλον ἐπληξε κατ' αὐτὰς λυπηρότατον ἀτύχημα, ὁ κατὰ τὰ πρὸς τῆς Τριπόλεως τῆς Συρίας γυμνάσιος ἐν Ἀνατολῇ μοίρας καταποντισμὸς ἐκ δυσχερούσεως τῆς ναυαρχίδος Βικτωρίας, συμπαρουσώσεως ἐς τὸν ὑγρὸν τάφον αὐτῆς τὸν τε ναύαρχον Τράουιν, ἐν τῶν πρωτίστων τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου ναυτικῶν σεμνωμάτων, καὶ ὑπερτετρακοσίους ἀνδρας. Τὸ λυπηρότατον δ' ἐστὶ, ὅτι ἡ συμφορὰ ἐπέσκηψεν οὐκ ἐν πραγματικῷ ἀγῶνι πρὸς πολεμίας ναυτικὰς δυνάμεις ἢ πρὸς τὴν μανίαν τῆς ἐξωργισμένης θαλάσσης, ἀλλ' ἐν ἀκινδύνοις γυμνασίοις, ἐπιτρέπουσι πᾶσαν ἀταραξίαν πνεύματος, ἐν μεσημβρίᾳ μέσῃ καὶ ἐν γαλινναίᾳ παραλίᾳ. Αἱ τεχνικαὶ περιστάσεις τοῦ τραγικοῦ τούτου καταποντισμοῦ θὰ ἐμβάλωσιν ἀναμφιδόλως εἰς πολλὰς σκέψεις τοῖς ἐπιτετραμμένους τὴν ἐπιμέλειαν τῶν ναυτικῶν δυνάμεων τῆς θαλασσοκρατείας Ἀλβιδῶνος, ἀποδεικνυομένων πλημμελῶς ἐν τῇ ἰσοροπίᾳ τῶν σκαφῶν ἐχουσῶν καὶ δεομένων ριζικῆς ἴσως ἀνοργανώσεως. — Τῶν λοιπῶν κρατῶν τῆς δυσμικῆς Εὐρώπης τὰ πλεῖστα παλαιούσι πρὸς τὰς οικονομικὰς αὐτῶν δυσχερείας, ἀπὸ κρίσεως εἰς κρίσιν μεταπίπτοντα, ἢ καὶ ἀνοργανοῦσι τοὺς περὶ τῆς λειτουργίας τῶν τραπεζικῶν ἢ χρηματιστικῶν καταστημάτων νόμους πρὸς ἀποφυγὴν ἐφεξῆς τῶν καταχρῆσεων, αἵτινες τοσοῦτον κατ' αὐτὰς ἐπεπόλασαν, ἢ πρὸς μεζονα φορολογικὴν ἐκμετάλλευσιν αὐτῶν. Οὕτως ἡ ἰταλικὴ Βουλὴ ἐπέρανε τὴν γενικὴν καὶ ἠρξάτο τὴν κατ' ἄρθρα συζήτησιν τοῦ περὶ ἀνοργανώσεως τῶν Τραπεζῶν νόμου, ἢ δὲ γαλλικὴ κυβερνήσις βλέπει δυσχερῶς ἐφαρμοζομένης τὰς χρηματιστικὰς αὐτῆς μεταρρυθμίσεις.

ΦΥΡΔΗΝ ΜΙΓΔΗΝ.

Ἐν τοῖς πρακτικοῖς τῆς Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν καὶ τῶν γραμμάτων ἐν Παρίσιος ἐγένετο ἡδὴ λόγος ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς σχολῆς καὶ τῶν ἐν Δελφοῖς ἀνασκαφῶν κ. Homolle προῦκειτο νὰ μεταβῆ εἰς Παρίσιος καὶ ἀνακοινώσῃ τὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἐν συνεδίῳ τῆς Ἀκαδημίας ταύτης. Τοῦτο ἐγένετο· ὁ κ. Homolle ἀνεκoinώσατο ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τὰ μέχρι τοῦ νῦν πορίσματα τῶν ἐν Δελφοῖς ἀνασκαφῶν, ὑποβαλὼν καὶ διαφόρους φωτογραφίας καὶ σχέδια τῶν ἀνακαλυφθέντων. Ὁ πρόεδρος τῆς Ἀκαδημίας συνεχάρη θερμῶς τῷ διαπρεπεῖ ἀρχαιολόγῳ καὶ ἀνέθηκεν αὐτῷ ὅπως εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀρχαιολόγους, ἀρχιτέκτονας καὶ μηχανικοὺς ὅσοι ἐργάζονται ἐν Δελφοῖς. Πρὸς δὲ προσεκλήθη ὅπως ἐμνησθῇ τὰς εὐχαριστίας αὐτῆς τῷ ἐν Ἀθήναις πρεσβευτῇ τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας κ. Μονβολὼν καὶ ἐπὶ πᾶσι τῇ ἑλληνικῇ κυβερνήσει, ἧς τὴν φιλόφρονα προθυμίαν ἐξῆρε δημοσίᾳ ὁ κ. Homolle.

— Ἡ δὲ ἀγγλικὴ σχολὴ ἐν Ἀθήναις ἐπίσης ἐργάζεται. Ἄρτι ἐδημοσιεύθη πόνηγμα αὐτῆς ἐπιγραφόμενον «Αἱ ἐν Μεγαπόλει ἀνασκαφαὶ κατὰ τὸ ἔτος 1890—91». Ἐντὺς δὲ μικροῦ ἐκδόδοται ὑπὸ τῶν πρώην ἐταίρων αὐτῆς κ.κ. Σούλτς καὶ Βάρνσεϋ «Ἡ βυζαντινὴ ἀρχιτεκτονικὴ ἐν Ἑλλάδι».

— Σπουδαιότατον, ὑπὸ τοπογραφικῆν ἔσφιιν μάλιστα, λογίζεται κατὰ τὴν γνώμην τοῦ διευθυντοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐθνικοῦ νομισματικοῦ μουσείου κ. Σβορώνου ἀνάγλυφον παρὰ τὸ Μοσχάτον ἀνακαλυφθὲν. Ἡ πλάξ φέρει παραστάσεις ἀναγλύφους ἐφ' ἑκατέρας τῶν ὄψεων, κοσμεῖται δὲ τὸ ὅλον ὑπὸ ἀνθεμίου φέροντος, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ παραστάσεις, ἔχῃ χρωμάτων, ἴσως δὲ καὶ ἐπιχρυσώσεως. Ἐπὶ μὲν τῆς ἐτέρας τῶν ὄψεων παρίσταται νεανίας καλός, ὁ ΕΧΕΛΟΣ, κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν, ἐπάγων ἐξ ἄρματος πρὸς ἀριστερὰν ὠραίαν, τὴν ΑΣΥΛΗΝ. Πρὸ τῶν ἵππων ἴσταται νεανίας, παροτρύνων εἰς φυγὴν τοὺς ἵππους καὶ ἐμποδίζων αὐτοὺς ὡς Ταραξίππος τις. Ἄνω τῶν ἵππων διακρίνονται ζωηρὰ ἔχνη χρωμάτων, πιθανῶς ἔχνη ἀστέρων· ἄνω τῶν κεφαλῶν τῶν ἵππων, διότι ἐνθυμεῖται τοιοῦτους ὁ κ. Σβορώνος, ἐπ' ἀκριβῶς ὁμοίον παραστάσεων, π. γ. ἐπὶ τῆς παραστάσεως τοῦ Ακθδάνου, ἀπάγοντος τὸν Χρυσίππον, ἔνθα πλὴν τῶν ἀστέρων εὐρήται καὶ ὁ πρὸ τοῦ ἄρματος νεανίας. Ἡ Ἰασύλη μὲν εἶνε ἄγνωστος, λέγει ὁ κ. Σβορώνος, ἀλλ' ὁ Ἐγελος εἶνε βεβαίως ὁ ἐπώνυμος ἥρως τοῦ ἀττικοῦ δήμου τῶν Ἐγελιδῶν, οὗτινος ἀμφισβητεῖται μὲν ἡ θεσις, ἀλλ' ὑποδεικνύεται ὑπὸ ἀρχαιοτέρων ἢ νεωτέρων ὡς παρὰ τὸ φαληρικὸν ἔλος καὶ τὸν γῶρον τὸν μεταξὺ τοῦ μνημείου τοῦ Καρχισάκη καὶ τοῦ Μοσχάτου, ἔνθα τὸ ἀνάγλυφον εὐρέθη. Ὡστε καὶ ὑπὸ τοπογραφικῆν ἔσφιιν τὸ ἀνάγλυφον εἶνε σπουδαιότατον, διότι δι' αὐτοῦ ὁρίζεται βεβαίως ἡ θεσις τοῦ δήμου τούτου, ὅστις σημειωτέον ἐκέκτητο καὶ ἵπποδρομίον «τὸ ἐν Φαληροῖς», ἐν ᾧ πρότερον ἐτελοῦντο τὰ Παναθηναϊα· ὅτι δὲ τὸ ἀνάγλυφον εὐρέθη κατὰ γῶρον φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι παρ' αὐτῷ εὐρέθησαν καὶ τὰ τεμάχια αὐτοῦ π. γ. τὸ στέφον αὐτὸ ἀνθέμιον. Παραστάσεις ὁμοίας ἀναφερομένης εἰς ἀπαγωγὰς κορῶν ὑπὸ ἡρώων ἢ θεῶν ἔχομεν πλείστας ἐπὶ ἀγυείων κυρίως καὶ νομισμάτων μυθολογικῆς ἀρχαιοτέρας, ὡς εἶνε ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀπάγοντος τὴν Περσεφόνην.

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας τῶν ὄψεων, κάλλιστα ἐπίσης διατηρουμένης,

ἀλλὰ λίαν ἀκαθορίστου εἰσέτι, διακρίνεται ὁ Ἐρμῆς, πρὸς τὴν ὁποίον πλησιάζουσι δύο ἄνδρες, ὧν ὁ εἷς ἐν τῇ στάσει τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τρεῖς νύμφαι. Ἄνω τῆς παραστάσεως εἶνε ἡ ἐπιγραφὴ Ἐρμῆ καὶ νύμφαις ἵνα ἀλέξοι . . . ὅστις ἴσως ἐρρησόμενος πρὸς προστασίαν τοῦ μνημείου.

Τὸ καλλιτέγνημα τοῦτο θ' ἀπόβῃ τῶν ἀρίστων κοσμημάτων τοῦ κεντρικοῦ μουσείου.

— Διάταγμα τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως Γεωργίου διορίζει τὴν ὑποδείχθησαν ὡς πρόταξιν ὑπὸ τῆς συγκλήτου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου κ. Παναγ. Παυλίδου, καθηγητὴν τῆς ἐβραϊκῆς φιλολογίας διὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸν ἔτος 1893—94.

— Ἡ *Century Magazin* διοργάνωσεν ἐν Σικάγῳ ἱστορικὴν ἐκθεσιν τῆς λεξικογραφίας τῆς Ἀγγλίας, ἐν ᾗ ἐκτίθενται κατὰ σειρὰν πάντα τὰ ἀγγλικὰ λεξικά, ἀπὸ τοῦ λεξικοῦ τοῦ ἱστ' αἰῶνος μέχρι τοῦ *Century Dictionary*. ὕπερ ἔτι δημοσιεύεται. Πάντα τὰ λεξικά ταῦτά εἰσιν ἀνοικτὰ εἰς τὸ στοιχεῖον Μ, εἰς τρόπον ὅστε νὰ ᾗ καταφανὴς ἡ ἐξέλιξις τῆς γλώσσης ἐν τοῖς ἀναγομένοις εἰς τὰς λέξεις, αἵτινες ἄρχονται ἀπὸ τῶν γραμμάτων *micro* Τὸ λεξικὸν τοῦ *Cockeran* τοῦ 1623 μίαν μόνην λέξιν ἀρχομένην ἀπὸ τῆς ἑλληνικῆς λέξεως ἦτις ὡς πρῶτον συνθετικὸν ἄλλων φέρεται, ἀλλὰ τὸ *Century Dictionary*, ἦτοι τὸ τελευταῖον λεξικὸν, τὸ ἡδὴ ἐκδιδόμενον, ἐνεργεῖ πλήρεις ὁκτώ σελίδας οὕτως ἀρχομένων λέξεων.

— Τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν ἐπιστημῶν τοῦ Σικάγου ἐδωρήθησαν 375,000 φρ. πρὸς οἰκοδομὴν ἰδίου κτιρίου. Ἡ Ἀκαδημία αὕτη ἰδρυθεῖσα τὸ 1856 ὑπέστη σκληρὰς δοκιμασίας, ἀφ' ὧν νῦν ἐλπίζει αὕτη ὅτι ἀπηλλάχθη.

— Ἡ Ἐπισημονικὴ ἐπιθεώρησις τῶν Παρισίων ἐν τῷ τεύχει αὐτῆς τῆς 17 ἰουνίου ἐκτίθησι παρατηρήσεις τοῦ παρ' ἡμῖν διαπρεποῦς ἱατροῦ κ. Ζαμπακοῦ περὶ τῆς λέπρας ἐν τῇ μεσημβρινῇ Γαλλίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1893.

— Αἱ σχολαὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου διαφωνοῦσιν ὡς πρὸς τὸ ζητήμα τῶν ἐξετάσεων, ἀλλὰι θελουσαι ταύτας ἐνιαυσίους καὶ ἀλλὰι κατὰ διετίαν. Ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας θέλει συντάξῃ τὸ κανονιστικὸν νομοσχέδιον κατὰ τὴν ἐπικρατεστέραν γνώμην.

— Διὰ Β. διατάγματος ἐν Ἑλλάδι ὀρίσθη οὐδεὶς νὰ γίνηται ὑπότροφος ἐκ κληροδοτήματος οἰουδὴποτε ἂν δὲν πρωτεύσῃ ἐν διαγωνισμῷ. Ἡ τῷ ὑποτρόφῳ χορηγία θὰ διακόπτηται ἐὰν οὗτος κατὰ τὰς ἐτησίους αὐτοῦ ἐξετάσεις λάθῃ βαθμὸν κατώτερον τοῦ λίαν καλῶς.

— Τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν τῆς Ἑλλάδος ἀνεκοίνωσε ἔπιστῆμος εἰς τὰς ἐν Ἀθήναις πρεσβείας τῶν ξένων Δυνάμεων ὅτι τὰ ἐγκαίρια τῆς Διόρυγος τῆς Κορίνθου τελεσθήσονται μεταξὺ τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῆς 27 Ἰουνίου καὶ 1 Ἰουλίου.

— Ὁ καθηγητὴς κ. Μητσόπουλος, εἰς Ἀθήνας ἄρτι ἐπανελθὼν ἐκ Θηβῶν, ἀποδίδει τοὺς ἐκεῖ γενομένους σεισμούς, ὡς καὶ τοὺς ἐν Ζακύνθῳ εἰς ἐσωτερικὰς καταπτώσεις τεμαχίων γῆς, τάσσει δὲ τὸ κέντρον κατὰ τὴν Καρδίαν.

— Μία τῶν αἰθουσῶν τοῦ μουσείου τοῦ Cassel ἐν Γερμανίᾳ περιλαμβάνει τὴν περιεργωτάτην συλλογὴν βιβλίων ἣν δύναται τις νὰ φαντασθῇ. Ἡ βιβλιοθήκη αὕτη κέκτηται 500 τόμους κατεσκευασμένους ἕκαστος ἐκ ξύλου διαφόρου. Ἡ ράχη ἑκάστου

τόμου ἐγένετο ἐκ τοῦ φλοιοῦ δένδρου, οὗτινος τὸ ξύλον καθολοκληρίαν σχηματίζει τὰς δύο πτέρυγας τοῦ περικαλύμματος. Οἱ τόμοι οὗτοι δὲν ἔχουσι σελίδας, εἰσὶ κιβώτια ἐνέχοντα τὸ ἄνθος, τὸν σπόρον, τὸν καρπὸν καὶ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου, ὅπερ ἐχρησίμευσε πρὸς κατασκευὴν τοῦ περικαλύμματος. Ὁμολογοῦμένως ἔκτακτος καὶ ὠραία βιβλιοθήκη.

— Ἐν τῷ στομάχῳ γέροντος ἵππου εὑρέθη λίθος βάρους πλέον τῆς ὀκάς (τριῶν ἀγγλικῶν λιτρῶν). Ὁ λίθος οὗτος ἦτο στρογγύλος καὶ εἶχε διάμετρον 36 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου. Ὁ ἵππος εἶχεν ἡλικίαν 24 ἐτῶν καὶ εἰργάζετο κανονικῶς χωρὶς νὰ παρουσιάσῃ ἀδιαθεσίαν τινὰ ἐπὶ δεκαεξὶ ὅλα ἔτη καθ' ἃ ἀνήκεν εἰς τὸν τελευταῖον κύριόν του. Μόνον ὀλίγους μῆνας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ τὸ ζῶον προσεβλήθη ὑπὸ δυσπεψίας, προσεξηθείσης κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ στομάχῳ λίθου, ἀλλ' ἡ κανονικὴ χώνευσις ταχέως ἐπανήλθεν.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Σάββατον, 12 Ἰουνίου

Ἡ πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς εὐρωπαϊκοῖς χρηματιστηρίοις ἐπικρατοῦσα καχεξία ἤρξατο κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην προσλαμβάνουσα σοβαρώτερον χαρακτῆρα, γενικὴ δὲ τῶν χρεωγράφων ὑποτίμησις ἐκίνησε τὴν τέως ἀκίνητον χρηματιστικὴν ἀγοράν. Καὶ πάντα μὲν τὰ χρεώγραφα, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ἀγγλικοῦ Παγίου ἐξαιρουμένου, ὑπέστησαν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ὑποτίμησιν, πρὸ πάντων ὅμως τὰ ἑλληνικὰ καὶ τὰ ἰταλικὰ, καὶ τοῦτο κατὰ τὰς παραμονὰς τῆς πληρωμῆς τῶν τοκομεριδίων. Καὶ τὸ μὲν ἰταλικὸν Πάγιον, τὸ ὁποῖον τὴν δευτέραν ἐτιμᾶτο 93, ἀπώλεσεν ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν δύο σχεδὸν μονάδας, τὸ δὲ ἑλληνικὸν Μονοπώλιον ἀπὸ 52 1)2 κατῆλθε 47. Ὑποτίμησιν τριῶν μονάδων ὑπέστη ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος καὶ τὸ ἑλληνικὸν Πάγιον, ὡς καὶ τὰ δάνεια τοῦ 1881 καὶ 1884. Ἐπίσης καὶ αἱ ὁμολογίαι τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζικῆς Ἑλλάδος ὑπετιμήθησαν ἐνταῦθα κατὰ 10 φράγκα, ἀπὸ 390 εἰς 380, καίτοι ἡ πληρωμὴ τοῦ ἐξαμήνου τοκομεριδίου ἐκ φρ. 8 καὶ ἡ κλήρωσις τῶν βραβείων καὶ τοῦ χρεωλυσίου γίνονται σήμερον. Ἡ τοιαύτη σοβαρὰ κατάπτωσις τῶν ἑλληνικῶν χρεωγράφων, καὶ μάλιστα τοῦ Μονοπωλίου, ὅπερ, ἐξαιρεθὲν τοῦ γενικοῦ μέτρου, πληρόνεται εἰς χρυσὸν, ἐγκαίρως δὲ ἐκονοποιήθη ἡ ἀποστολὴ τῶν διὰ τὴν χρῆσιν τοῦ τοκομεριδίου ἀπαιτούμενων χρημάτων, ἀποδεικνύει ὅτι τὸ οικονομικὸν μέτρον τῆς νέας κυβερνήσεως δὲν παράγει τοὺς ἀπ' αὐτοῦ προσδοκηθέντας καρπούς. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ σήμερον γενήσεται ἐν Ἑνρώπῃ ἡ πληρωμὴ τῶν τοκομεριδίων τοῦ ἑλληνικοῦ Παγίου καὶ τῶν δανείων τοῦ 1881 καὶ 1884 διὰ τίτλων τοῦ νέου δανείου, ἢ μᾶλλον διὰ προσωρινῶν ἀποδείξεων (scribs) τοῦ κ. Χάμβρο, ταχέως γενήσεται γνωστὸν κατὰ πόσον τὸ μέτρον τοῦτο ἔτυχεν ἢ μὴ τῆς συγκαταθέσεως τῶν κατόχων, καὶ ἂν τὰ εὐρωπαϊκὰ χρηματιστήρια θα παραδεχθῶσιν ἄνευ ἀντιστάσεως τὸν

τρόπον τοῦτον τῆς πληρωμῆς τῶν τέως εἰς χρυσὸν πληρονομένων τοκομεριδίων. Οἱ περὶ τὴν κυβέρνησιν φρονουσὶν ὅτι σύδεμῖα θὰ παρεμβληθῆ δυσχέρεια περὶ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ μέτρου, ἀλλ' ἢ ἐκπτώσις τῶν χρεωγράφων καὶ μάλιστα τοῦ Μονοπωλίου ἐπιτρέπει ἀμφιβολίαν τινὰ.

Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς τῶν χρεωγράφων καταπτώσεως τὰ τουρκικὰ διατηροῦνται σταθερὰ ἕνεκα τῶν διὰ μετροπῶν γενομένων ἀγορῶν παρὰ τῶν εὐρωπαϊῶν κεφαλαιούχων, οἱ ὅσοι μετὰ τὰ τῆς πρώτης τάξεως χρεώγραφα προτιμᾶσι τὰ τουρκικὰ καὶ τὰ αἰγυπτιακὰ, ὧν ἡ ὑπηρεσία τῶν τόκων καὶ τῶν χρεωλυσιῶν ἐστὶ πληρέστατα ἐξησθαλισμένη. Διὰ τοῦτο τὸ Γενικὸν χρέος, ὅπερ ἐντὸς τῶν δύο τελευταίων ἡμερῶν ἀπώλεσεν ἐν Παρισίοις 25 ἑκατοστὰ, ἀνέκτησεν αὐτὰ χθές, ἀνατιμηθὲν αὖθις 21,97 1)2. Ἐνταῦθα κατωτέρα τιμὴ ἐγένετο τὴν πρωίαν τῆς χθές μέχρις 23, 34 1)2, ἀλλὰ κατὰ τὸ κλεισίμον ἐσημειώθητο 23,39.

Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ πλημυρία τῶν χρημάτων, ἠθάσα εἰς τὸ ὑψίστον σημεῖον, ἤρξατο ἀποδυρομένη, ἐπομένως καὶ ὁ ἐξωτερικὸς τόκος ὑπεστηρίχθη, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ παρουσιάσῃ χαρακτῆρα στενοχωρίας, ὅπως ἐν Βερολίνῳ, ἔνθα ἐπιτείνεται ἡ ζήτησις τῶν χρημάτων.

Ἐν Γαλλίᾳ ὁ ὑπουργὸς τῶν οικονομικῶν ὑπεσχέθη, ἐνδίδων εἰς τὴν ἀπαιτήσιν τῆς κοινῆς γνώμης, νὰ ποιήσῃ σπουδαίας παραχωρήσεις εἰς τοὺς ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ, μεταρρυθμίζων τὸν τρόπον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νόμου περὶ ἐπιβολῆς φόρου εἰς τὰς πράξεις τοῦ χρηματιστηρίου. Ἦδη αἱ Τράπεζαι ἐξηρέθησαν τῆς ἐξελέγεσθαι καὶ τῆς σχετικῆς φορολογίας, ἐλπίζεται δὲ ὅτι ἡ ἐξέλεξις θὰ ἀντικατασταθῆ δι' ἐπιθέσεως κινητῶν χαρτοσήμων. Ἐλπίζεται περὶ πλέον ὅτι ἡ νέα Βουλὴ, εἰς ἣν ὑποβλήσεται αὖθις τὸ ζήτημα, θ' ἀποσύρῃ τὸν ἀτυχεῖ τοῦτον νόμον. ὄν, ὡς καὶ ἄλλοτε εἶπομεν, ἀποδυνθετικὸν τοῦ χρηματιστηρίου νόμον ἀπεκάλεσαν.

Ν. ΦΩΤΙΑΔΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ. — Ὁ ἐν τούτῳ ἠθικὸς Πλουτάρχου τοῦ Χαϊρωνέως θεσσαυρὸς παιδαγωγικῶν γνώσεων. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Νεολόγου», 1893. Τεύχος εἰς 32ον σελ. 53. Ἀντίτυπα τοῦ τεύχους εὑρίσκονται παρὰ τῷ κ. Σαμαρτσίδῃ.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ Ε. ΜΙΧΑΛΟΠΟΥΛΟΥ. — Πρῶτοι στίχοι. Ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Νεολόγου», 1893. Τομ. εἰς 16ον, σελ. 81. Τιμ. γρ. 5. Περὶ τῶν ποιήσεων τούτων, ὧν τινες χαριέσταται, γενήσεται ἴδιος λόγος ἐν ἐπομένῳ τεύχει.

Ὁ ἐπιθνητος ΧΡΥΣΟΣΘΕΝΗΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ